

Stezice

šolski časopis za radovedne
LETNIK 50 -
april 2019

Ste že slišali za tiste stezice, ki nas s spomini popeljejo nazaj v preteklost? Nekateri odpeljejo za pet let, druge deset, spet tretje dvajset, trideset let nazaj ... Nekateri redki srečneži se spominjajo stezic, ki so jih pred stotimi leti vodile kdo ve kam.

Prav posebne Stezice, tiste, napisane z veliko začetnico, pa so točno pol stoletja nazaj prvič vodile ustvarjalna peresa takratnih učencev in učiteljev, da so domišljivi dali prosto pot in za vse nas prispevali svoja razmišljanja in doživljanja. Te Stezice se niso uklonile zobu časa, temveč so kot pisana beseda stkale povezavo s sedanjostjo in jih tako lahko beremo še danes.

Zato bomo v letošnjih Stezicah s pomočjo časovnega stroja potovali v času. Stopinje preteklosti nas bodo pripeljale v tukaj in zdaj in nemirni bomo odhiteli odkrivati vse, kar še bo. Navsezadnje nas te steze vabijo, da odhitimo pogledat tudi v prihodnost.

Torej: razgibajmo domišljijo, zavrtimo časovni stroj in začnimo svoje popotovanje!

mag. Manca Kokalj Vernig, urednica

Stezice

50

IZDAJA:

Osnovna šola Bistrica
Begunjska cesta 2
4290 TRŽIČ
Tel.: 04 597 17 60
Fax.: 04 597 17 70
E-mail: stezice@guest.arnes.si
<http://www.os-bistrica.si>

GLAVNA UREDNICA:

mag. Manca Kokalj Vernig

Uredniki (člani novinarskega krožka):

Eva Puhar, Kaja Knific, Tija Stritih, Tea Krč,
Maša Lunar, Manca Peternelj, Kaja Žos, Zoja
Rožič, Vita Premrl, Eva Lisec, Luka Hren,
Julija Ahačič, Jošt Jenko, Vid Valjavec, Voranc
Skukan Mlačnik, Gaber Peternelj,
Ema Borojevič

LEKTORIRANJE: Andreja Kosec, Metka Kavčič

NASLOVNICA: arhiv Stezic

OBLIKOVANJE: Dina Pintarič

TISK: Art Pro d.o.o., Ljubljana

NAKLADA: 300 izvodov

Začetek sega v čas, ko je bila naša osnovna šola še v Trziču, v zgradbi, kjer je danes Knjižnica dr. Toneta Pretnarja Trzič, imenovala se je Osnovna šola heroja Bračiča Trzič. Pred petdesetimi leti so na stari šoli začele izhajati Stezice. Takrat je bil ravnatelj šole Mirko Brejc. Po njegovem odhodu v pokoj je na mesto ravnatelja prišel učitelj Stanko Stritih.

V šolskem letu 1972/73 smo se preselili v novo zgradbo v Bistrici pri Trziču. Ravnatelj Stanko Stritih, ki je na šoli ostal do upokojitve v decembru 1983, je vsa leta z veliko naklonjenostjo bdel nad Stezicami, vesel je bil vsake številke, ki jo je znal pohvaliti in s tem učence in učitelje.

Tisto leto, ko je odšel, smo izdali posebno številko glasila, namenjeno prav njemu. Hkrati je bilo to leto tudi desetletnica šole v Bistrici in sedemnajstletnica izhajanja Stezic. Uredili so jih učenci, člani literarno-novinarskega krožka. Za likovno opremo je poskrbel akademski slikar Kamil Legat, fotografije so bile delo foto krožka pod mentorstvom učitelja tehničnega pouka Staneta Perka. Vsi trije so pokojni že veliko let. Urednica in mentorice smo bile Jožica Koder, Maca Štumfel in Majda Rozman. Takratni ustvarjalci, spoštovani učenci takratne nove šole, ki je imela novo ime Osnovna šola Bistrica, so danes vaši starši in tudi že stari starši. Uvodne misli je napisal ravnatelj sam, takrat odgovorni urednik, izredno lepo sta mu tekli govorjena in pisana beseda, zato citiram njegovo besedilo v celoti.

Bistriško polje je pred dobrimi dvajsetimi leti (danes bi rekli pred dobrimi petintridesetimi leti) prekrizala cesta po dolgem in počez in potem so na nekdanjih njivah začele rasti hiše. Skoraj vsi novi stanovalci so imeli otroke in treba je bilo zgraditi novo šolo. Deset let je že minilo, odkar si pod to šolsko streho bistriški okoliški otroci bistrijo svojo pamet. V tem času se je ponudilo kar precej priložnosti, ob katerih so mnogi lahko pokazali svoje sposobnosti. Mednje lahko štejemo tudi naše šolsko glasilo Stezice, v katerih je zajeto in ohranjeno vse najvažnejše, kar se je ob pripravi vsake nove številke dogajalo.

Za marsikoga pomenijo že leta stare Stezice lep spomin na šolska leta in za tega ali onega tudi dokaz prve uspešne preizkušnje v nastopanju pred javnostjo. Iz leta v leto so se tako izpolnjevale, da so bile deležne visokih priznanj tudi na srečanjih šolskih glasil iz vse Slovenije.

Po desetih letih izhajanja Stezic v novi šoli se lepo zahvaljujem vsem tistim članom učiteljskega zbora, ki so požrtvovalno skrbeli za njihovo vsebinsko in likovno podobo.

Naj vodijo Stezice še naprej k novim uspehom.

Stanko Stritih, ravnatelj

Stezice so bile, podobno kot danes, kronika dogodkov za posamezno šolsko leto.

Pohvalo in čestitke za petdesetletnico zaslužite sedanji učenci, dolgoletna urednica in mentorica Andreja Kosec, slavistka, urednica letošnjih Stezic Manca Kokalj Vernig, oblikovanje je v rokah Dine Pintarič, profesorice računalništva. Na tem mestu se najlepše zahvaljujem in čestitam vsem nekdanjim učencem, ustvarjalcem šolskega glasila, veliko delo so opravili. Vse prejšnje številke je bilo treba ustvariti, da je lahko izšla zadnja, ob petdesetletnici. Tako visokega jubileja nima nobena publikacija v Trziču.

Prva mentorica je bila Zvonka Pretnar, danes predsednica Društva upokojenecov Tržič, na šoli je bila zaposlena kot socialna delavka. Zadolžena je bila voditi mladinsko organizacijo. Porodila se ji je ideja o šolskem glasilu. Prva je orala ledino.

Zveza prijateljev mladine je dolga leta vabila pionirje dopisnike na srečanja. Učenci naše šole so bili za nagrado velikokrat povabljeni na ta srečanja, ki so bila vsakič v drugem kraju Slovenije, vabili so tudi nagrajena uredništva šolskih glasil. Takrat smo se imeli priložnost seznaniti, kaj naj prinaša šolsko glasilo. Učili smo se iz leta v leto. Na srečanjih so bili mladinski pisatelji in pesniki, bila je priložnost povabiti umetnike na šolo. Tako so na šolo prišli Jože Šmit, Polde Bibič, Janez Eržen, Danilo Benedičič, Berta Golob, Branka Jurca, Ela Peroci, Božo Kos, Slavko Pregelj, Niko Grafenauer, Boris A. Novak, Tone Pavček, Tone Pretnar ...

Razlika med nekdanjimi in sedanjimi Stezicami je v oblikovnem pogledu velika. Poleg besednega dela vsebujejo vse polno prav umetniških fotografij. Seveda tudi računalnik zahteva znanje in potrpljenje. Nekdanjim Stezicam bi lahko rekli predračunalniške. V več številkah so učenci, ki so imeli lep rokopis, naslove, pa tudi kar besedila v celoti, napisali ročno. Eno od števil, v letu 1982/83, v njej so same pesmi, so učenci napisali ročno od prve do zadnje strani. Zanje smo dobili nagrado iz Beograda in še iz Ljubljane. Čisto vse so imele bogato likovno podobo, ta je bila posebna skrb učitelja likovnega pouka Kamila Legata. Za angleški del Stezic je učence navdušila Majda Rozman, profesorica angleščine.

Ob pomembnih obletnicah smo pripravili izredne številke. Eno od izrednih števil pod naslovom Pionirski odred Staneta Bečana, Utrinki našega dela, sta pripravili Tonica Marin, učiteljica geografije, in Silva Škofic, učiteljica 4. razreda. Vsi članki tudi te številke so rokopisi prizadevnih učencev. Prav vsaka številka govori o delu, utripu šolskega življenja, o vseh različnih dejavnostih na šoli. Vsebinsko smo povezovali s krajevno skupnostjo, z zanimivostmi mesta Tržič in okoliških vasi, od koder so učenci hodili v šolo. Zaznamovali smo 100-letnico Tovarne obutve Peko, 100-letnico Bombažne predilnice in tkalnice Tržič, 80-letnico Planinskega društva Tržič, 40-letnico Osvobodilne fronte.

Zahvala velja nekdanji tajnici šole, Francki Markič, največ besedil je pretipkala, v pomoč so ji bile knjižničarka Metka Kavčič, učiteljica slovenskega jezika Norka Slapar, Petra Zupan, por. Kralj, Breda Jurkovič, učiteljica razrednega pouka. Skoraj ni učitelja, ki ne bi česa prispeval za Stezice. Pri tehničnem delu sta večkrat pomagali Mira Legat, učiteljica 4. razreda, in Silva Škofic.

Stezice so tiskali v tovarni Peko. In to zastoj, plačali smo le papir. Vesel dan je bil, ko so nas iz Peka obvestili, naj pridemo v tiskarno zlagat liste za knjižno obliko. Hitro so se javili učenci. Z njimi smo šle Maca Štumfel, učiteljica 4. razreda, Majda Rozman in Jožica Koder. Na dolgi mizi so bili položeni celi kupi posameznih strani s številkami, nismo se smeli zmotiti, sicer bi bil izvod uničen, tudi do 150 strani so imele Stezice. Čez dan, dva je hišnik Danilo Hafnar pripeljal Stezice na šolo. In bil je praznik in veselje.

Na šoli je bilo v tistem času do 840 učencev, zato je bila naklada velika, tudi 550 izvodov. In vedno so pošle čisto vse.

Vsi, ki so pri Stezicah sodelovali, so se podpisali na zadnjo stran glasila. To je bila neke vrste pohvala za veliko delo, za trud. Ogromno imen učencev lahko preberemo, nemogoče jih je naštetih na tem mestu. Razredničarke nižjih razredov so vsa leta prispevom učencev višjih razredov dodale drobna razmišljanja, doživetja svojih učencev. In s tem bogatile vsebino.

Za mano je uredništvo in mentorstvo prevzela Tanja Ahačič, učiteljica

ca slovenskega jezika, pisateljica, avtorica slikanic za otroke, lanskoletna Kurnikova nagrajena.

Nekaj nekdanjih učencev, ki so pred leti sodelovali v literarno-novinarskem krožku in s tem tudi pri Stezicah, je danes na šoli v drugačni funkciji, so že kar nekaj let učitelji; Janja Justin, por. Šmejic; Andreja Demšar, por. Sajovic; Simona Zelič, por. Križaj; Silvija Aljančič, por. Šlibar, Tatjana Rajkovič, por. Lah; Marija Špendal, por. Likozar, Sanja Škofic, por. Voglar.

Na OŠ Tržič pa Darja Studen, por. Mikulandra, Romana Leintinger, por. Turk; Asja Bohinc, por. Štucin; Dominika Šmitek, por. Pirjevec. V OŠ Križe sta Marjeta Slabe, por. Dornik, in Mojca Srečnik.

Vsebinsko vsake številke glasila so člani literarno-novinarskega krožka predstavili v Pionirskem tedniku Radia Ljubljana, na Radiu Tržič in v več časopisih, kjer je bil prostor namenjen osnovnošolcem.

V tem krožku so korenine novinarske poti Bojana Veselinoviča, znanega novinarja, najprej dopisnika Dela, danes direktorja Slovenske tiskovne agencije; samostojne novinarke Marjete Klemenc, skoraj ni večera, da je ne bi slišali in videli na RTV Slovenija, in Nataše Ličen, novinarke in voditeljice Radia Ognjišče.

Kar je zapisano, ostane, tako so v Stezicah zapisani čisto vsi, ki so prispevali svoj delež, tako učenci kot zaposleni na šoli.

Ostajajo dokument časa. Vsak čas pa zahteva nove metode, drugačne načine dela.

Veseli smo praznika Stezic, petdesetletnice. In ponosni smo nanje in na svoje delo.

Jožica Koder, učiteljica slovenskega jezika v pokoju

Spoštovana mentorica, pozdravljeni mladi novinarji, dragi Stezičarji!

Hvala za Vaše povabilo. Vesela sem bila, da ste se spomnili name, saj je preteklo že veliko vode, odkar nisem več mentorica Stezic in tudi ne zaposlena v OŠ Bistrica.

Moji odgovori bodo kratki, nočem dolgozveti. Kar je bilo, je bilo. Prostor v novi številki Stezic naj bo namenjen sedanjim šolarjem. Negujte slovenske besede.

Vsem želim veliko veselja pri delu in z zadovoljstvom sprejmite vse iskrene pohvale.

Odlični ste.

1. Zakaj ste se odločili za delo urednika Stezic?

Končalo se je šolsko leto 1990/91. Učenci so s spričevali zapuščali šolo, mnogi ponosni na svoje ocene, drugi razočarani. Na poti domov pa nenavaden pogled: na vrhu Dunejca nad Loko ogromen vojaški tank. Kaj se dogaja? Bližala se je vojna, čeprav se tega nismo zavedali. V tej zmedi se je poslovila prva in dolgoletna mentorica Stezic, priljubljena učiteljica slovenščine in danes častna občanka naše občine gospa Joži Koder. Med vojno za Slovenijo smo imeli učitelji še zadnjo konferenco v tistem šolskem letu, kjer je ravnatelj povedal zadolžitve za naslednje šolsko leto. Meni in kolegici Norki Slapar je zaupal Stezice. Vojna se je končala, izborili smo si svojo državo. Samostojno Slovenijo. Novo šolsko leto, novi učenci in zavihali smo rokave. Nastala je nova številka Stezic, prva v samostojni domovini. Lepa, razgibana, predstavili smo športe in športnike, saj je bilo to olimpijsko leto.

Učiteljice smo bile mentorice učencem, ki so se odločili za novinarski krožek in oni so izbrali urednika. Prvi urednik pod mojim mentorstvom je bil Marko Kovačevič, takrat učenec 8. c. Njegov sošolec Benjamin Prelog pa je prispeval naslovnico in vse ilustracije.

2. Kdo vam je pri urejanju najbolj pomagal?

V novinarski krožek so se vključili učenci, ki so bili radovedni, zvedavi in so radi pisali. Na začetku šolskega leta smo določili okvirno temo, rdečo nit nove številke. Učiteljice razredne stopnje so prispevale najboljše spise svojih učencev. Cela gora gradiva se je nabrala. Mali novinarji so prebirali in izbrali prispevke za objavo. Rokopise je potem prepisala tajnica šole gospa Petra Zupan (danes poročena Kralj). Tehnika je napredovala, šola je kupila računalnike in takrat so besedila prepisovali člani novinarskega krožka.

Za likovno podobo so poskrbeli pri likovnem pouku. Likovna pedagoginja Jolanda Tomazin je kdaj kar sama narisala ilustracijo, če ni imela pri roki učenčevega izdelka in se je mudilo v tiskarno.

Danes, po mnogih letih, spet listam Stezice. Pri srcu mi je toplo, mnogi bivši učenci, člani novinarskega krožka, so danes uspešni novinarji. S Stezicami so stopili na začetek njihove poklicne poti.

3. Kako so se Stezice oblikovno spreminjale skozi čas?

Mi smo obdržali obliko A4 format, kot jo ima veliki zvezek. Pri tej obliki je dovolj prostora na eni strani za besedilo in še fotografija je lahko dovolj velika, da so dobro vidni vsi fotografirani. Ta oblika je tudi zelo varčna, saj so štiri strani ena tiskarska pola.

Tehnika je zelo napredovala. Danes mladi pišejo na računalnik, tablice in pametne telefone. Pametni učenci pa pišejo za Stezice. Če odpove baterija, si mrzel. Oblike se spreminjajo, besede ostajajo. Ostanejo naj slovenske besede in ne popačenke.

4. Kako ste motivirali učence, da so napisali tako zanimive prispevke?

Posebna oblika motivacije so bile tudi literarne delavnice, ko smo raziskovali znamenite Tržičane. Delo je potekalo izven šole, obiskali smo različne kulturne ustanove: knjižnice, operno hišo, muzeje. Prijazno so nas sprejeli v Knjižnici dr. Toneta Pretnarja v Trziču. Takratna direktorica

Marija Maršič nas je naučila, kako se pripravi bibliografija posameznega avtorja. Najbolj sem bila ponosna, ko so nas sprejeli v Semeniško knjižnico, ki je bila takrat zaprta za javnost. Mi so raziskovali življenje in delo rojaka Jan-eza Damascena Deva in takrat prejeli bronasto Kurnikovo plaketo. Nastale so posebne izdaje Stezic: Znameniti Tržičani (Vojteh Kurnik, Peter Hicinger, Janez Damascen Dev in dr. Amalija Šimec).

In še ena resnica: Če učenec rad in z veseljem dela, kar ga zanima, ga hitro motiviraš.

5. Kaj vas je najbolj navduševalo, ko ste bili mentorica Stezic?

Navdušenje učencev ob izidu nove številke. Sveže Stezice so bile nagrada kot sladoled ali čokolada. In odzivi sodelavcev ter staršev.

Nepozabno pohvalo pa sem doživela na pustovanju. V šoli smo pripravili dan odprtih vrat in rdeča nit je bil pust ter izdali pustno obarvane Stezice. V nedeljo pa so v Trziču organizirali pustovanje. Zbrala se je nepregledna množica mask in drugih radovednežev. Animatorica programa je v rokah držala naše Stezice in celi množici prebiral, kar smo zapisali. Bučen in iskren aplavz.

KOT MENTORJI, UREDNIKI Z DELOM NADALJUJEJO:

Dina Pintarič,
mentorica, urednica Stezic (od 2000 do 2008),
oblikovanje, prelom (od 2000 do 2019 ...)

Andreja Kosec,
mentorica, urednica Stezic (od 2008 do 2018),
Tomaž Zupančič, Tatjana Žagar, urednika v času na-
domeščanja porodniškega dopusta

Manca Kokalj Vernig,
mentorica, urednica Stezic 2019

Stezičice, Stezičice, pot pokazžite, v čas nazaj me popeljite

Bili so učenci, sedaj pa oni učijo ...

Vaja dela mojstra. O ja, to je čisto res. Učenci, ki so včasih pridno objavljali v Stezičah, so danes učitelji. Našli smo nekaj njihovih prispevkov.

Preska številka 9. Ko sem bil majhen, sem že začel igrati nogomet. Zato sem velikokrat prišel poškodovan domov. Sem levičar, zato imam strgan samo levi čevelj. Zaradi tega se velikokrat smejejo doma, ko pravi mama, da mi bo kupila samo en čevelj, ker je drugi še čisto cel.

Mihael Zaletel, tedaj 4.a

PROSTI ČAS

Največ prostega časa mi ostane ob sobotah in nedeljah. Takrat se usedem za klavir in vadim.

Ko sem se odločila, da se bom učila klavir, nisem še vedela, da mi bo ostalo malo prostega časa za igro. Toda večkrat se malo poigram s prijateljicama. Najrajši se igramo kakšne družabne igre. Velikokrat pogledamo v spominske knjige in napišemo kakšen smešen verz. Tudi pisanje naloge in učenje mi vzameta dosti prostega časa.

Želela bi, da bi ves prosti čas porabila le za igro.

Monika Golmajer, tedaj 4. r.

MOJ KRAJ

V moj kraj se pripelješ po cesti, ki vodi še v druge kraje in vasi. Že s ceste vidiš, da bo vas zanimiva. Imenuje se Kovor. Razdeli se v novo in staro naselje. Obdan je z gozdovi in s polji, v ozadju pa se nanj naslanjajo težke, lepe gore: Dobrča, Kriška gora. Iz Kovorja imamo lep razgled v Pristavo in Križe. Ljudje hodijo na delo v tržiške tovarne, nekateri pa v Kranj. Imamo svojo šolo. Na žalost sta v njej le dva razreda, učence dveh razredov pa poučuje ista tovarišica. Kovorjani jo imamo zelo radi. V šoli se navadno pripravljamo za proslave in podobno. V njej ima svoj sedež tudi krajevna skupnost. Živim v novem naselju, ki je odmaknjeno od glavne ceste, ki pelje skozi Kovor. Tako ni nič hrupa in zato je tudi zrak bolj čist. Poleti nas iz gozda prebudi čudovito žvrgolenje ptic. Novo naselje se bo sedaj povečalo za nekaj novih hiš. Nad našo hišo so namreč izsekali nekaj gozda. Tudi odlagališče smeti je v bližini Kovorja. To je velika jama, do katere prideš po makadamski cesti in se ti zdi, da je kar sredi gozda. Od smetišča smo na srečo vsaj malo oddaljeni, da nam vonj smeti ne gre v nos. Smetišče je večkrat podobno pogorišču, ker tam smeti sežigajo. Zadnjič pa se je kar samo vžgalo. Nad gozdom se je valil črn dim. Mislili in mislili smo, le kaj, da gori. Kmalu smo izvedeli, saj se je kadilo ravno nad tistim področjem, kjer ima svojo lego smetišče. Sprožili so alarm, požar je bil tako hud, da se je vžgalo tudi nekaj smrek. Pa dovolj o smeteh. Med vojno je bila v župnišču močna belogardistična postojanka. V spomin na vojno v našem kraju imamo spomenike padlim borcem.

Svoj kraj imam zelo rada, ker se mi zdi lep. V njem pa preživljam svoja najlepša leta. Res pa je, da ima vsakdo svoj kraj najrajši.

Simona Križaj, tedaj 7. r.

IZ SVETA IGRAČ

Tudi jaz sem bila nekoč majhna. Takrat mi je bilo življenje ena sama igra. Vse dneve, od prvega tedna življenja do tretjega leta, sem preživljala pri stari mami v Lomu.

Očka in mamica sta mi kupila igrač vseh vrst. Skoraj vse dneve sem preživela skupaj z igračami. Od vseh igrač mi je bil najbolj všeč majhen, svetel medvedek. Tako mi je bil priljubljen, da sem ga vedno vzela s seboj v posteljo. Zjutraj, ko sem vstala, sem ga dala med svoje igrače. Nikoli ga nisem smela nesti k zajtrku. Če bi ga nesla, bi mi ga mama vzela in ga za teden dni skrila na podstrešje. Tako mi je obljubljala. Bala sem se, da mi ga ne bi snedle miši, zato sem ga rajši dala k ostalim igračam. Ta medvedek je ostal v mojih rokah do petega leta. Neke noči pa je izginil. Bilo mi je zelo hudo. Šele čez mesec dni mi je mamica povedala, da je medvedek odkorakal čez goro k sestrični Veroniki, ki je bila takrat majhna. Obljubila mi je, da ga bom še lahko videla. To me je takrat potolažilo.

Tega medvedka ima sestrična Veronika še danes. Toda sedaj je ta medvedek že brez desne roke in čisto črn od umazanije. Vendar mi je njegova svetla barva, njegove ostre oči, ostalo v spominu. Še danes ga vidim, tako lepega, kot je bil pred šestimi leti, kako sedi pred menoj, kako me gleda in pravi: »Mojca, ti si me imela najrajši.«

Mojca Pogačnik, tedaj 5. r.

stezičice

SMUČANJE

Na smučišču je lepo,
tam šolarji se smučajo,
pojejo in rajajo,
skupaj se zabavajo.

Smučajo veseli vsi,
do takrat, ko se zmračí,
potlej se spet vrnejo,
veselo si prepevajo.

Mateja Žnidaršič, tedaj 4. r.

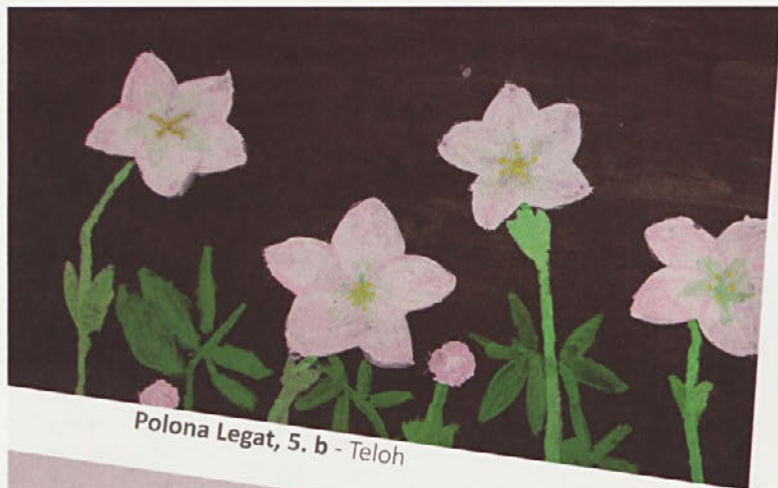
ŠUŠTARSKA NEDELJA

Danes -
v nedeljo smo zbrani vsi,
vsak od nas na šuštersko hiti.

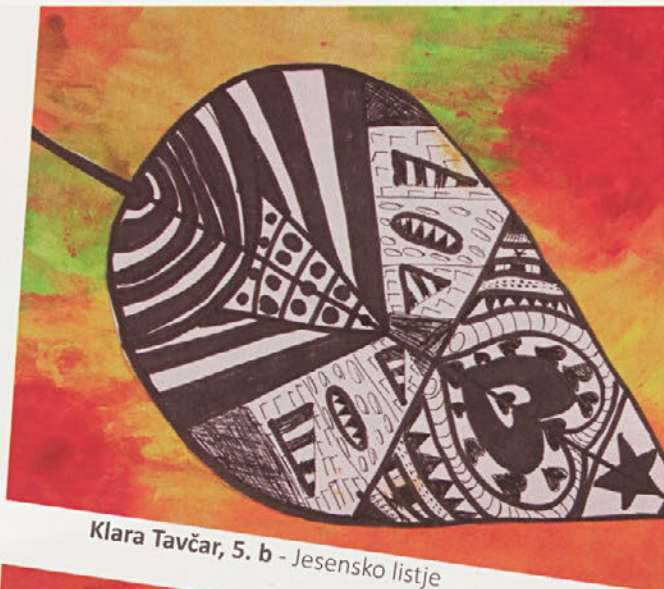
V gneči ljudi se
»drenjajo« vsi,
da vsak od nas
čevaljčke dobi.

A zvečer veseli domov odhitimo,
saj se prvega dne pouka veselimo.

Joži Seifert, tedaj 5. r.

Polona Legat, 5. b - Teloh

Klara Tavčar, 5. b - Jesensko listje

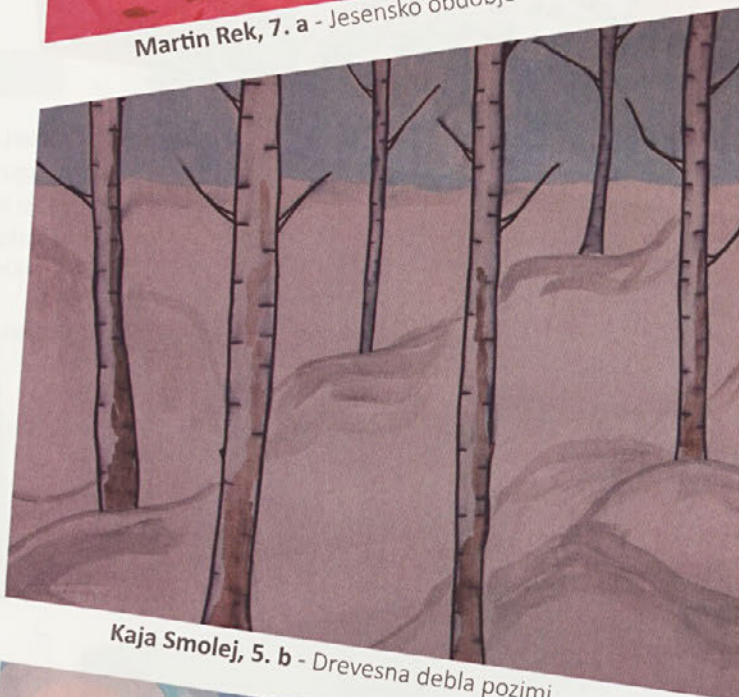
Jernej Benjamin Novak, 4. a - Barvni odsev

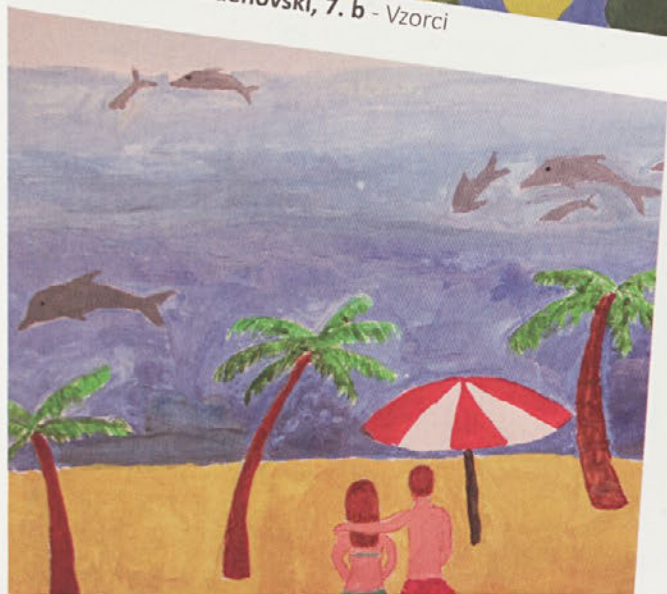
Martin Rek, 7. a - Jesensko obdobje

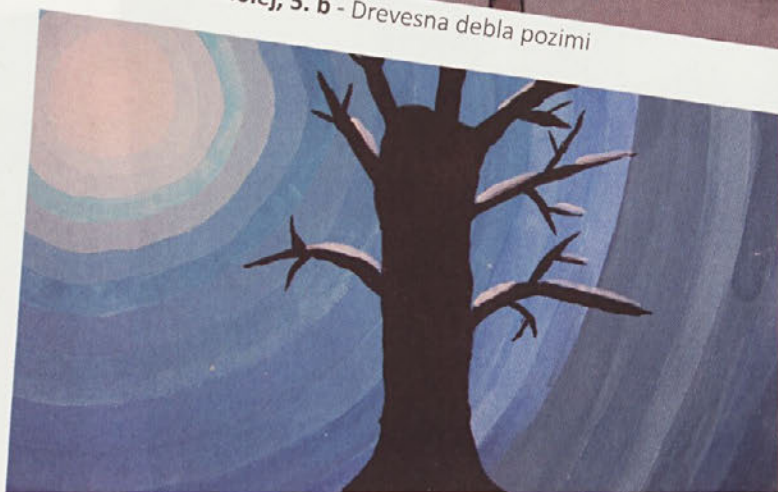
Žan Mladenovski, 7. b - Vzorci

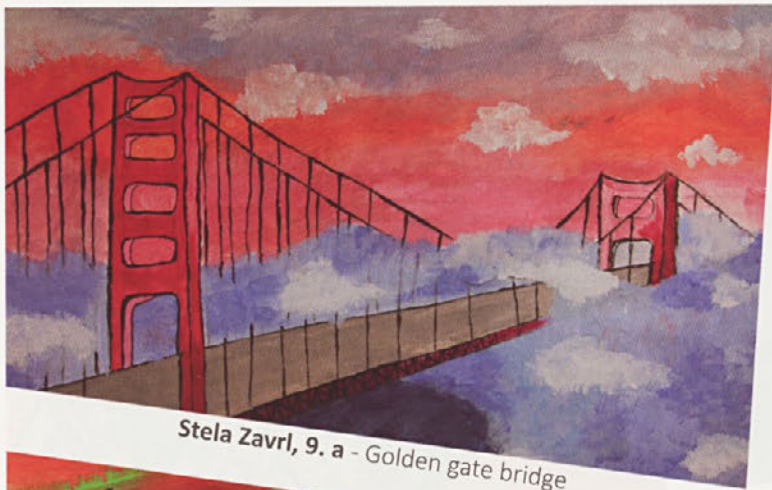
Kaja Smolej, 5. b - Drevesna debela pozimi

Jerneja Malovrh, 9. b - Plaža

Uma Crnkič, 5. b - Krajina z drevesom pozimi, ponoči

Stela Zavrl, 9. a - Golden gate bridge

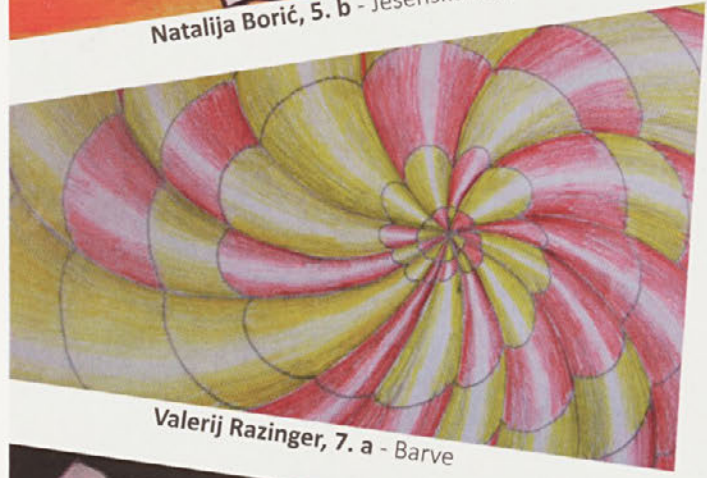
Marigona Krasniqi, 7. a - Barve

Natalija Borić, 5. b - Jesensko listje

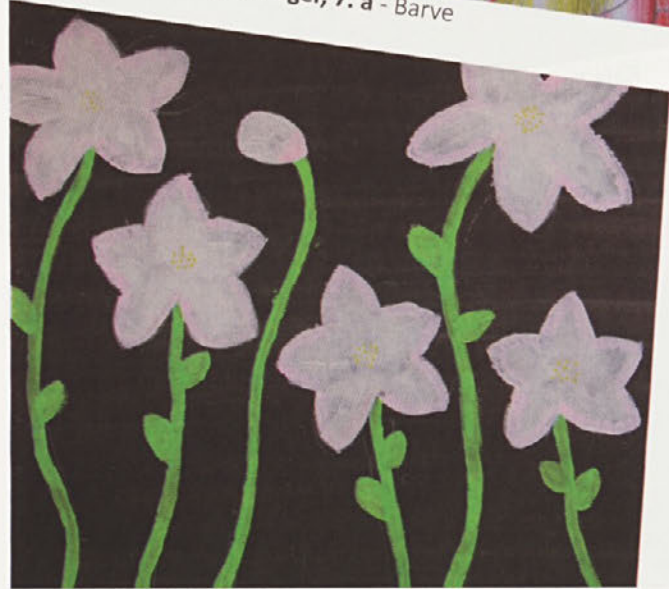
Sara Habe Toporiš, 9. b - Pokrajina

Valerij Razinger, 7. a - Barve

Edina Omeragić, 3. b - Muca opazuje

Kaja Smolej, 5. b - Teloh

Klara Tavčar, 5. b - Drevesna debela pozimi

PREBUDILO SE JE SONCE

Prebudilo se je sonce in prebudila sem se tudi jaz. Tako lepo sem sanjala: čisto sama sem se sprehajala ob obali. Čudno se mi zdi, zakaj je vse tako tiho. Sem res ostala čisto sama? Ali sanjam? Bilo bi nemogoče. Ozrem se po drugih. Vsi še spijo. Tudi zunaj ni nikogar. Vedno, kadar sem se prebudila, je bilo sonce že visoko, otroci so se igrali, lovili in vpili. Danes pa se le kdaj pa kdaj v bližnjem borovem gozdičku oglasi kak ptiček. Vesela sem, da se oglasi nama: soncu in meni. Sama sva. Lahko se bom igrala z njegovimi snopiči žarkov in nihče mi jih ne bo mogel vzeti. Pogovarjala se bova, tako po svoje. Morje je mirno, le včasih se kak malček malo razjezi na drugega in se zaleti vanj. V daljavi zagledam ladjico, ki počasi raste. Tudi nanjo se je sonce spomnilo in ji poslalo v dobro jutro snopič svetlobe. Naveličam se morja in ladje. Ozrem se na borov gozdiček. Tja bom šla. Stopam počasi. Tudi sonce je namenjeno k gozdičku. V rosnih travah najdem pikapolonico. "Pikapolonica, zleti v nebo in mi prinesi zlato kolo!" Zletela je. Morda se bo vrnila z zlatim kolesom. Morda. V borovem gozdičku je že vse živo. Sonce, ki je prišlo z mano, je prebudilo vse, ker je v njem živega. Ptički žvrgolijo vseprek. Eden otožno, da bi se lahko zjokala, drugi spet veselo, morda preveč veselo; eden žvrgoli spet čisto nekaj svojega, kar ni ne otožno, ne veselo. Zaželim si, da bi zapel en sam ptiček lepo melodijo zame. Iz daljave že slišim petje. Vedno bliže prihaja, vedno bliže ... Že je tu, blizu mene. Tako lepo zapoje, da me gane. Njegova melodija je kratka, toda meni se zdi, da traja že celo večnost. Odhajam. Še vedno slišim melodijo, kakršne ni slišal še nihče.

Andreja Sajovic, tedaj 8. b

ČEVLIJAR

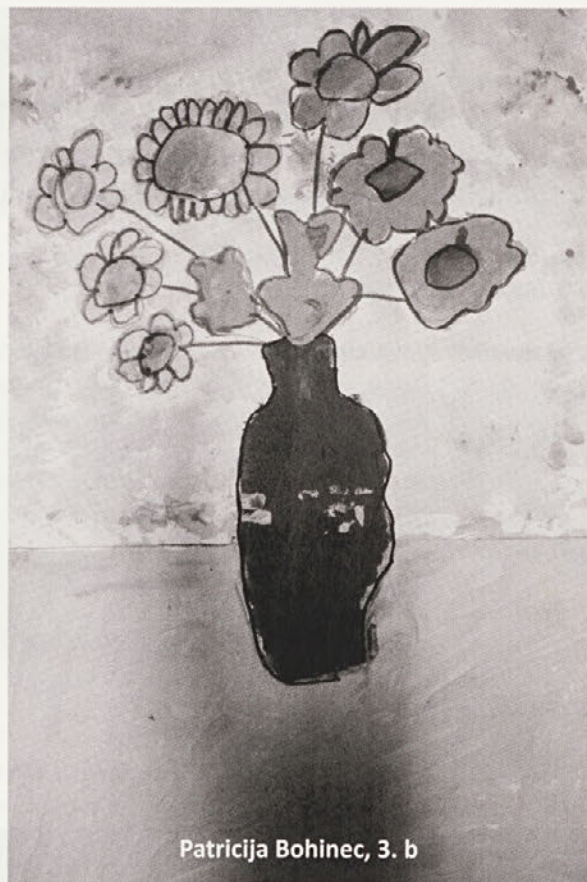
V torek, 20.2.1990, smo z literarnim krožkom obiskali tovarno Peko. Razdelili smo se v tri skupine. Prva skupina je šla k vratarju, druga v avlo, tretja pa v uredništvo čevljarja – tam sem bila tudi jaz. Vstopili smo v prvo stavbo, šli po stopnicah in obstali pred vrati. Na vratih je pisalo Uredništvo čevljarja. Urednica Marija Slapar nas je prijazno sprejela.

Delo v uredništvu: V uredništvo najprej pride rokopis. Rokopis popravijo in ga natipkajo.

Časopis obvešča delavce o vseh pomembnih stvareh o delu in življenju v tovarni.

Izdaja časopisa: Delavski svet odloči, kaj bo v časopisu, komu so članki namenjeni. Če jim ponagaja tiskarski škrat, se morajo v naslednji številki nujno opravičiti. Prispevke lahko objavijo tudi anonimno. Prispevkov ni veliko.

Sanja Voglar, tedaj 7. r.

Patricija Bohinec, 3. b

Gal Avbelj Valjavec, 3. b

Stežice, Stežice, pot pokazite, o čas nazaj me popeljite

Ista družina - različne generacije - in vsi pišejo v Stežice

Sprehodimo se nekaj desetletij nazaj, ko so še naši starši, stari starši, tete in strici hodili v šolo ...
V Stežice so pisali najprej oni, sedaj pišemo mi.

ŠOLSKA KRONIKA

29/11-1967

Pionirje smo sprejeli v ZMS. Na proslavi, ki je bila v telovadnici naše šole, je tovariš Plajbes, predsednik ZMS Tržič, podelil izkaznice.

29/12-1967

Praznovali smo novoletno jelko. Trio iz 8.a je s tovarišem učiteljem zaigral nekaj skladb.

22/2-1968

Na šolo smo povabili koroškega pesnika Erika Prunča, ki nam je prebral nekaj svojih pesmi, potem pa smo mu zastavljali vprašanja, na katere je prav rad odgovarjal.

26/2-1968

Tekmovali smo za Prešernovo značko.

9/3-1968

V šoli smo priredili našim materam proslavo v počastitev njihovega praznika. Učenci in učenske so brali dela priznanih slovenskih pesnikov in pisateljev, trio iz 8.a pa jim je zaigral nekaj skladb. S tem programom smo sodelovali tudi na proslavi dneva žena na občini.

17/3-1968

Trio iz 8.a se je udeležil prireditve v Križah pod naslovom Mladina pred mikrofonom. Zasedel je drugo mesto.

27/4-1968

Za zaključek plesnih vaj smo priredili plesni venček. Nanj smo povabili tudi starše in tovariše učitelje, da so videli, kaj smo se naučili.

Klavdij Puhar, takratni 8. r., kot učenec je bil urednik prvih Stežic, dedek Eve Puhar

ŠOLSKA KRONIKA 2018/2019

- Šestošolci so se od 10. do 14. septembra odpravili na naravoslovni tabor v ČŠOD Gorenje.
- 19. septembra so se učenci 6. in 7. razreda udeležili treh različnih pohodov za športni dan (planina Prevala, Zelenica in Triangel ter Palec).
- 27. septembra smo imeli učenci 9. razreda ekskurzijo v Posočje, kjer smo si ogledali trdnjavo Kluže, Ajdovsko deklico in muzej svetovne vojne.
- 5. oktober, kulturni dan, Veriga srčkov v Kranju, 3. in 4. razred.
- 16. oktobra so imeli učenci 8. in 9. razreda športni dan z izhodiščem v okolici Kranjske Gore.
- Sedmošolci so uživali na taboru v Fiesi, v tednu od 15. do 19. oktobra.
- Sedmošolci, ki se učijo nemščine, so v okviru projekta Brezmejno prijateljstvo 5. novembra obiskali Slovensko gimnazijo Celovec.
- 5. novembra nas je med proslavo za praznik dneva reformacije obiskal gospod Ciril Horjak, ki je izdelal mobilno aplikacijo o Martinu Luthru in Primožu Trubarju, s pomočjo katere smo spoznavali preteklost, učenke novinarskega krožka pa smo po koncu tudi opravile intervju z njim.
- 1. decembra smo imeli delovno soboto, saj smo nadomeščali pouka prost dan (24. 12.). Učenci od 1. do 8. razreda so imeli tehniški dan, devetošolci pa kulturni dan.
- 17. decembra je imela tako razredna kot predmetna stopnja športni dan. Razredna stopnja je odšla na pohod, na predmetni stopnji pa smo učenci lahko izbirali med kegljanjem, plavanjem in fitnesom.
- Učenci predmetne stopnje smo si 25. decembra skupaj z bivšimi zaposlenimi OŠ Bistrica ogledali prireditev.
- Imeli smo prireditev ob dnevu državnosti.
- 9. b razred smo 19. decembra priredili ples za predmetno stopnjo.
- V počastitev 8. februarja smo imeli prireditev, na kateri nam je dramski krožek naše šole zaigral nekaj kratkih prizorov.
- 9. razred je na šoli priredil srečelov, s katerim so učenci zbirali prispevke za končni izlet in valetu.
- 11. marca so imeli učenci tehniški dan na temo gregorjevo.
- 13. marca so imeli vsi učenci športni dan, kjer so se lahko odločili za smučanje, drsanje ali pohod. Razredna stopnja pa je imela 15. 3. na voljo sankanje, drsanje ter pohod.

Eva Puhar, 9. b

PRAVIJO, DA SEM BIL LEP DOJENČEK

Mamica pravi, da sem bil najlepši dojenček. Ne podnevi ne ponoči nisem veliko spal. Gotovo zato, da ne bi kaj zamudil. Torej se je že takrat pokazal moj radovedni značaj. Zgodaj sem že spregovoril. Precej besed sem si izmislil. Ampak moj jezik so vsi razumeli. Če sem rekel: "Uka pē!", so me vzeli v naročje. Ko sem bil star tri leta in pol, sem bil v bolnici na Jesenicah. Do danes nisem pozabil narkoze in otroka v postelji, kako je jokal. Za četrti rojstni dan sem dobil svoje prvo kolo. Preden sem bil star pet let, me je v uhelj pičila osa. Jokal sem, mamica pa ni vedela, kaj bi naredila, saj smo bili na Krvavcu. Za moj šesti rojstni dan smo se vselili v našo hišo, dobil sem svojo sobo in torto v obliki hiše. Prvič sem bil v Nemčiji, ko sem bil star šest let in pol, takrat sem kupil nalivko in puščico, ki jo imam še danes. Preden sem bil star sedem let, sem šel v prvi razred. Prvega šolskega dne ne bova pozabila ne jaz ne mamica. Hitro rastem, trgam hlače in tako sedaj sedim že v petem razredu.

Rok Ahačič, takratni 5. r., oče Julije Ahačič

PRAVIJO, DA SEM BILA LEP DOJENČEK

Stara sem deset let in hodim v 5. razred. Kdaj pa kdaj se mi zazdi, da sem se še včeraj plazila po tleh, danes pa sem že v petem razredu.

Pa začnimo na začetku. Že kot dojenček sem bila zelo podobna mamici. Imela sem zelo veliko temnih las. Starši mi večkrat pripovedujejo, da nisem marala dude. Vedno, ko so mi jo dali v usta, sem jo pljunila ven. Moja najljubša igrača v otroštvu je bila ovčka Haditka. Povsod, kamor sem šla, sem jo vzela s seboj. Ko sem bila stara pet let, sem šla z mami in očljem na svoje prvo potovanje z avtomodom. Šli smo v Berlin, kjer je šel oči na berlinski maraton. Eno leto za tem se je rodil moj bratec. Tistega leta sem šla tudi prvič v šolo. In zdaj že pet let sedim v šolskih klopeh.

Julija Ahačič, 5. K

Elena Šmigič, 3. b

Sošolka Romana je zjutraj na poti v šolo našla ježka. Potem ga je prinesla v šolo. V šoli je šla v kuhinjo prosit za škatlo. Potem ga je nesla v razred. V razredu smo ga občudovali. Tovarišica mu je dala jabolko. Ko pa je zlezal ven, je padel z mize. Potem pa mu je tekla kri. Ker ga je bolelo, se je zvil v klobčič in zaspal. Ko je bilo pouka konec, ga je Romana odnesla nazaj v gozd.

Sergeja Valjavec, takratni 3. r., mama Gala Avblja Valjavca

JEŽEK

Če bi sošolec v šolo prinesel ježka, bi ga ogrel in pogledal, če je z njim vse v redu. Potipali bi njegove bodice in ga pregledali. Če bi bil lačen, bi dobil jabolko za pod zob. Nato bi vsi skupaj nesli ježka nazaj v gozd.

Gal Avbelj Valjavec, 3. b

sterice

ŠPORT

Šport je po mojem mnenju zelo zdrav za telo, da ga razgibaš in da se bolje počutiš. Šport daje tudi telesno kondicijo in je zelo zdrav za pljuča in druge dele telesa. Menim, da bi se morali vsi zdravi ljudje ukvarjati s športom, saj pomaga pri različnih boleznih.

Petra Bergant, mama Matica in Urše Premrl

ŠPORT

Dandanes se veliko ljudi ne ukvarja s športom. Veliko ljudi ima prekomerno telesno težo, zato jih tudi veliko umre. Nekaj nas pa še zmeraj vztraja v športu, v slabem in v dobrem. Trenutno šport nima velike popularnosti, čeprav mu ta čedalje bolj narašča. Upam, da bo tako tudi ostalo.

Matic Premrl, 5. K

Danes je po celem svetu premalo športnikov. To moramo popraviti. Šport je zabaven. Ko tečeš ali smučaš, imaš nasmeh na ustih. Šport je treba ohraniti, ne glede na to, kaj se dogaja okoli nas. Šport je naš ponos in treba ga je ohraniti.

Urša Premrl, 3. K

ŠOLA

V šoli se učimo,
znanja si želimo,
v šoli vsi odraščamo
in življenje krajšamo.
Naučimo se pisati, brati
in znanost bolj spoznati,
srečamo se z mnogimi ljudmi,
ki so resni in veseli,
včasih tudi žalostni.
Znanost nekaj je velikega,
ker pelje nas v svet,
s cesto na trajekt.

Darja Bogataj, takratni 7. r, teta Vite Bogataj

ŠOLA

Šola je velika, igrišče je veliko in učilnica je majhna. Učiteljica je prijazna, stroga in lepa. Ima lepe oči, usta in lase. Sošolci so prijazni. Radi se igramo, učimo, pojemo, se smejemo in klepetamo. V šolo rada hodim.

Vita Bogataj, 1. b

NA VESELEM POTOVANJU

Bilo je zgodaj zjutraj, sonce še ni vzšlo. Nebo je bilo jasno kot ribje oko, iz domače hiše pa se je veselo kadilo.

Ati, Nataša in jaz smo se odpravili na kratko potovanje. Oče in mati sta nam zaželela srečno pot. Veselo smo prepevali in hitro vozili. Kmalu smo se ustavili. Sonce je že vzšlo in nas toplo božalo. Kmalu smo bili v gozdu. Listje je šepetaje padalo na tla. Globoko v gozdu odmevalo krakanje vran. Družbo so nam delali ptički. Nekaj časa smo vozili molče, nato pa nas je zmotil potoček, ki je prijazno žuborel pod cesto. Ustavili smo se in odpočili. Sonce je bilo navpično nad našimi glavami. Zavili smo v dolino. Veselo nas je pozdravilo petje ptic. Kmalu smo prišli do hiše, kjer je stanovala teta. Tam smo prespali. Ponoči sva z Natašo gledali skozi okno, kako so švigale strele sem ter tja. Zjutraj nas je prebudilo petelinovo petje. Račke so počasi racale proti malo večjemu ribniku. Skočile so noter in veselo rezale vodno gladino. Vstali smo in pozajtrkovali. Ko smo se najedli, smo se odpravili domov. Doma so nas veselo sprejeli in nam postregli s kosilom.

Jana Lunar, takrat 6. a, teta Maše Lunar

NA VESELEM POTOVANJU

Bilo je zgodaj zjutraj, sonce še ni vzšlo. Nebo je bilo jasno kot ribje oko, iz domače hiše pa se je veselo kadilo.

Z družino smo se odpravili na Dobrčo. Veselo smo prepevali, da nam je čas hitreje minil. Kmalu smo se ustavili in se odpočili. Medtem nas je sonce toplo božalo. Globoko v gozdu je odmevalo krakanje vran. Družbo so nam delali ptički in kmalu smo se odpravili naprej. Čez nekaj časa smo zaslišali žuborenje potoke, ustavili smo se in se odpočili. Kmalu smo zagledali kočo. Tam smo prespali. Zvečer se je naredila nevihta in z bratcem sva gledala skozi okno, kako so švigale strele sem ter tja. Zjutraj so nas prebudili prvi sončni žarki. Oblekli smo se in odšli na slastni zajtrk. Ko smo se najedli, smo se odpravili domov.

Maša Lunar, 8. a

NEKOGA MORAŠ IMETI RAD

Žalosten dan. Nič mi ni do dela, zato odidem na kratek sprehod po gozdu. V šoli smo se sprle. Vse so se znesle name. Nihče me ne mara, kakor tudi jaz nikogar ne. Sama hodim po pusti, snežno beli gozdni poti. Štejem drevesa, ptice in metulje. Da, dragocene minute, ki hitijo, kakor da bodo zamudile vlak. Sedem ob drevo in zamižim. Okoli sebe vidim sošolke, ki me psujejo, karajo in mi očitajo, da sem vsega kriva ...

Nenadoma mi začne nekdo peti. Odprem oči in pred seboj zagledam drobno sinico. Gleda me plaho, a ko jo pogladim po hrbtu, se me ne boji več, nasprotno, sede mi v naročje. Tako rada bi jo vzela s seboj domov. Veselo je njeno žgolenje. Spravi me v dobro voljo. Na razburjanje v šoli mahoma pozabim. Že jo vzljubim. Čas hiti, mrak se je že tiho priplazil na zemljo, zato sva se morali posloviti. Pot proti domu se mi je zdela kratka, pa vendar vesela. Zdelo se mi je, da vse okrog mene poje in pleše. Že stojim pred domačim pragom. Še enkrat se ozrem v gozd. Preden vstopim, si mislim: Nikogar nisem ljubila, a mala gozdna ptičica mi je dokazala, da nekoga moraš imeti rad, moraš imeti rad ...

Jožica Ropoša, sedaj učiteljica na naši šoli, mama Mateje Ropoša (sedaj novinarka TV hiše POP TV) in Katje Ropoša (sedaj vodi projekt Popestrimo šolo na naši šoli)

IME MI JE MATEJA

Ime mi je Mateja. Stara sem devet let. Moji mamici je ime Jožica, očku Bojan in sestrici Katja. Mamica dela v šoli in je po poklicu učiteljica, očka je po poklicu električar. Vsi v družini se dobro razumemo in se imamo radi. Tudi s sestrico se dobro razumeva. V naši družini je lepo.

Mateja Ropoša, 2. r., hči Jožice Ropoša

JAZ SEM MAJHEN GRIČEK

Jaz sem majhen griček. Stojim v Bistrici. Velikokrat me obišejo otroci iz vrtca in šole. Nekoč se je zgodilo, da so name prišli otroci iz šole. Skupaj so se igrali. Dečki so bili na enem mestu, deklice pa na drugem. Nekateri so se igrali z žogo, nekateri pa so se kartali. Med brcanjem žoge me je zelo bolelo. Naenkrat se je žoga pokotalila po meni in se izgubila. Vsi otroci so jo iskali, tudi tisti otroci, ki so kartali, so jo pomagali iskati. Karte so pustili na meni. Našli so žogo. Naenkrat je začel pihati močan veter. Karte je razneslo po meni, šle so tudi v majcen gozdček, ki je stal poleg mene. Tisti otroci, ki so brcali žogo, so bili tako nesramni, da niso pomagali iskati kart. Čez nekaj časa so našli popolnoma vse karte. Vsi skupaj so odšli, otroci v vrtec, malo večji otroci pa v šolo.

Katja Ropoša, 3. b, hči Jožice Ropoša

O ŽIVLJENJU

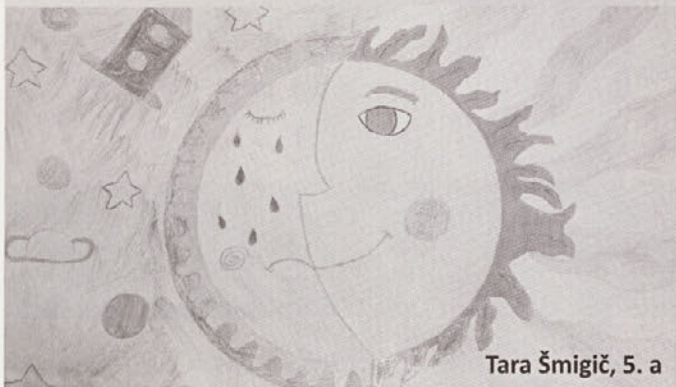
Mati mi je kupila novo obleko. Bila sem zelo vesela in srečna. V novi obleki sem šla v trgovino, spotaknila sem se ob cestni kamen, padla sem in raztrgala obleko. Bila sem žalostna, tako žalostna, da sem zajokala: debele solze so padale na rožo, ki je rasla ob poti in zaradi vročega sonca skoro ovenela. Ko sem jo zmočila s solzami, je spet lepo zacvetela. Ko sem pogledala rožico, kako je bila vesela, ker sem ji jaz pomagala, sem se potolažila in nisem več jokala. Mati pa mi je kupila spet novo obleko. Zato mislim, da je življenje lepo in pisano: polno je sreč in nesreč, tudi nesreča se včasih obrne v srečo.

Ivanka Šveglj, takrat 6. r, mama Marije Bohinjec, sedaj učiteljica na naši šoli

O PRIJATELJIH

Moji sošolci so tudi moji prijatelji, o svojih prijateljih pa ne mislim nič slabega. Vsak človek je drugačen, poseben. Tudi v našem razredu smo si različni. Nekateri smo bolj tihi, nekateri pa bolj glasni. Radi se imamo. Prišel pa bo 15. junij in ... Nove prijatelje bomo srečali in spoznali v novih šolah, spomini na leta osemletke pa bodo ostali.

Marja Bohinjec, takratni 8. a

Tara Šmigič, 5. a

Teo Čeh, 5. b

Polona Legat, 5. b

MOJA ŽELJA

Ko sem začela hoditi v šolo, sem si zaželela svojo ročno uro. Ta želja je bila v meni skrita, kakor moja skrita želja. Zanja sem varčevala denar, ampak toliko nikoli nisem mogla privarčevati.

Nekega dne, ko sem se vračala iz šole domov, sem obstala pri vratih in prisluškovala pogovoru matere in očeta, ki sta sklenila, da mi bosta za odlično spričevalo kupila uro. Nobeden od njiju ni vedel, da sem prisluškovala. Zelo sem bila vesela. Toda za odlično spričevalo sem se premalo potrudila. Tako je moja skrita želja še danes neuresničena.

Mojca Černigoj, takratni 4. r., mama Tije Stritih

MOJA ŽELJA

Ko sem začela hoditi v 4. razred, sem si zaželela motor. Povedala sem mami in atiju, a sta mi odgovorila, da sem še premajhna. Nekega večera pa smo se pogovarjali o motorjih in sem ju spet vprašala, kdaj ga lahko dobim. Odgovorila sta mi, da lahko že letos, če bom imela odličen uspeh. Sedaj se veliko učim, moram pa izboljšati še angleščino. In če bom tako nadaljevala, morda dobim svoj motor.

Tija Stritih, 8. a

Stezičice, Stezičice, pot pokazite, v čas nazaj me popeljite

PRAVLJICE - Na krilih domišljije

Ko se pred nami razprostira svet, ki je varen, a napet ... Ko predmeti oživijo in osebe dobijo čudežne moči ...

SLADKORČKARIJA

Sladkorčkasto je kraj sladkarij. Tam živijo vile, ki so vrsta pika-polonic. Tam je tudi mala vila Mila. Mila je vedno sama in je nihče noče sprejeti v igro. Stara je 2 leti. Mamica in ati sta šla v gozd. Med tem časom se je Mila igrala s svojimi igračami, in to so: punčke, medvedki, zajčki, srne, piščančki. Najraje bi se igrala z drugimi vilami. Ampak se ni smela. Zato se je ves čas igrala sama, medtem ko so se drugi igrali skupaj. Mami in ati sta se vrnila iz gozda. Povedala je, da se nihče noče igrati z njo. Ati je rekel: "Ne skrbi, se bova prijavila, da bova kralj in kraljica." In sta šla. Ko sta se vrnila, sta bila v ogrinjalih. Mila je vedela, kaj to pomeni in je bila zelo vesela. In nekega večera so se zbrali vsi in so voščili kralju, kraljici in princesi Mili in tako je dobila prijatelje. Vsak dan so se igrali: letenje, skrivalnice, lovilca in še veliko drugih reči. Zvečer, ko so šli spat, so se še dolgo pogovarjali, kaj bodo počeli v nedeljo. Zjutraj, ko je bila ura 9, so še spali. Mamice in atiji so jih šli zbuditi. Rekli so: "Zbudite se, smučat gremo." Vsi so bili presenečeni in so se hitro oblekli in so šli. Počutili so se sladkorčkasto.

Eva Štrukelj, 3. a

TEMPELJ SKRIVNOSTI NA PLANETU KOZA

Nekoč, na planetu, ki so ga poimenovali Koza, ker je izgledal kot koza. Dvogora s konicami je bila kot noge. Siv deževni gozd kot brki. Velika luknja kot usta in dvojni vulkan kot nos. Imel je dve luni vedno na istem mestu. Luni sta se odbijali od mesečine in kazali oči. Planet je zelo zelen, a malo moder, prav tako pa je trideset odstotkov koze.

Že 11202 let nazaj se je godilo tako: Živel je kralj, ki je imel tri sinove, dva dobra in enega slabega. Nekoč, ko je prvi dobri sin nabiral dragulje, so ga zlobni brat in njegovi vojaki ujeli in zaprli v temno ječo, hudobni sin pa je vlomil na kronanje in podaritev amuleta. Stari kralj je civilizacijo spremenil v oranžni kamen. Kraljestvo bi se dalo rešiti tako, da na kraljevo mesto dajo žezlo, krono in združena dela amuleta. Nekoč sem ponesreči prišel noter in se odločil, da bom to rešil. Moral sem čez pasti, na koncu pa sem v zakladnici našel žezlo, v kovačnici krono, v ječi prvi del amuleta, v hlevu pa drugega. Civilizacija je spet zacvetela. Jaz pa sem se vrnil v svojo vas.

Jošt Jenko, 4. K

ČUDEŽNA POMLAD

Živeli so trije vilinci, ki so domovali na skrivni jasi. Njihova naloga je bila pripeljati pomlad v Slovenijo. A pot jim je otežila zlobna čarovnica.

To leto jim je čarovnica zagodla tako, da je uničila vse rože. Vilinci so o tej hudi težavi obvestili kralja. Kralj jim je ponudil rešitev. Dal jim je recept za čarobni napoj, ki obudi pomlad. Vilinci so naredili napoj in ga postavili na sredino jase. Okrog tega napoja

so zaplesali pomladni ples.

Napoj je obudil vse rože. S tem plesom so tudi premagali zlobno čarovnico.

Gaber Peternelj, 4. K

ŽIVALSKA PRAVLJICA

Nekoč, dolgo časa nazaj, je živila žirafa Angelca. Bila je zelo srečna žival, opravljala je lep poklic. Bila je žirafa vzgojiteljica. Zelo rada je imela otroke. Že od malega je sanjala, da bi imela mladiča. No, saj ga je tudi dobila, a do tega bomo še prišli.

Blizu žirafje vasi je bila slonja vas. Sloni so se zelo dobro razumeli z žirafami, a saj veste, da se bo vedno našel nekdo, ki si želi biti poseben, hoče izstopati, in potem postane nesramen. Dober primer tega je bil slon Franc, ki se ni in ni mogel razumeti z žirafami. Nekega večera se je Angelca sprehajala po razprostrani savani in tam je bil tudi Franc. Čisto čisto potihoma se je priplazil za njo in jo ugrabil. Peljal jo je na najbolj samotni kotiček slonje vasi. Vse žirafe so iskale Angelco, a je niso našle. Čez leto dni jo je Franc odpeljal nazaj v žirafjo vas. Takrat so že vse Angelčine prijateljice imele mladiče in tudi Angelca ga je imela. Ampak kakšen je bil! Imel je velik vrat, ogromen trobec, pol telesa sivega, pol rumenega z rjavimi lisami. Dve nogi sivi, dve pa rumeni. Angelca ni bila žalostna, ker je skotila takega mladiča. Bila je vesela, ker je ustvarila novo vrsto. Znanstveniki te vrste žal še niso odkrili, a zagotovo jo bodo kmalu.

Julija Ahačič, 5. K

PIŠKOPES

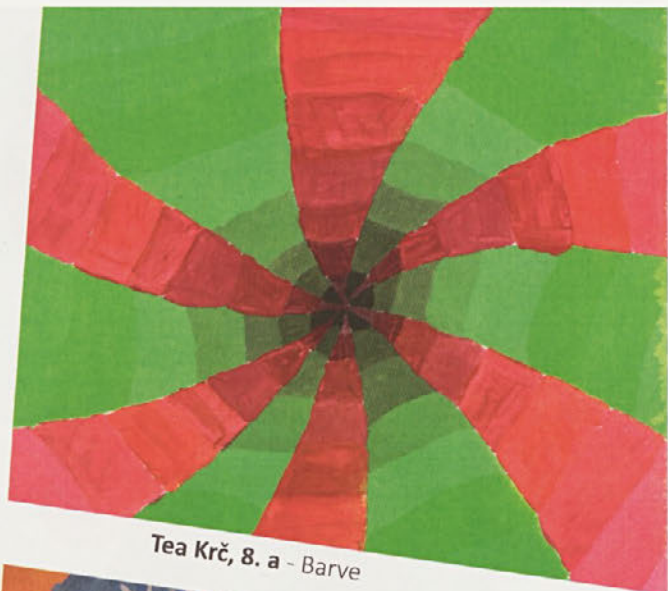
Nekoč sta se spoznala kokoš Živa in pes Mark. Še teden pred tem je Živa znesla jajce in iz njega je pokukal mladič. Imel je perje, kljun, rep in velika ušesa kot pes. Skočil je iz jajca ter zalajal. Živa in Mark sta se začudila. Čeprav je bil njun mladič čuden, sta ga imela rada in sta bila zelo ponosna nanj. V ponedeljek se je skotil še en mladič, le da ta ni imel kljuna, ampak gobec, in namesto da bi lajal, je kokodakal. Živa in Mark sta bila ponosna tudi na tega mladiča. Svojima otrokoma sta dala imeni Piko in Metka. Piko in Metka sta naslednji dan dobila svoje mladiče. Potem pa so oni dobili svoje in tako naprej. Prav danes pa so ustvarili novo vrsto PIŠKOPSOV!

Zoja Rožič, 5. K

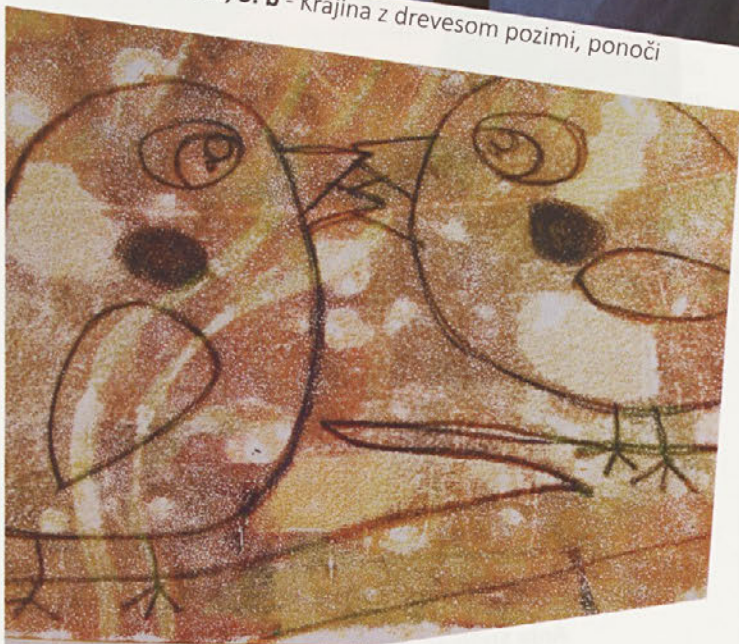

Natalija Borić, 5. b - Krajina z drevesom pozimi, ponoči

Tea Krč, 8. a - Barve

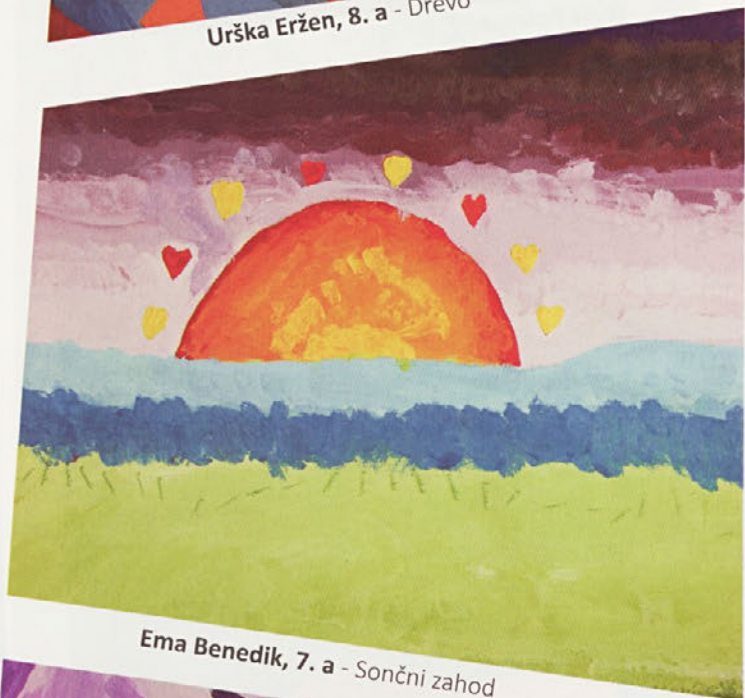
Barbara Ribič, 6. a - Ptička

Urška Eržen, 8. a - Drevo

Ana Mijušković, 3. b - Zajček dolgoušček

Ema Benedik, 7. a - Sončni zahod

Tara Šmigič, 5. a - Odteki

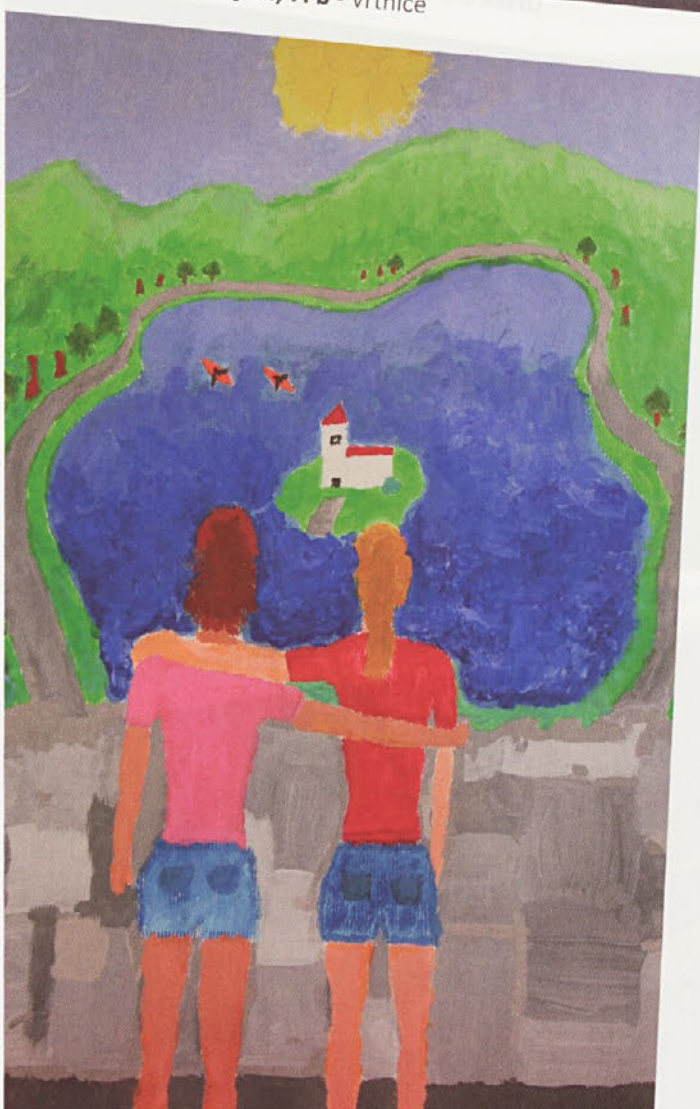
Tinkara A. Novak, 8. b - Gibanje je življenje

Nuša Polajnar, 7. b - Vrtnice

Anja Stržinar, 7. b - Papagaj

Ana Boldin, 9. b - Oglad Blejskega jezera

Žana Bučič, 4. a - Grajska noč

Stežice, Stežice, pot pokazite, o čas nazaj me popeljite

NA GALEJI – LIST IZ GALJOTOVEGA DNEVNIKA

Si lahko predstavljate, kako so se počutili na galeji? V pesem Galjot so se vživeli tudi učenci 8. a.

Ko so nas zjutraj zbudili, je pihal veter in deževalo je. Takoj so me nagnali za vesla. Rekli so, da gremo čez celo morje, nič nisem rekel, saj si nisem upal pritoževati. Že ko smo odpluli, so me bolele roke, zato sem si odpočil. Takoj mi je postalo žal, saj je mimo prišel paznik in me udaril s palico ter me nadrl. Galjot zraven mene mi je rekel, da sem lenuh.

Nekaj časa smo veslali, nato pa smo dobili hrano in vodo. Zelo sem se razveselil, saj je bilo to prvič ta teden. Ko smo čez par ur prispeli do polovice poti, so pazniki vrgli galjota, ki je umrl, v vodo. Takrat sem si zaželel, da bi šel spet domov. Zelo sem pogrešal mater, sina, hčer ter ženo. Želel sem si, da bi lahko šel domov vsaj za en dan. Ko se je znočilo in je šla večina paznikov spat, sem nehal veslati. Galjot zraven mene se je razjezil in poklical paznika, ki je bil buden. Paznik me je odpeljal v sobo na ladji, vzela bič in me udaril z njim. Takrat sem si želel, da bi umrl. Odpeljal me je nazaj na svoje mesto in me nadzoroval do konca poti. Ko smo prispeli, sem nemudoma prepoznal svojo družino, ki je hodila po pristanišču. Zelo sem se razveselil, nato pa razžalostil, saj če bi se zadržal ali jih poklical, bi me pazniki prebičali. Uro ali dve po tem se je zdanilo in odšli smo.

Vid Smolej, 8. a

Danes je moj 568. dan na galeji in močno si že želim domov. Dnevnik, nikoli ne boš uganil, kaj se je danes zgodilo. Prijatelj Peter je danes storil samomor. Takoj zatem pa smo srečali ogromno ladjo z napisom »Flower«. Ladja je upočasnjevala in mislili smo, da je še ena ladja, ki nam dovažja hrano. Na krov je stopil kapitan in nam zaželel dober dan. Našemu poveljniku ni bil ravno všeč, a ga je vseeno povabil na krov. Kapitan je vsakega izmed nas prišel pogledat. Kar naenkrat je zavpil: »Zdaj!« in z ladje so začeli skakati možje. Takrat smo mislili, da je z nami konec in so nas hoteli oropati, a smo se zmotili, saj so nas hoteli rešiti. Uspeli so rešiti samo enega galjota, saj je naš poveljnik izlekel pištolo in ukazal, naj se umaknejo. Niso me rešili, a so mi vseeno dali upanje za naprej. Morda bi bil ravno zatem, ko bi se ubil, rešen, zato se bom še naprej trudil poiskati kakšno zvijačo, da pretentamo našega poveljnika. Ravno sedaj sem dobil idejo! Kaj pa, če en list iz dnevnika odtrgam in ga pošljem v steklenico na obalo? Morda bo kdo dobil steklenico in bodo vedeli, da smo živi. Kaj misliš, dnevnik? Oprosti, moram iti, prihaja naš poveljnik, se slišiva jutri.

Tija Strith, 8. a

DRAGI DNEVNIK!

Danes je natanko sto dni, odkar veslam na galeji. Utrujen sem in naveličan življenja. Sploh nimam volje, da bi vsak dan kaj napisal. Dnevi so dolgi in pust. Počutim se osamljenega. Tukaj sredi morja je vse drugače kot doma. Morje ves čas valovi, včasih piha burja, včasih je peklensko vroče. Že dolgo nisem videl kopnega. Veslamo v neznanu. Pogrešam dom, družino, svež gorski zrak in

naravo. Na galeji nimam prijateljev in zaupnikov. Le redko se s kom pogovarjam in dan je enak dnevju.

Zunaj se že večeri. Tudi danes bom prosil Boga, da bi mi pomagal priti na kopno. Rad bi šel domov. Želim si videti svojo ženo in svojega otroka. Le kaj počneta moj sin in hčerka? Ali moja žena še ve, kako zelo jo imam rad? Ves čas mislim na njih in rad bi jih objel. Upam, da mislijo name in da me pogrešajo. Hrepenim po domu in vsaj še enkrat bi rad videl vse, ki jih imam rad. Vse bi dal za to. Če bi Bog uslišal moje prošnje, bi na goro k svetemu Lovrencu nesel mašni plašč. Podaril bi zlat kelih in ga nesel na Huje k svetemu Jožefu. Cerkvi na otoku Blejskega jezera pa bi podaril glasen zvon. Zunaj slišim bučanje valov. Nekaj se dogaja, dragi dnevnik! Veter močno piha! Le vlec', le vlec', veter hladan! Morda bo moja prošnja uslišana. Mogoče končno vidim kopno in se vrnem domov.

Natalija Borič, 5. b

Klara Strith, 2. a

Stezičice, Stezičice, pot pokazžite, o tukaj in zdaj me popeljzite

Dobrodošli, prvošolci, in nasvidnjenje, devetošolci!

Ali ste se kdaj sprehajali po stezičicah in razmišljali, kam vas bodo popeljale? Mogoče vi niste, a učenci 1. a so.

Slovenske stezičice so najlepše. Najlepše stezičice me pripeljejo k prijatelju na obisk. **Matej Bogdanič, 1. a**

Lepe so mi čiste stezičice, tiste, ki so brez razpok, in tiste, ki me pripeljejo na Madžarsko. Tam sem na počitnicah pri očiju, mami in atu. **Hanna Csontos, 1. a**

Všeč so mi stezičice na planinah, ker tam vidiš lepe hribe. Lepe stezičice me pripeljejo na morje, kjer gledam valove. **Mark Csontos, 1. a**

Stezičice me spominjajo na letalsko stezo. Lepe so mi stezičice, ki me pripeljejo do Kovorja, ker je tam mirnost in ker grem na izlet z mamico in Alešem. **Vid Florijančič, 1. a**

Stezičice me lahko pripeljejo v kino. Najlepše stezičice me pripeljejo v skejterski park in v šoping center po obleke. **Vita Gorenčič, 1. a**

Pri babici imam stezo, ki me pripelje do malin. Poleti jih nabiramo in babi iz njih skuha marmelado. Lepa mi je stezičica, ki me pripelje do sankanja. **Julija Guček, 1. a**

Rada hodim po stezičicah v gozdu. Tam lahko nabiram kostanj, vidim lahko veverice, ki skačejo po drevesu. Lepe stezičice me pripeljejo na morje, kjer se lahko kopam. **Tajra Ičanović, 1. a**

Rada grem po stezičicah, ki me pripeljejo do parka. Stezičice me pripeljejo v kino ali trgovino. **Mojca Jančič, 1. a**

Rada hodim po stezičicah na morju, ker je sonce in pesek na tleh. **Hana Jušič, 1. a**

Rad bi videl dirkalne stezičice, kjer je ati včasih dirkal z motorjem. Steze me lahko pripeljejo na morje. Steze na morju so mehke, ker so mehki kamenčki po tleh. **Žan Mrak Malovrh, 1. a**

Rada hodim po stezah v gozdu. Tu je lepo, ker so drevesa. **Jerca Podjed, 1. a**

Rada hodim po cesti, ki me pripelje domov, v šolo, na gimnastiko. Doma me čakajo oči, mami, bratec Andrej. V šoli so z mano sošolci. **Taisiia Smirnova, 1. a**

Lepe so mi poti, ki me pripeljejo na bazen in v Srbijo na počitnice. Tam imam dedija, babico, teto in dva bratranca. Rada grem po stezi k prijateljem, da se skupaj igramo. **Tara Stojanović, 1. a**

Stezičice me lahko pripeljejo do gozda. Tam je svež zrak. Razveseli me, ko gremo nabirat kostanj, gobe in mah. **Žiga Švegelj, 1. a**

Veseli me, ko grem po poti na sladoled. **Monika Tavčar, 1. a**

Všeč so mi stezičice, kjer je umetna trava. Na njej lahko delam kolesa. Razveseli me steza, ki me pelje na sladoled in na bazen. **Neja Trpin, 1. a**

Všeč so mi poti navzgor, ker dobiš mišice v noge. Včasih, ko prideš na vrh, te razveseli sneg. Rad hodim po ravnih poteh, ki me pripeljejo na igrala. **Blaž Žeželj, 1. a**

Rada hodim po poteh, ki vodijo na igrišče. Z mami sva odkrili novo igrišče. Tam velikokrat najdem sošolce iz vrtca in se potem skupaj igramo. Rada hodim na sprehod do kočice. Ta pot je ravna, ima kamenčke, na travi ima rožice. **Noela Žos Gosar, 1. a**

Tajra Ičanović, 1. a

Hanna Csontos, 1. a

Noela Žos Gosar, 1. a

Tara Stojanović, 1. a

Steziice, Steziice, pot pokazite, o tukaj in zdaj me popeljite

Dobrodošli, prvošolci, in nasvidnje, devetošolci!

Po vrtcu vedno nastopi šola. Naši najmlajši učenci so nam zaupali, kaj se je v njihovem življenju spremenilo, odkar hodijo v šolo, in kaj se jim zdi lepše ter kaj slabše kot prej.

Imam druge učiteljice. V vrtcu smo, ko smo šli v peskovnik, imeli igrače, zdaj jih nimamo. V vrtcu ni bilo jedilnice. Zdaj je boljša malica, v vrtcu je bilo za malico le sadje. V vrtcu ni bilo kuharskega krožka, zdaj pa je in to je super. **Vita Bogataj, 1. b**

V vrtcu smo se več igrali, v šoli pa nam ni potrebno počivati po kosilu. Pogrešam Blaža, ki je bil z menoj v vrtčevski skupini, sedaj pa je v sosednjem razredu. Želim si, da bi bila sošolca. **Sergej Meglič, 1. b**

V šoli mi je všeč angleščina, učenje črk in igra. Na vzgojnem semaforju bi morali imeti le vijolično, modro in zeleno luč. **Tesa Ropret, 1. b**

Hrana je slabša kot v vrtcu. Dobil sem nove prijatelje. Naučili smo se črke in brati. Učiteljici veliko govorita. Imamo zelo malo odmora. Spremenilo se je tudi to, da imam sedaj veliko več obšolskih dejavnosti. **Jakob Lukič Gaberc, 1. b**

Spremenilo se je to, da se učimo črke, številke, da bom lahko kmalu sama brala in računala. **Nikolina Popovič, 1. b**

Znam brati in pisati. Sedaj lahko sama berem knjigo in napišem mami in atji sporočilo. Spoznala sem nove prijatelje. To je dobro. Med tednom imam malo premalo časa za potope in druženje s starši ter prijatelji, ker delamo za šolo in imam dejavnosti. **Janette Gošte, 1. b**

Najlepše so počitnice in po navadi komaj čakam, da se začnejo. Takrat imam več časa za prijatelje in igranje. Ker se v šoli ne igramo več tako kot v vrtcu, se pa učimo brati in pisati, tako da bom kmalu lahko prebrala kakšno knjigo namesto mamice. **Lana Krč, 1. b**

V šoli mi je bolj všeč kot v vrtcu, saj se vsak dan veliko novega naučim. **Naja Ropret, 1. b**

Spoznala sem nove prijatelje, učilnico in učiteljice. V šoli se učimo, v vrtcu smo se igrali. **Zala Biček, 1. b**

Odkar hodim v šolo, sta starša bolj stroga in imam manj časa za igranje. Lepše je to, da sem spoznal nove prijatelje, ki so prijazni, slabše pa je to, da so učiteljice bolj stroge. Spremenil bi pa to, da bi ure bile krajše in bi imeli manj domačih nalog. **Cody Slapar Goričan, 1. b**

Odkar hodim v šolo, moram zjutraj prej vstati, dobivam domače naloge in imam manj časa za igranje. V šoli bi spremenila to, da bi imeli več časa za igranje ter boljšo malico. **Sara Pogačnik, 1. b**

Odkar hodim v šolo, se je veliko spremenilo. Lepše je to, da sem spoznala nove prijatelje, imam ure angleščine in telovadbo, šolske počitnice, poleg tega pa sem se naučila že veliko novega. Slabši pa je semafor vedenja, sedenje pri miru in ne morem ostati doma, ko bi to želela. **Eva Logar Ahačič, 1. b**

V šoli nimamo tako majhnih stolov, kot smo jih imeli v vrtcu. Zelo pa mi je v šoli všeč pouk angleščine, ker veliko pojemo. **Tijana Zečević, 1. b**

V šoli se manj igramo, kot smo se v vrtcu. Učiteljice so bolj zabavne, kot pa so bile vzgojiteljice v vrtcu. V šoli mi je bolj všeč, ker se naučimo več stvari, rada pa bi se še malo več igrala. **Kaja Štrukelj, 1. b**

Neja Trpin, 1. a

Monika Tavčar, 1. a

Jerca Podjed, 1. a

Stezičice, Stezičice, pot pokazite, o tukaj in zdaj me popeljite

9. razred se poslavlja

Po osnovni šoli pa nastopi tudi srednja šola. Takole sta se poslovila Danijela in Maj:

9- LETKA!

Čeprav ni bilo volje,
čeprav ni bilo podpore,
čeprav smo bili krivi za vse nejevolje.
Glejte nas zdaj, glejte nas rast!
Glejte zdaj, kako vi naša boste last.
Šola, zapor, kaj je razlika -
razlika je majhna, ne prav velika.
In čeprav zdaj odhajamo, vam zagotavljamo,
da se s častjo poslavljamo.

Danijela Kostić, 9. a

Mislím, da bo šola že naslednje leto zelo osamljena, saj ji bo pomahala v slovo ena izmed najboljših generacij stoletja. To je generacija 2004. Šola bo zelo prazna in zelo tiha, saj se po njenih hodnikih ne bodo več sprehajali učenci 9. razreda. Nobena generacija več ne bo imela tako dobre energije in tako dobre ga odnosa do šole kot naša. Menim, da se nas bodo na tej šoli spominjali tudi čez petdeset let.

Maj Polak, 9. b

Moje razmišljanje o življenju in šoli

Nekatera doživetja so lepa, nekatera slaba. Na nekatere imamo lepe spomine, drugih se raje ne bi spominjali. Vsa pa nam dajejo moč in gradivo za razmišljanje o življenju, šoli, smislu ... in sanjarjenje o tem, kako bi lahko bilo. V obliki proze, v obliki poezije.

VSAK JE SVOJE SREČE KOVAČ

Vsak dan, od jutra do večera, se učimo novih stvari za življenje. Meni ni nikoli dolgčas, ker vedno nekaj počnem. Ob deževnih popoldnevih rad berem knjigo o svetovnih rekordih. Včasih igrám igrice in spremljam novice na You tube in sanjam o drugih svetovih in deželah. Skoraj vsak delovni dan imam trening. Všeč mi je, da sem fit in športno aktiven. Ob ponedeljkih po pouku obiskujem tudi športno dejavnost za dobro fizično in psihično počutje. Všeč mi je učitelj Mitja. Dobro se počutim, čeprav sem pogosto utrujen. Zelo rad imam angleški jezik. Dve leti sem obiskoval tečaj v Helen Doron centru. Želel bi se naučiti še več tujih jezikov in prebrati več svetovno znanih knjig.

Maj Amadej Tišler Sušnik, 5. b

IDEALNA ŠOLA

Idealno bi bilo iti v šolo pri devetih letih in da bi osnovna šola trajala do 16 leta, ker bi se takrat mogoče lažje odločili za poklic. Všeč bi mi bilo, če bi uporabljali tablične zvezke. Super bi bilo, če ne bi bilo ocen in toliko testov, in če bi nam bilo dolgčas, bi šli lahko domov, kadar bi želeli. Želim si, da bi šolska ura trajala samo 20 minut in pa da bi pri kosilu lahko izbirali na meniju, kar bi takrat najraje jedli. Lahko bi imeli samo dva predmeta v šoli. Bolje bi bilo, če bi imel vsak učitelj toliko časa, da bi se lahko posvetil vsakemu učencu posebej. In želim si tudi, da ne bi bilo toliko domačih nalog. Rad bi imel več prostih dni in samo tri šolske delovne dni. Vse to seveda ni mogoče, zato so to samo moje sanje o idealni šoli.

Žan Mark Gošte, 4. a

IDEALNA ŠOLA

V idealno šolo bi lahko prinesli telefone. Imeli bi računalnike z igrícami. Ocene iz računalništva bi dobili tako, da bi igrali igrice in nato dobili ocene. Med odmorom bi bili na telefonih. Imeli bi same petice. V šolo bi šli brez torb.

Valon Krasniqi, 4. a

IDEALNA ŠOLA

Idealna šola bi bila, če bi namesto šolskih klopi bile sladkorne penice, namesto table bonboni, namesto sten piškoti, namesto učbenikov torte ... Da bi namesto likovne imeli predmet ustvarjanja bonbonov, čokolade, kuhanja, peke ... Da bi v šolo lahko nosili telefone, tablice. Da bi se učili, kako izdelovati robote. Da bi lahko nosili v šolo ljubljence. Da bi pisali knjige, ilustrirali knjige. To je idealna šola.

Marija Makarov, 4. a

ZA DEŽJEM POSIJE SONCE

Petek zvečer je in jaz se odpravljam spat. Jutri me čaka roketna tekma.

Sobota, ura je 9 in jaz bi morala biti na zboru v Ljubljani, pred dvorano, kjer imamo roketno tekmo. Mene pa je mami šele zbudila. Zaspali sva. Mami je poklicala trenerko in ji povedala, da bova zamudili. Hitro sva se oblekli in šli v avto. Odpeljali sva se proti Ljubljani. Mami je opazila, da nama bo zmanjkalo bencina. K sreči sva bili blizu bencinske črpalke. Morali sva se ustaviti in natočiti gorivo. Zdaj se nama je res že mudilo, da pridem na tekmo še pred začetkom. Uspelo nama je priti 10 minut pred začetkom. Naša ekipa ŽRK Tržič je igrala proti ekipi Krim. Na žalost smo izgubile za en gol. Ampak tekma je bila res dobra. Zelo smo se borile, a so tokrat bile one boljše. Ali pa so imele več športne sreče.

Kljub slabemu začetku dneva se mi je zgodilo tudi nekaj lepega. Popoldan je v tej isti dvorani članska ekipa Krima igrala tekmo lige prvakinj proti klubu iz Norveške. Pred začetkom tekme me je moja trenerka Magda izbrala, da lahko na igrišču ob začetku tekme pospremim eno od tekmovalk. Na igrišču sem pospremila igralke Krima Nino Žabjek. Z njo sem stekla na igrišču. Potem smo poslušali himno Lige prvakinj. Nato sem odšla na tribuno in navijala za igralke Krima. Žal so tudi one izgubile za en gol.

Po slabem začetku dneva se mi je dan lepo in srečno končal.

Manca Štular, 5. b

NAVODILO ZA ODLIČEN USPEH V OSNOVNI ŠOLI

Ko se začne šolsko leto, si zadamo cilje, ki jih skozi leto želimo uresničiti. Ko se začne pouk, v šoli poslušamo, kaj nam učitelj razlaga, sodelujemo pri pouku in delamo vaje (med poukom ne klepetamo, ne rišemo in se ne igramo). Ko pridemo domov, naredimo domačo nalogo in snov ponovimo. Mesec pred kontrolno nalogo začnemo intenzivno delati (delamo tudi dodatne naloge). Za spraševanje se naučimo in javimo. (Ne čakamo 3 dni pred kontrolno in se takrat začnemo učiti in ne molimo, da ne bomo vprašani). Ko se učimo, izključimo telefon in umaknemo vse igrače. Smo skoncentrirani na delo. Se učimo in ne »piflamo«. Če nam je lažje, beremo, pišemo, gledamo slike ali izdelujemo miselne vzorce. Če snovi ne razumemo, pravočasno prosimo učitelja za pomoč.

Tija Stritih, 8. a

HREPENENJE ME JE VLEKLO NAPREJ

Približevalo se je poletje in konec šole. Samo še en mesec je bil do konca. Vsak dan sem čakal zadnji šolski dan. Lažje je bilo, ko sem razmišljal o prihajajočih počitnicah. O potovanju na morje in uživanje tam.

Do konca šolskega leta sem imel še nekaj testov pa tudi vprašan sem še bil. Zato sem se moral veliko učiti. Nisem imel veliko prostega časa. Ampak ko sem spomnil na morje, sem se lažje skoncentriral na učenje. Zadnji šolski dan je minil zelo hitro. Ko sem prišel domov, sem torbo pospravil v omaro. Privoščil sem si sladolead in si prižgal televizijo. Upal sem, da bodo počitnice trajale dolgo časa. Naslednje dni sem se vsak dan s prijatelji dobival na šolskem igrišču, kjer smo igrali nogomet. Tudi na koš smo igrali. Velikokrat sem šel na bazen. Če je le bilo jasno vreme. Ko pa je bilo oblačno, sem lahko igral igrice in gledal televizijo. Jaz pa sem

hrepel in komaj čakal, da bomo odpotovali na morje. Ker se imamo tam vedno zelo lepo in uživamo. Končno je prišel tudi ta dan.

Zelo rad spim v šotoru. Rad tudi plavam in se potapljam. Najbolj pa mi je bilo všeč, ko smo šli zvečer na sprehod in na sladolead. Ker imajo tam najboljši sladolead in toliko različnih okusov, sem lahko vsak dan poizkusil drugega. Moja najljubša okusa sta banana in vanilija. Velikokrat smo kartali enko. Največkrat je zmagala mami. Na morju gremo vedno tudi na kakšen izlet. Letos smo si ogledali Modro in Rdeče jezero v mestu Imotski. Zelo so nas bolele noge, saj smo veliko hodili.

Dnevni do morja so minevali počasi. Na morju smo se imeli super. Po počitnicah na morju pa so dnevi tekli zelo hitro. In zopet smo nazaj v šoli. Zdaj komaj čakam na naslednje poletne počitnice. Ampak te so še tako daleč stran. In treba se bo veliko učiti in delati za šolo. Ampak ko pomislim, da me potem spet čakajo počitnice, lažje naredim nalogo.

Matic Štular, 8. a

UMOR

Lansko leto smo praznovali 100. obletnico, odkar je umrl Ivan Cankar. Prav on me je navdihnil, da napišem svojo zgodbo, saj v dolgih dneh v zaporu nimam ničesar za početi. Iz osnovne šole se še spomnim njegove črtice Bobi, ki me zelo spominja na mojo zgodbo – oba sva doživela hudo krivico. Sam sicer mislim, da se krivice dogajajo vsem ljudem po svetu, vendar mislim, da ne tako hude, kakor se je meni.

Preteklo je skoraj že 5 let, odkar so mi konec maja leta 2014 storili hudo krivico. Še vedno plačujem za njihove napake. Nikoli nikomur nisem storil nič zalega, brigal sem se zase, saj nisem hotel nobenih težav. Bil sem tiste vrste učenec, ki je imel rad šolo in ponoči nisem zahajal v diskoteke in se drogiral, raje sem bral knjige in delal kaj koristnega. Verjetno sem se jim prav zato zdel lahek plen.

Zjutraj sem vstal in odhitel na avtobus. Živel sem namreč v Trziču, gimnazija, na katero sem hodil, pa je bila v Kranju. Torej, obiskoval sem tretji letnik gimnazije. Na avtobusu sem preišljeval, kakšen dolgočasen dan me spet čaka. Niti v sanjah si nisem mogel zamisliti, kaj vse se bo tistega dne zgodilo. Iz preišljevanja me je predramilo ustavljanje avtobusa. Prispeli smo. Ura je bila 7.10. Imel sem še dvajset minut do pričetka pouka. "Luka!" je nekdo zaklical. Ozrl sem se nazaj in videl, da je bil Rok Novak, moj sošolec. Bil je največji frajer na šoli. Veljal pa je tudi za največjega gangsterja in to upravičeno. Bog, kako sem ga sovražil. In še vedno ga. Vedno je našel način, s katerim mi je lahko težil. Vendar sem se počasi le privadil nanj in na njegove nesramne opazke ter jih preslišal. Prišel je do mene in mi vzel torbo. "Pa pogledajmo, kaj imaš tu notri." Iz torbe mi je na tla stresel vse stvari. "Nič pametnega nima notri. Pametnjakovič, če mi do jutri ne prineseš 100 evrov, veš, kaj bo sledilo. In to mislim smrtno resno. Gremo, fantje." In s tem je mislil, da me bo ubil. Sicer mi je to že večkrat prej zagrozil, vendar ne vem, če bi to res naredil, saj sem do sedaj še vedno naredil, kar mi je naročil.

Prišel je čas glavnega odmora za kosilo. Šel sem ven, da bi šel v trgovino po sendvič. In takrat se je moja mora začela. Šel sem po drugi poti kot običajno, saj tam ni bilo nikogar in nisem želel srečati Roka in njegove klape. To je bila moja usodna napaka. Tam sem zagledal Roka, ko je pretepal nekoga iz 4. letnika. Ne spomnim se več njegovega imena. Ta se je zelo upiral, tako da je imel Rok veliko dela z njim. Nazadnje ga Rok ni več mogel obvladati, zato ga je zabodel. Spreletel me je srh. Rok se je šele

potem zavedel, kaj je storil. In takrat me je zagledal. Oblil me je mrzel pot. Mislim sem, da je z mano konec. Mislim sem, da me bo ubil, vendar se mu je porodila boljša ideja. Na žalost takrat nisem prepoznal njegovih zlih namenov, ker če bi jih, sedaj ne bi sedel tukaj in pisal tega. "Pridi sem!" je zavpil. Šel sem tja, še sam ne vem, zakaj sem ga spet ubogal, verjetno sem bil tako prestrašen in pretresen, da sem ga raje ubogal. "Poskušaj ga rešiti," je rekel. Bil sem presenečen, a sem ubogega fanta želel rešiti. Nož je bil še vedno v trupu. Zabodel ga je v srce. Nemudoma je umrl. Dotaknil sem se noža in ga hotel izrjaviti iz telesa. Takrat pa je prišla Rokova klapa in še nekaj drugih sošolcev. Takoj sem vedel, da je bila vse skupaj past. Šele takrat sem opazil, da je imel Rok oblečene rokavice, torej ni mogel pustiti prstnih odtisov na nožu. Zato sem jih pa jaz, ko sem hotel rešiti ubogega fanta. On je imel priče. Jaz nisem imel nikogar. Le stal sem tam s krvavimi rokami in gledal sošolce. Bil sem tiho. Nisem zanimal, saj sem že takrat spoznal svojo usodo. Moja beseda proti njihovi. Nekdo je poklical policijo. Odpeljali so me na policijsko postajo. Povedal sem, kaj se je v resnici zgodilo, vendar mi ni nihče verjel, češ da se vsak dan srečujejo s takimi, kot naj bi bil jaz. Rok je očitno podkupil še nekaj učencev, da bi jim policisti le verjeli. Takrat je zapečatil mojo usodo. Sodili so mi za umor druge stopnje in mi dosodili 12 let zaporne kazni brez pogojnega izpusta. Premestili so me v zapor na Dobu, a sem bil že dovolj star, da sem lahko prestajal zaporno kazen. Rok me ni prišel nikoli obiskat v zapor, da bi se mi opravičil. Saj ne pravim, da bi to kaj spremenilo, a vseeno. Ne vem, kako lahko živi s tem bremenom. Zaradi njega sem izgubil družino, ki se me je odpovedala. V zaporu sem zapravil še tisto malo mladosti, ki mi je ostala.

Še sam ne vem, kaj je huje – to, da sem se sprijaznil s svojo usodo, pa čeprav bi se moral boriti za pravico, ali da sem zaradi njih izgubil družino. Sam pa sem zelo jezen na svojo družino, še posebej na starše, ki bi mi morali stati ob strani in mi verjeti, tako pa so mi zarili nož v hrbet. Pravzaprav mi je Rok pomagal, da sem spoznal resničen obraz svoje družine. Vse do tistega dogodka sem živel v izmišljenem svetu, v svetu, kjer so se vsi pretvarjali, da so osebe, ki sem jih poznal celo življenje. Potem pa me je kot hladen tuš zadela resničnost, kjer so vsi sneli svoje maske in mi pokazali svoje prave obraze. V dolgih nočeh v zaporu razmišljam, v kakšnem svetu živimo. V svetu krutosti, maščevalnosti, krivic in pretvarjanja. Kot pravijo, tisti, ki jih imaš najraje, te bodo najhuje prizadeli. In to drži kot pribito.

Sara Habe Toporiš, 9. b

VSE TO ME JEZI

Sprašujete, kaj vse me jezi?
To so ljudje, ki mi lažejo v oči.
To so ljudje, ki ne vedo,
kako brez laži je na svetu lepo.
To so ljudje, ki ob tebi stojijo
samo takrat, ko koristi dobijo.
Potem pa pridejo slabi dnevi
in taki ljudje niso ob tebi.
Vse to me jezi,
zato prijatelje previdno izbiram si.

Mark Rozman, 8. a

ŽIVLJENJE

Življenje je kot dar, kot darilo,
ki ima prazne liste, ki čakajo,
da jih popišeš.
In ko so polni kot berilo,
jih daš in se jih spominjaš.
In ko tvoj dar
podedujejo tvoji potomci,
ugasne iskra v tebi in tvoje berilo
nekdo drug, nov in izpraznjen,
dobi kot darilo.

Urška Eržen, 8. a

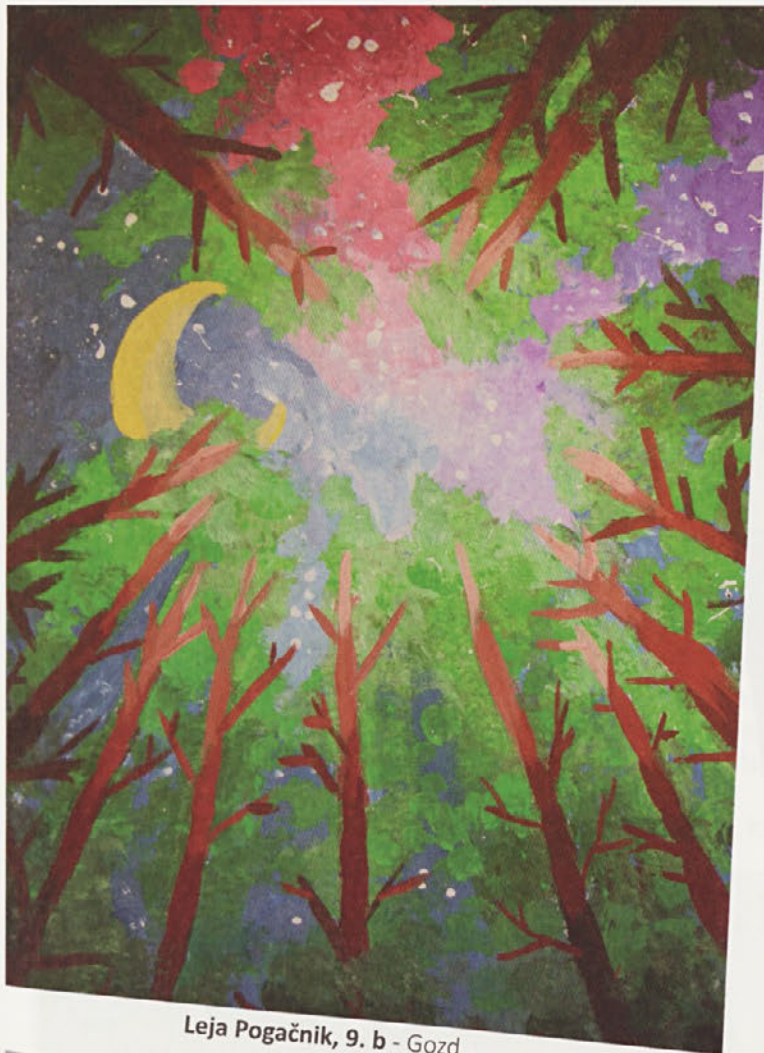
O ŽIVLJENJU

Zakaj bi delal to, kar dela vsak, če sem lahko tudi jaz unikaten? Že od malih nog sem raje bil drugačen, raje sem bil to, kar sem, in da sprejemem sebe kljub svojim raznolikostim. V življenju sem šel skozi marsikaj in sem ponosen, da sem to, kar sem. Že nekaj let nazaj so mi pravili, naj se zresnim, a tega nisem poslušal, zato sem zašel v razne težave. Vesel sem, da imam kljub temu ob sebi ljudi, ki me razumejo. Tudi če bi vam razlagal o sebi, me ne bi razumeli. To bom povedal vsakemu, ki hoče slišati predlog o življenju: prej ko boš videl, da si zmožen več in da ti lahko uspejo stvari, o katerih še sanjal nisi, se ti bo življenje spremenilo. A tudi če bi vam tri dni razlagal, kako verjeti vase, vam tega ne bi uspel razložiti. V življenju boste že vsi prišli v situacijo, v kateri boste videli, da to, kar vam sedaj pravim, drži. Ker sem tudi sam del vsakdanje družbe (šole), lahko razumem vse ljudi in njihova dejanja, a nekaj je v meni, zaradi česar rad malo izstopam in zaradi česar delam stvari malo drugače, posebno in na svoj način. Prišel bo čas, ko se bomo vsi zresnili, a zakaj bi vsi oveneli, še preden bomo zacveteli. Vsi smo različni in vsi delamo vse drugače. Zaradi tega tudi netimo konflikte, a poskušajmo se razumeti, deliti okoli sebe pozitivno energijo. Zakaj se zaradi različnosti ne bi imeli radi? Spoštujmo in cenimo se. Vem, da imamo vsi težke dneve in trenutke, a točno ti nas spreminjajo. Lahko nas spremenijo v slabše osebe, če se zapremo vase in izginemo, lahko pa nas tudi spremenijo na boljše, a le če te probleme sprejmemo, rešimo in nadaljujemo naprej. Včasih sem imel te težke dni dan za dnem in nisem imel časa niti, da bi se zjokal ali pa bil otrok. Svoje probleme sem vedno odmisli s tem, da sem razgrajal, in si s tem ustvarjal še večje težave. Mislim, da se sploh ne zavedamo, koliko nas lahko osnovna šola spremeni in s tem spremeni naša življenja in našo prihodnost. Hvala za posluš in upam, da vam bo to, kar sem povedal, pomagalo na poti k boljšim osebam, ki se skrivajo v vas.

Omar Čoragič, 7. a

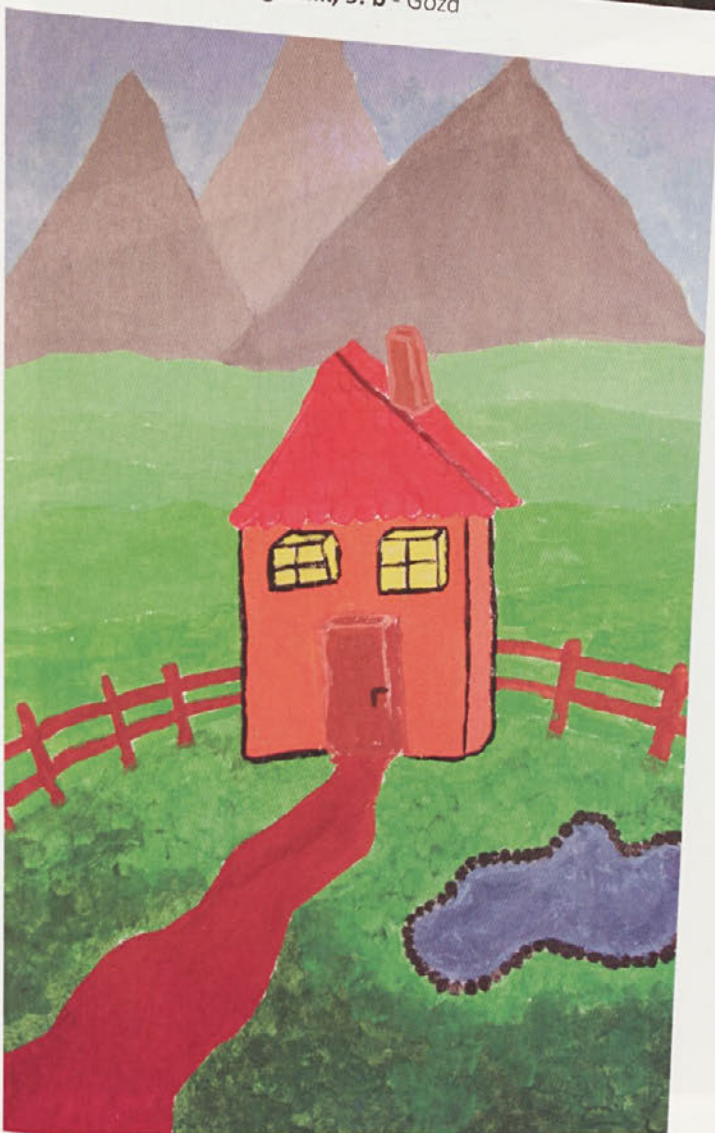
Elena Šmigič, 3. b

Leja Pogačnik, 9. b - Gozd

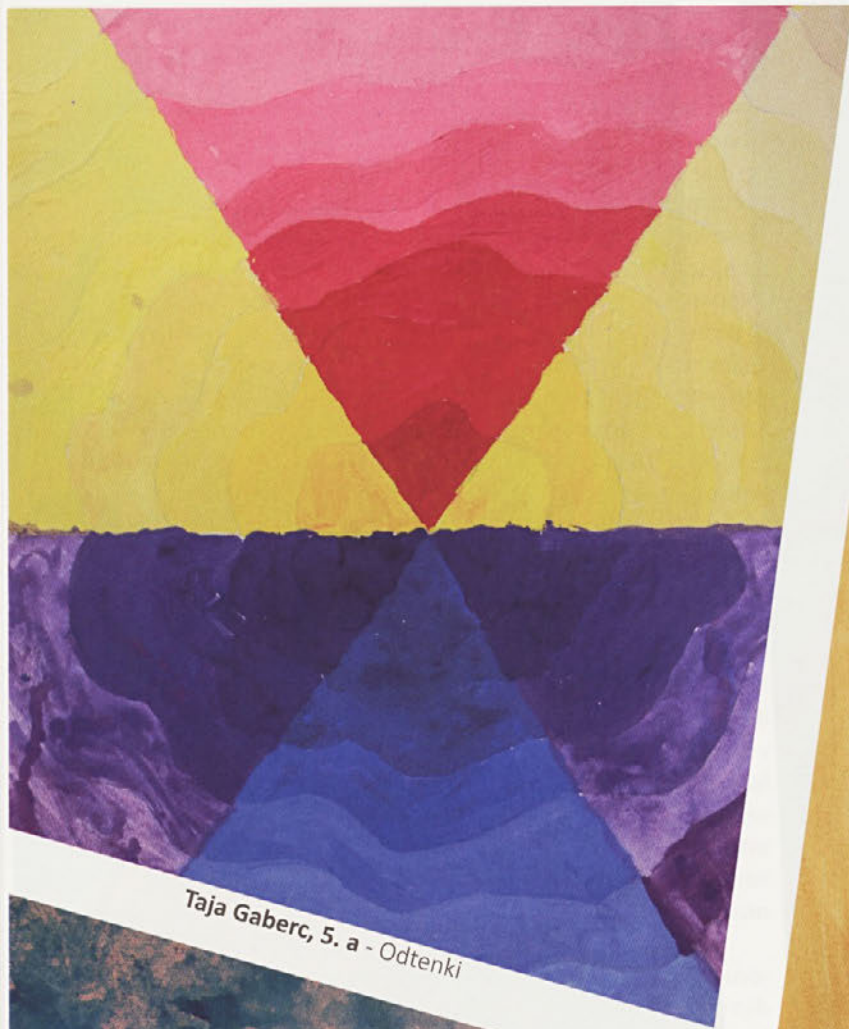
Gal Avbelj Valjavec, 3. b - Sončnice

Zala Gašperin, 2. b - Revulija o Janju in Matki

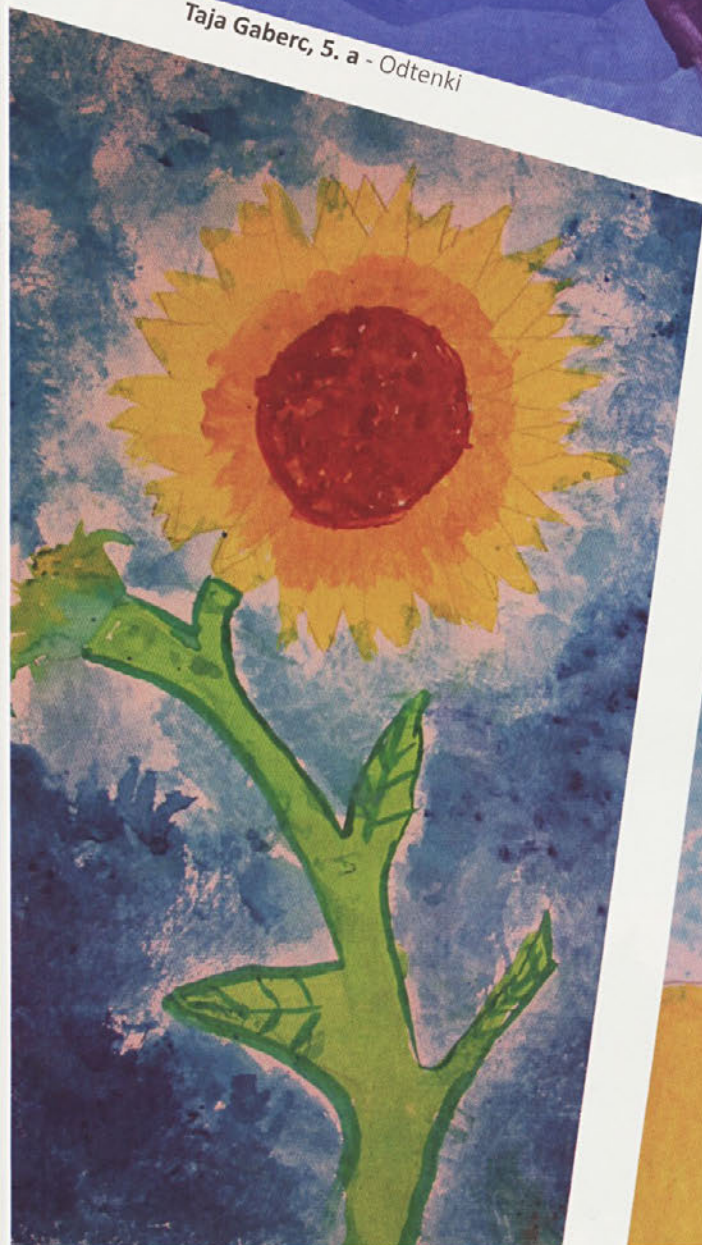
Žana Pušič, 4. a - Črniki stražar

Taja Gaberc, 5. a - Odtenki

Taja Meglič, 3. b - Medvedek

Nika Melihen, 3. b - Sončnica

Patricija Bohinec, 3. b - Šopek zate

Na Brezje šel sem v soboto,
za kosilo jedel sem rižoto.
Vzel sem še napolitanke
in poiskal svoje sanke.
Bilo je zabavno in veselo,
naredil sem kepo debelo,
družbo mi je delal snežak,
moj pravi beli junak.

Poznamo našo lepo Niko,
ki se rima tudi na Piko.
Zelo rada imam svojo mamo,
ki je oblečena v pižamo.
Videla sem miško,
ki je šla v svojo hiško.
Na hodniku je omara,
notri pa je očijeva kitara.
Ali je to mucek?
Ne, le mali cucek.
Pojedel sem velik bonbon
in zraven videl balon.
Šli smo v Kovor
in pripeljali velik tovor.

Nika Melihen, 3. b

MAMA

Dosti lepih je reči,
a ta najlepša se mi zdi,
ko mama poljubček ti poda
in ti vrneš ji ga.
Mama ti objem da,
ko vidi, da rabiš ga.
V stisko si zajet,
a mama vse spravi v red.

Eva Lisec, 5. K

Moja mama je prava dama,
ker zame skrbi in se zame boji.
Moja mama je prijazna in nežna
in zato sem ji zelo hvaležna.
Jaz svojo mamo imam
in je nikomur ne dam.

Zoja Rožič, 5. K

MAMA

Mamica moja res rada me ima.
Žari kot sonce na nebu,
ko z mano se igra.
Rada jo imam,
ker ona ima mene,
mamice druge
ne vzamem nobene.
Zjutraj me zbudi,
jaz ne bi vstala,
rada bi z mami
še malo zaspala.
Mamica moja, hvala ti za vse,
rada te imam zelo,
pozabim te ne.

Vita Premrl, 5. K

Mamica moja
rada z bratcem naju ima.
Rada pa tudi z nama se igra.
Najina ljuba mamica.

Kaja Žos, 5. K

MAMA

Moja mami me vedno hrani,
mi daje ljubezen
in odganja bolezen.
Pripravlja dobre pice
in zelo slastne slaščice.
Je zelo dober komik,
tudi če se kaj zalomi.
Vedno naredi krofe debele,
da smo v hiši vesele.

Leona Fazlijaj, 5. K

Stezičice, Stezičice, pot pokazžite, o tukaj in zdaj me popeljzite

Tudi učenci pesnimo

Rime, ritem, kitice, verzi ... In še kanček domišljije, pa se prava pesem razvije.

TIGER

Tiger je zabaven, a tudi nenavaden,
saj se zjutraj je na trg odpravil
in prav vso vodo drugim je porabil.
Žejen dan pa ni zabaven!

V trgovini sred savane ga je čakal gospod Slon,
mu malo v strahu namenil poklon.
Povedal je brezbrizno, da vso vodo je popil,
zato prišel je, da bi jo še kupil.

Hitro odpravil se je, urno,
to mu res bilo je nujno.
Ves napit se v žgočem soncu odpravi spat,
saj v navadi mu je sredi dneva sanje iskat.

Blaž Tavčar, 6. b

Bober reče:
Zdaj bo vsak dober.
Marko reče
in vse se speče.
Glej most
in vse bo spet kost.
Muha reče:
Zdaj bo pa na mizi župa.
Pica se speče
in Marko se opeče.
Krava reče muuu!
Zdaj bom spet tu.
Leti in leti
in tukaj smo mi.

Edina Omeragič, 3. b

LEV

Včeraj je v frizerski salon Odmev
prišel en skuštran lev.

Svojo grivasto prevezo
je hotel zamenjati za irokezo.

Frizerji so se namučili,
da so stranki irokezo naredili.

Ko pa lev je stopil iz salona,
je njegova irokeza zažarela kakor krona.

Živali so takoj ga opazile, pohvalile
in besedo lepo namenile.

Lev se zdaj je vračal v savano,
tisto pravo, lepo in prostrano.

Živalim mestnim je v slovo zarjovel,
daleč se slišal je njegov odmev.

V savani so ga živali občudovale
in kralju pravo slavo dale.

Maj Zupan, 6. b

MAČKE

Mačke so majhne ali velike,
včasih pridne, včasih poredne.
Rade jejo ter spijo, še rajši
pa si s svojimi igračkami igro popestrijo.

Na oknih vse lepe čepijo
in se z miškami na mrazu veselo smejijo.

Mačke so prikupna bitja.

Če si zaželijo, se božati pustijo,
a božati se vsaka ne pusti, ugrizne te in že
beži.
Kadar si zaželijo, se stisnejo k nam
in prav veselo polepšajo dan.

Loti Mušinovič, 6. b

KUŽA GRADBINEC

Tako kot ostali sodelavci
je danes v službo odšel
iz svoje pasje ute
res pameten kuža
z imenom Luža.

Hitro se na delo pripravi
in vse, kar ne spada na mizo, pospravi.
Spravi se med papirje
tako kot kuharice na krompirje.

Že vsak dan delo poteka težko,
le kdaj je za psa lahko.
Najprej še na sestanek pohiti
in upa, da se mu nesreča ne zgodi.
Ko že opravi delo,
mu je življenje že bolj veselo.

Prišel je iz službe
in si poiskal malo dobre družbe.
Odšel je potem na sprehod,
na tleh je našel marmelado,
vendar si je takrat zaželel čokolado.

Na koncu se je spat odpravil
in vse razen spalnih stvari pospravil.
Imel je lepe in mirne sanje,
v življenju bi premoženje dal zanje.

Enej Košir, 6. b

MIŠKA

Nepovabljenega gosta je dobila naša hiška,
v klet se je naselila miška.
Ker shramba je naša polna dobrot,
miška je tam pravi gospod.
Zobke si brusi na lesenih policah,
želodček napolni kot v mesnicah.

Ker mama se naša miši boji,
vrata shrambe odpre in kriči.
Miška prestrašena ohromi,
mama pa jezno zavije z očmi.

Ob maminih krikih pridrvi še oče,
da preveri, kaj mama sploh hoče.
Ko oče miri mamo,
miška skozi vrata smukne v naravo.

Urh Veternik, 6. b

ŽIRAFa

Iz vroče Afrike na Antarktiko je prišla
ena zelo nenavadna gospa,
doktorica Jafa žirafa.

V hotelsko sobo pospremil jo je tak
zelo smešen težak.
A ta hotel ni bil navaden,
saj ena soba merila je
kar osem metrov v višino!

Vsak dan v treh bundah na
balkonu sedi, še s kapo in šalom
vedno bedi. Zvečer pred spanjem pa
na noge si da nekaj najbolj toplega,
kar pri sebi trenutno ima.

Zjutraj pred osmo se že veseli
dobrega zajtrka tistega dne in
še pred zajtrkom se poda
na tako dolg sprehod, kar se le da.

V soboto zjutraj se zbudi, saj celo noč
v noge jo mrazi.
Spakira in plača, močno se obleče.
Nato še v letalo se odvleče in komaj čaka,
da spet doma se sleče.

Laura Poljanec Nemeč, 6. b

LAŽI

(poustvarjanje po romanu Lažniva Suzi)

Ko pomislim nate in na tvoje laži,
hitro v glavi se mi stemni.

Ko tvoja usta se odpirajo,
moja dejanja že zatirajo.

Ko pogledam te v oči,
že vem, kaj v glavi se ti godi.

Kako naj ustavim te,
ko pa tvoja lepota že čisto zmede me?

NE LAŽI SE!

Dino Mulalić, 8. a

ODA PREŠERNU

Rime, ki jih pisal je,
dal v svoje zapisnike.
Zdravljica bila prepovedana,
sedaj v Planici prepevana.

Apel in Čevljar pustil pečat je ta,
da v berilih prebiramo ga.
Pesmi nove hotel je napisal,
v grobu moral jih je zbrisat.

Zalika njegova ljubezen je b'la,
Povodnega moža posvetil ji ga.
Vendar ga ni vzljubila,
do njega je vzvišenost gojila.

Krst pri Savici napisal je,
ker Čop v Savi utopil se je.

Lepo življenje Prešernu usojeno ni b'lo,
zato v vinu utapljal je zlo.

49. umrl je, mlad zapustil nas je.
Prešeren sedaj v miru počiva in pesmi
od naju dobiva.

Alex Agatič in Mark Rozman, 8. a

PREŠERNOVA PESEM

Tak genij kot France Prešeren je bil,
nihče na tem svetu ne bo in ni bil.
Te pesmi napisal, kot bi jih žilil.

Čevljarček Zdravljice mu ni dovolil,
da bi jo v Kranjski č'belci objavili
zato mu je eno pesem posvetil.
Prešernov' srce za prjatle je bil',
a Matija «vsakič» se je utopil,
zaljubljen v Julijo Primic je bil.
Od njega se »čvouk ohka« velik nauči,
njegove pesmi so dobre, ne dobre,
pesmi njegove so najboljše
in še dobro, da jih z nami deli.

Tija Stritih, Kaja Knific, Tea Krč, 8. a

LEPA VIDA (nadaljevanje)

Jokala, svoje solze v potokih prelivala,
za svojim starim življenjem žalovala.
A kmalu je spoznala,
da žalost nič dobrega ne bo pripeljala.

Življenje novo je začela,
vse moške na dvoru obnorela.
V nekaj letih življenje se Vidi zelo je spre-
menilo,
vse na bolje se je obrnilo.

Minilo je nekaj let,
Vida žalostila se je spet.
Svoja čustva zase je hranila,
nikomur nič ni omenila.

Minilo je leto, nekaj let,
Vido srce manj bolelo je spet.
Spoznala fanta je visokega,
z dušo morja globokega.

Spet minilo je leto, leto in pol,
Vida nič več ni želela domov.
Njeno srce starega moža je pozabilo,
a zato nič bolj se ni ohladilo.

Vido visoki mladenič prosil je za roko,
čeprav zanimalo ga je le njeno zlato.
Vida bila je slepa,
nič manj kot lepa.

Minilo leto od Vidinega usodnega dne,
a še vedno bila je resnična.
Doumela, da to ni prava ljubezen
in ni dobra kot svobodna pesem.

Njeno življenje je obstalo,
zabave bilo je zelo malo.
Veliko denarja je imela,
a samo srečo je hotela.

Kar nekaj časa je minilo
in vse na lepše se je obrnilo.
Na plesu je Vida princa spoznala
in takoj obe roki mu podala.

Vida in princ plesala sta dolgo v noč,
vse dokler bilo jima je moč.
Vido princ je na svoj grad vzel,
vse bi naredil, da njeno roko bi imel.

Minilo je leto ali mogoče dve,
Vida srečo uzrla je.
S princem otroka sta pričakovala
in rodila princeska se je mala.

Vida brezsrčno pozabila je na vse stvari
in razmišljala samo o tem, kaj v prihod-
nosti se ji zgodi.
Vida princu ni povedala resnice
in svoje žalostne krivice.

Ko princ in Vida skupaj sta živela,
princ želel je, da skrivnosti ne bi imela.
Vida svoje preteklosti se tako je sramovala,
da naslednje jutro hitro je odpotovala.

Plula je tri tedne,
a ni vedela kam zaradi svoje glave nevedne.
Ko končno je pristala,
prijateljem na ladji je pomahala.

Živela je na starem gradu,
ki blizu bil je propadu.
Vida žalostno tam je sedela
in ne prav vesele pesmi pela.

Princ iskal jo je po vseh poteh,
da le našel bi jo spet.
Zaman je iskal,
zato se je vdal.

Vida na starem gradu še dolgo je živela,
a nič več pesmi pela,
samo sedela je in čakala,
da senca bo postala.

Ne sonce ne luna ji upanja nista dajala,
zato čisto sama je ostala.
Vida mnogim ljudem srce je strla,
takšna kmalu je umrla.

**Ana Boldin, Eva Čarman, Tia Jagodic,
Lejla Mulalič, 9. b**

Zjutraj se zbudim
in že v šolo drvim.
V šoli se naučim,
doma pa ponovim.
Potem štedilnik že gori
in na mizi kosilo stoji.
Za šolo naredim vse,
pa mama še kriči »ne, ne«.
Pomagam še likat in prat,
na koncu pa je vse tik tak.
Pripravim še torbo
in zviznem v posteljo.
Sladke sanje mi zaželi
in reče »daj, zaspi«.

Hana Herak, 8.a

FRANCE PREŠEREN

Bil je zelo nadarjen otrok,
ker ko v šolo hodil je,
v bukve zapisan bil je.

Ko hotel je na Dunaj študirat,
mama ni srečna bila,
ker je želela,
da v družini vsaj enega
novomašnika ima.

Njegova ljubezen vodila ga je
do Zalike Dolenčeve.

Ta zavračala ga je
in mu srce trgala je.

Čeprav spodoben možakar je bil,
vedno rad je v gostilno zavil.
Kdaj je tudi pisma pisal domov,
za v pozdrav, da je zdrav.

Imel je dva prijatelja,
ki v zgodnjih letih umrla sta.

Vsi otroci so ga radi imeli,
ker fig v njegovem žepu so si želeli.

Revežem rad pomagal je,
med drugim pa še
slovensko himno napisal je.

Njegova dela so večinoma zažgali,
ampak on v miru počiva v
Prešernovem gaju.

Nina Pergar, 8. b

stezice

Emma Balič, 2. a

Steziče, Steziče, pot pokazžite, v tukaj in zdaj me popeljite

Letošnji utripi

Učenci menimo, da so najboljši del šole tabori, športna tekmovanja, razne prireditve ... Ali vas zanima, kaj se je v letu 2018/2019 zgodilo?

NARAVOSLOVNI TABOR JURČEK KOČEVJE

Učenci 3. razreda smo se odpravili na naravoslovni tabor Jurček v Kočevju. Doživeli smo veliko lepega in se ob tem tudi veliko naučili.

1. dan

Danes smo prišli v Jurčka. Šli smo k jezeru. Zelo dolgo smo hodili. Iz helikopterčkov smo naredili uhane.

Lea Rozman, 3. b

Prišli smo v Kočevje. Razpakirali smo. Preoblekli smo postelje. Šli smo na pohod. Videli smo ribo, ki je tehtala 17 kg.

Mark Bijelić, 3. b

Z učiteljem Juretom smo šli h Kočevskemu jezeru, kjer smo ulovili potočnega raka. Peljal nas je do cerkve. V Kočevju so bile razstavljene slike mesta iz letala. Skozi mesto teče reka Rinža. Všeč mi je fitness na prostem. Zvečer imamo kviz.

Gal Avbelj Valjavec, 3. b

2. dan

Ko smo se zjutraj umili, smo se odpravili na zbor in imeli jutranjo telovadbo. Sledil je zajtrk in zatem pospravljanje sobe. Potem smo dobili navodila za delo. Pripravili smo se na plovbo s kanujem po reki Rinži. Vožnja s kanuji mi je bila všeč, saj sem tudi veslala. Ko smo se vrnili, je bilo kosilo. Odpravili smo se na streljanje z lokom. Sledila je večerja in zgodba o debeli muhi, ki nam jo je prebrala učiteljica.

Patricija Bohinec, 3. b

Po zajtrku smo šli v Medvedjo jamo. Hodili smo približno pol ure. Preden smo vstopili v jamo, smo vrgli kamen. V jami smo videli netopirja. Potem smo se vrnili v Jurčka. Po kosilu smo šli na pohod.

Nika Melihen, 3. b

Popoldne smo šli v gozd. Pekli smo kruh in jabolka. Zvečer smo imeli ples.

Oskar Praprotnik, 3. b

3. dan

Prišel je zadnji dan. Pojedli smo zajtrk. Spakirali smo prtljago. Pripravili smo se na pohod v kraško jamo. Po ogledu smo izdelovali veternice. Vse veternice so izgledale super. Pojedli smo kosilo. Nekaj časa smo še imeli, zato smo pogledali film in odšli domov.

Taja Meglič, 3. b

Danes smo šli v Medvedjo jamo. Tam smo naredili medvedji test. Videli smo velike kapnike. Ugasnili smo luči in poslušali zvoke. Videli smo podpis medveda.

Žan Švegel, 3. b

PLANETARIJ

Na začetku smo se dogovorili o pravilih v šotoru. Potem smo šli v šotor in se usedli na blazine. Nato smo si ogledali filme o vesolju. O vesolju smo se tudi pogovarjali. Vprašal nas je, ali kaj vemo o vesolju, in povedal nekaj ugank. Na vse smo odgovorili. Potem nam je pokazal globus in izbral enega prostovoljca, da vzame svetilke in sveti v globus. Najboljše je bilo, ko smo gledali filme. Vse to je trajalo eno uro. Zelo je bilo zanimivo.

Ana Mijušković, 3. b

ZIMSKA ŠOLA V NARAVI NA ZELENICI - 5. RAZRED

Šola v naravi se je bližala. Noč pred odhodom nisem mogla zaspati, saj sem po eni strani komaj čakala, po drugi pa me je skrbelo, saj se nisem ravno dobro počutila.

18. 2. 2019 smo odšli na Zelenico. Po dolgi hoji smo prišli na vrh. Vsi smo bili utrujeni. Najprej smo imeli zelo slastno kosilo, po kosilu pa smo se razporedili v sobe. Nekaj počitka nam je prijalo. Za tem smo šli krpeljat. Bilo je zabavno. Po večerji sem zaradi slabega počutja ostala v postelji, medtem ko so se ostali šli zabavat. Bilo mi je dolgčas in sem res upala, da bom naslednji dan že zdrava in da bom lahko uživala kot drugi. Predvsem pa sem komaj čakala smučanje, saj je to moj najljubši zimski šport. Tako kot sem upala, smo pri smučanju zelo uživali in učitelj je bil zelo zadovoljen z nami.

Dnevi na Zelenici so hitro minili, saj smo poleg smučanja poskusili tek na smučeh, nekateri so bordali, veliko pa smo se tudi sankali. Šli smo tudi na vrh Triangla.

V šoli v naravi sem se veliko naučila pa tudi zelo zabavala. Ni mi žal, saj je bila to res lepa izkušnja.

Uma Crnković, 5. b

ZIMSKA ŠOLA V NARAVI NA ZELENICI - 5. RAZRED

Ob pol devetih smo se z avtobusom odpravili na Ljubelj. Izpred OŠ Bistrica smo pomahali staršem. Bil sem v drugi skupini 5. b, poleg deklet iz 5. a.

Do kočje na Zelenici smo šli peš. Hodili smo uro in pol. Prtljaga nas je že čakala v koči. Razdelili smo se po sobah. Preoblekli smo postelje. Za kosilo smo imeli odlično juho.

Pri smučanju sem bil v drugi, začetni skupini. Imeli smo tudi tek na smučeh.

Drugi dan smo imeli veliko krpjanja. Vsak dan smo uživali na snegu. Od igranja smo bili zelo utrujeni.

Tretji dan smo šli na pohod na Triangel. Popoldne smo zopet smučali.

Četrty dan sem se takoj po zajtrku veselil lavinskih žoln. Potrebovali smo krpelje, da se nam ni vdiral v sneg. Všeč mi je bilo piskanje in iskanje. Tudi sam sem našel eno žolno.

Zadnji, peti dan, smo spet smučali. Nato smo pripravili kovčke in se po kosilu odpravili domov.

Lepo je bilo na Zelenici. Všeč mi je bila zabava na snegu, v naravi in druženje.

Maj Amadej Tišler Sušnik, 5. b

ŠOLA V NARAVI ZA ŠESTOŠOLCE

Šestošolci smo ob 7.30 pred šolo čakali svoje učitelje in učiteljice. Z dvema avtobusoma smo se odpeljali v ČŠOD Gorenje. Tam smo bili cel teden na taboru. Prvi dan smo se še malo lovili kje in kaj. Kmalu pa smo se navadili. Učitelji so nas razdelili v dvanajst skupin po štiri učence. Ko smo bili razdeljeni, smo se po ekipah zbrali in se dogovorili, kakšno ime bo imela vsaka skupina. Vsak dan smo opravljali različne naloge. Najbolj sta mi bila všeč orientacijski pohod in tek. Na orientacijskem pohodu smo sami s kompasom hodili po gozdu. Na orientacijskem teku pa smo tekli in reševali naloge. Nekatere naloge so bile zelo lahke, nekatere pa zelo težke. Na cilj smo pritekli s 4. najboljšim časom. Predzadnji dan zvečer smo imeli tudi disko. Zjutraj pa smo s kovčki počakali na avtobus in odšli domov.

Naja Meglič, 6. b

IZLET NA GROHARJEVO DOMAČIJO, KAMOR NIKOLI NISMO PRISPELI

V petek, 14. decembra 2018, smo se v okviru kulturnega dne zgodaj zjutraj z avtobusom odpravili na Groharjevo domačijo. Pot je bila dolga, čas pa smo si kot običajno krajšali s klepetanjem. Tisti dan je zunaj močno naletaval sneg. Z avtobusom smo že prispeli v vas Sorica, a zaradi prevelike količine snega na cestišču se z avtobusom nismo mogli podati na vrh hriba do Groharjeve domačije.

Učiteljice in voznik avtobusa so se skupaj odločili, da bomo namesto izleta na Groharjevo domačijo odšli na pohod okrog Blejskega jezera.

Vozniku je na zelo ozki in strmi cesti, ki vodi do domačije, uspelo obrniti avtobus in nas je odpeljal na Bled. Tam smo pojedli malico, tudi čips in sladkarije, in se z učiteljico dogovorili glede sprehoda okrog Blejskega jezera. Da moramo, na primer, hoditi v parih, da ne smemo biti preglasni in da moramo paziti na promet.

Med potjo smo opazovali številne zanimivosti, od lesenih jaslic do kipa veslača pred veslaškim centrom, srečali smo labode, v katere so nekateri metali sneg.

Zaradi snežne brozge sem imel čevlje zelo mokre, tako kot vsi ostali. Po približno dobri uri hoje smo obkrožili jezero in se vrnili do avtobusa. Tudi pot nazaj smo si krajšali s klepetanjem.

Ko smo prispeli pred šolo, je bilo še zelo zgodaj. Namesto ob 13.30 smo v šolo prispeli že ob 12. uri. Tega sem bil zelo vesel, saj sem imel tako več časa za smučanje po domači travi. Snega tako ali tako ni bilo.

Enej Košir, 6. b

PESEM O ZELENICI

Zelenica res super je,
bordanje, smučanje in krpjanje.

Tu je zabava, tu je sneg
in gore vse povprek.

Ponoči spimo, podnevi se na snegu učimo
in redkokdaj učne liste dobimo.

S smučami padamo,

s kepami pa se napadamo.

Zelo všeč nam je tu,
zato nočemo oditi domu!

Zoja Rožič in Julija Ahačič, 5. K

PLANICA

Konec marca smo z razredom odšli v Planico, ker je sošolka Hanna Kavčič zmagala na tekmovanju v skokih za otroke. V Planico smo odšli ob sedmih zjutraj. Z avtobusom smo se peljali približno eno uro. Ogledali smo si uradni trening smučarskih skokov in kvalifikacije. Zelo glasno smo navijali za slovenske smučarske skakalce. Imeli smo veliko slovenskih zastav in tudi ragelj je bilo veliko. Timi Zajc je bil v kvalifikacijah tretji in najboljši od vseh Slovencev, ampak tudi ostali so bili odlični. Še enkrat se zahvaljujem Hanni, da nam je priborila izlet v Planico.

Neža Pogačnik, 4. a

NAŠO ŠOLO JE OBISKAL GOSPOD CIRIL HORJAK

Našo šolo je na povabilo učiteljice Mateje Žnidaršič obiskal gospod Ciril Horjak, da bi predstavil svojo novo aplikacijo Luther – Trubar. Ta aplikacija je namenjena vsem, ki bi se naučili kaj več o Luthru in Trubarju. Učenci novinarskega krožka pa smo g. Horjaku zastavili nekaj vprašanj.

Kako ste doživljali svoje otroštvo?

Zelo dobro, čeprav sem odraščal v družini brez očeta, pa je to vloga, kar se tiče domišljije ter delovnih navad in vzgoje, prevzel dedek, ker sem odraščal v delavnici pri njem.

Konec 80. ste dvakrat dobili prvo nagrado. Kaj vam je to pomenilo?

To mi je odprlo svet, Jugoslavija je bila velika država - 24 milijonov ljudi in zmagati na mladinskem natečaju stripa pomeni, da sem dobil krila. V bistvu se veliko da narediti s stripom.

Kdaj sploh še najdete čas za branje stripov?

To je zanimivo. Ko naredim spisek stvari, ko pripravljam, kaj bom počel ta teden ali mesec, tudi meni včasih ni jasno, kako mi to vse uspe poleg družine, zelo napornega dela, saj se ukvarjam še z mnogimi stvarmi. Ampak mi uspe.

Pred kratkim ste ustvarili novo aplikacijo Luther – Trubar. Kje ste dobili navdih zanjo?

Najpomembnejše je to, da smo zanjo dobili denar, ker če ne bi dobili nič denarja z Goethe inštituta, bi težko izvedli vse skupaj. Goethe inštitut je kulturno predstavništvo Nemčije v Sloveniji in direktor, gospod Uwe Reissig, je rekel: "Ti, tale človek je zanimiv in hočem, da nekaj naredi ob 500-letnici reformacije." In nastala je ta aplikacija.

Zakaj mislite, da bi bila ta aplikacija uporabna? In kaj se ljudje lahko naučijo iz nje?

Sedaj ne mislim, ampak tudi vem, da je uporabna in najbolj konkretna v osmem razredu, ko se tema reformacije obravnava pri zgodovini. To je namreč odličen način, da pred testom ponoviš, mogoče se pripraviš za izpit. Tako da je to najbolj konkreten način, da učenci ponovijo snov pred izpiti.

Za koga je aplikacija primerna?

Mislim, da je najbolj primerna prav za vas, za učence 6., 7., 8. razreda in tudi za vsakega, ki bi si zaželel vedeti kaj več o slovenski zgodovini.

Učenci novinarskega krožka (**Eva Puhar, 9. b, Kaja Knific, 8. a, Tia Stritih, 8. a, Tea Krč, 8. a, Maša Lunar, 8. a, Manca Peternelj, 6. a**)

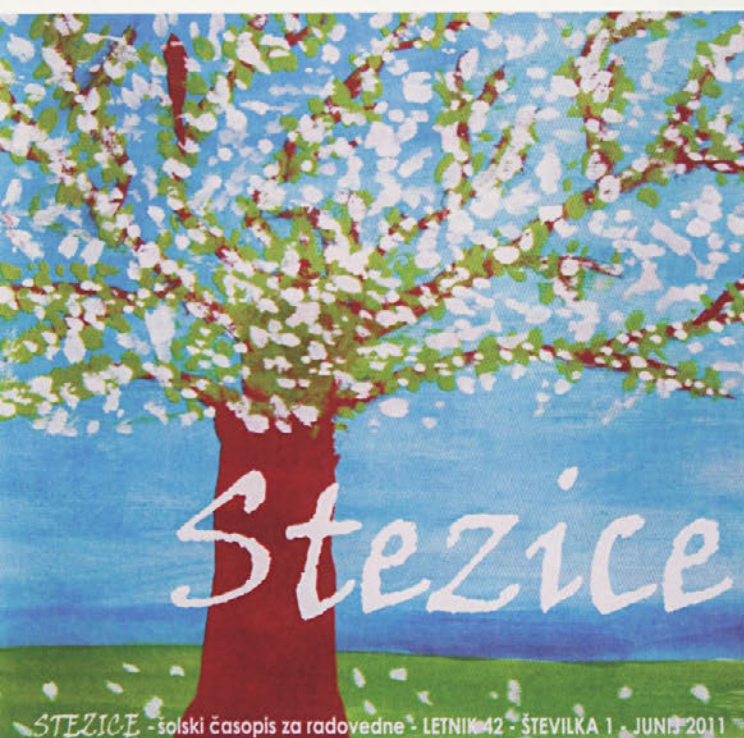

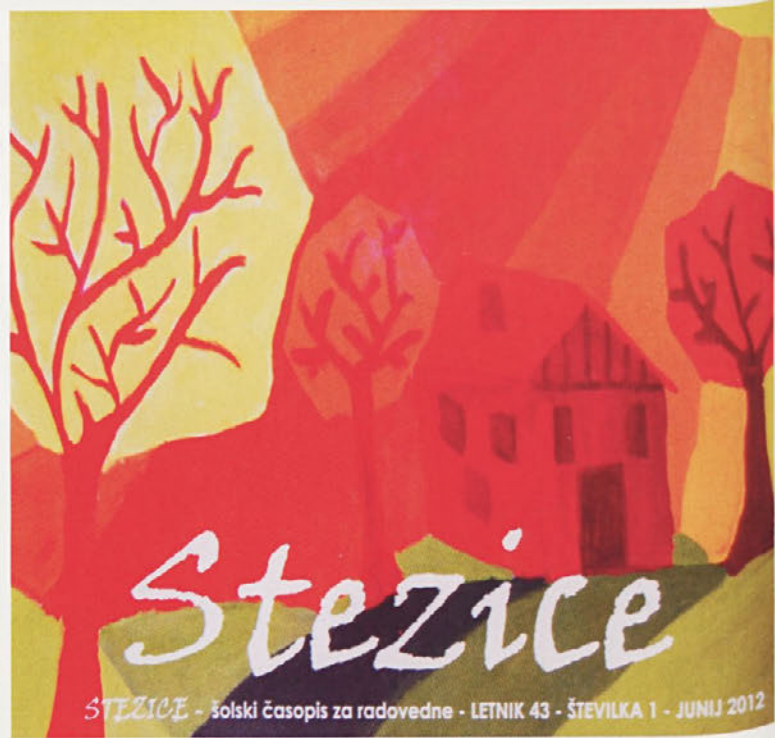
STEZICE - šolski časopis za radovedne - LETNIK 40 - ŠTEVILKA 1 - JUNIJ 2009

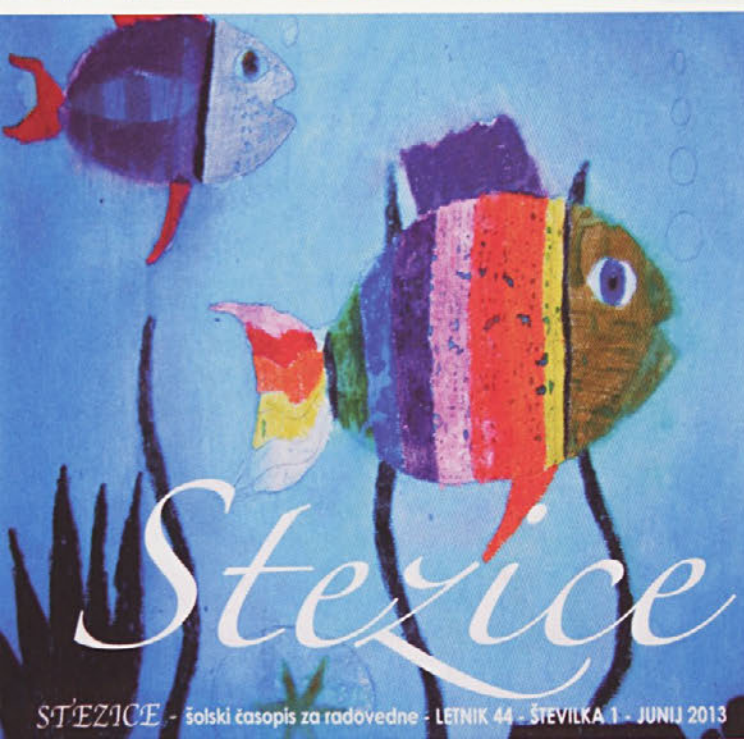
STEZICE - šolski časopis za radovedne - LETNIK 41 - ŠTEVILKA 1 - JUNIJ 2010

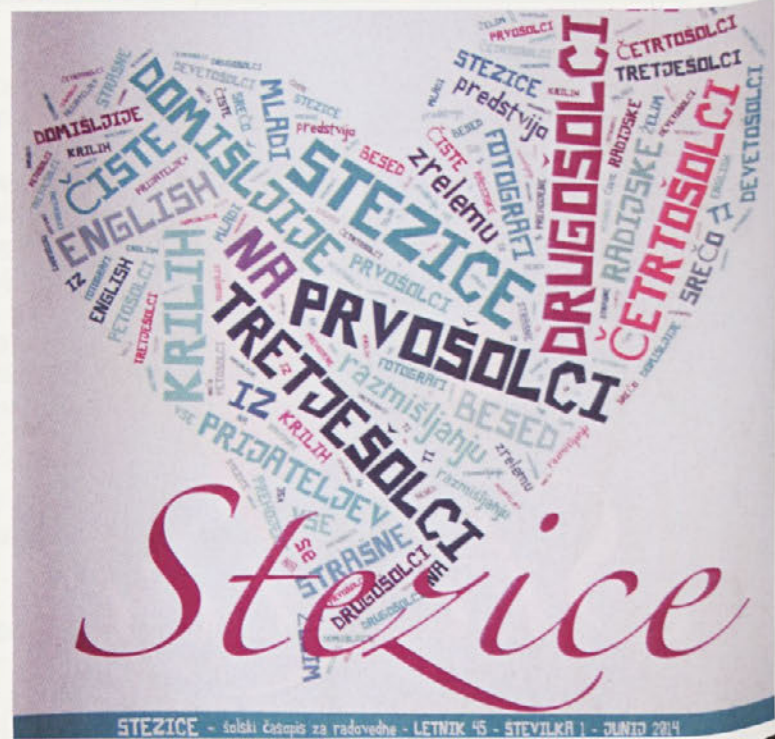
STEZICE - šolski časopis za radovedne - LETNIK 42 - ŠTEVILKA 1 - JUNIJ 2011

STEZICE - šolski časopis za radovedne - LETNIK 43 - ŠTEVILKA 1 - JUNIJ 2012

STEZICE - šolski časopis za radovedne - LETNIK 44 - ŠTEVILKA 1 - JUNIJ 2013

STEZICE - šolski časopis za radovedne - LETNIK 45 - ŠTEVILKA 1 - JUNIJ 2014

STEZICE

4

25

STEZICE

STEZICE

STEZICE

2

3 ⁶⁸/₆₉

4 ⁶⁸/₆₉

ZVĚ
J A O F
M M

STEZICE

5⁶⁸/₆

sterice

6⁶⁹/₁₀

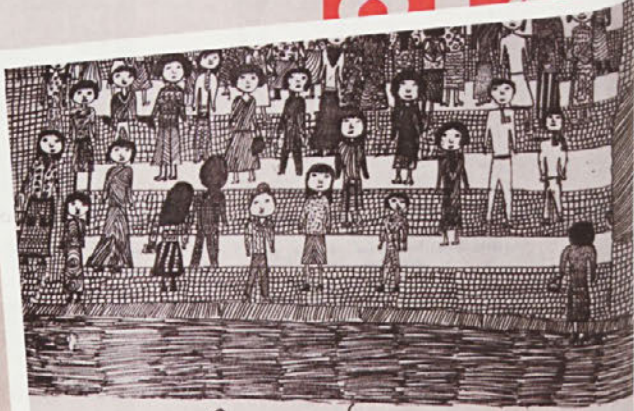
sterice

sterice

7⁶⁹/₁₀

8⁶⁹/₁₀

Pravěti' abelati. hi
jako
sterice
70/71

sterice
70/71

UČENCI NOVINARSKEGA KROŽKA SO BILI NA OBISKU RADIA 1 IN TELEVIZIJSKE HIŠE POP TV

V torek, 12. 3. 2019, smo se učenci novinarskega krožka iz OŠ Bistrica in PŠ Kovor z učiteljico Manco Kokalj Vernig in Katjo Ropoša odpravili na Radio 1 in POP TV. Najprej smo odšli na POP TV. Ogledali smo si studie, v katerih snemajo informativne oddaje Svet, 24 ur, Preverjeno in šov Zvezde plešejo. Lahko smo sedeli za mizami, kjer sedijo voditelji oddaj. Spoznali smo, kako poteka delo novinarjev. Delajo bolj popoldan in zvečer. Snemalci pa tudi velikokrat odidejo na teren. V eni uri imajo lahko samo dvanajst minut reklam, če jih imajo več, lahko plačajo visoko kazen. Ko smo si ogledali vse, smo pri recepciji dobili svinčnike. Potem smo se odpravili na Radio 1, kjer so bili še trije radii, in sicer Radio 2, Radio Bob in Radio Antena. Povedali so nam, da na radiu začnejo s službo že ob petih zjutraj. Vsak dan imajo na radiu sestanek, na katerem se dogovorijo, o čem bo tekla beseda naslednji dan. Bili smo v studiu Radia 1 in radia Antena. Na radiu Antena smo lahko celo vpili v mikrofon. Dali smo izjave o mamicah, ki jih bodo predvajali na Radiu 1 za materinski dan. Spoznali smo Denisa Avdiča, Jerco Zupan in Tržičana Uroša Bitenca iz GVERILSKI COVER. Ogledali smo si nekaj pesmi, ki jih je napisal GVERILSKI COVER. Preden smo odšli nazaj v šolo, smo dobili vrečke z beležko, pisalo, obesek za ključke in vodo. Bilo je zelo zanimivo in upamo, da bomo še večkrat lahko šli na take ogleda.

Julija Ahačič, Zoja Rožič, Luka Hren In Kaja Žos, 5. K

IME IN PRIIMEK, RAZRED	TEKMOVANJE	DOSEŽEK	MENTOR
Julija Meglič, 9. a	Fit 2019 - Državno tekmovanje predstavitev in sporočila	1. mesto – ZLATO priznanje	Dina Pintarič
Hanna Kavčič 4. a	Državno tekmovanje v smučarskih skokih	1. mesto	Mitja Žnidaršič
Gaja Stegnar 2. b	Državno tekmovanje v smučarskih skokih	2. mesto	Mitja Žnidaršič
Učenci 1. - 9. r	Področno tekmovanje gorenjskih šol v krosu; Mamutov tek,	Veliki pokal, 1. mesto	Peter Jurkovič, Mitja Žnidaršič, Silvia Šlibar
Rokometna ekipa - starejše deklice	Področno tekmovanje v rokometu	1. mesto	Silvia Šlibar
Rokometna ekipa - starejše deklice	1/4 finale DP v rokometu	3. mesto	Silvia Šlibar
Eva Jerman, 6. b	Področno tekmovanje v športnem plezanju	2. mesto	(plezalni klub)
Maša Bodlaj, 8. b	Področno tekmovanje v kegljanju - st. deklice	2. mesto	(kegljaški klub)
Lana Pesjak, 8. b	Področno tekmovanje v kegljanju - st. deklice	1. mesto	(kegljaški klub)
Tevž Premrl, 6. a	Področno tekmovanje v kegljanju - ml. dečki	2. mesto	(kegljaški klub)
Vita premrl, 5. K	Področno tekmovanje v kegljanju - ml. deklice	1. mesto	(kegljaški klub)
Eva Puhar, 9. b	Regijsko tekmovanje iz znanja geografije	srebrno priznanje	Irma Kovač
Tina Balkovec, 9. a	Regijsko tekmovanje iz znanja geografije	srebrno priznanje	Irma Kovač
Meta Mencej, 7. a	Regijsko tekmovanje iz znanja geografije	srebrno priznanje	Irma Kovač
Žan Mladenovski, 7. b	Regijsko tekmovanje iz znanja geografije	srebrno priznanje	Irma Kovač
Tija Stritih, 8. a	Regijsko tekmovanje iz znanja slovenskega jezika	srebrno priznanje	Andreja Kosec
Brina Ahačič, 8. a	Regijsko tekmovanje iz znanja slovenskega jezika	srebrno priznanje	Andreja Kosec
Stela Završ, 9. a	Regijsko tekmovanje iz znanja angleščine	srebrno priznanje	Tjaša Švab

Priznaje OŠ Bistrica za NAJ-ŠPORTNICO in NAJ-ŠPORTNIKA

glede na osvojene medalje na šolskih športnih tekmovanjih v zadnji triadi za šolsko leto 2018/2019 prejmeta:

Eva Puhar, 9. b in Matic Ivanšek, 9. a

Steziice, Steziice, pot pokazite, o tukaj in zdaj me popeljite

Letošnji utripi po nemško

Pri predmetu nemščina so učenci sestavili prispevek o naši šoli, intervjuvali so učiteljico nemščine Matejo Žnidaršič, nam napisali o projektu Brezmejno prijateljstvo, šestošolke pa so ustvarile celo pesem v nemščini.

UNSERE SCHULE IM SCHULJAHR 2018/2019

Unsere Schule ist die Grundschule Bistrica in der Begunjska cesta 2. Sie liegt in Bistrica in der Nähe von Tržič. Die Schule besuchen etwa 450 Schülerinnen und Schüler im Alter von 6 bis 15 Jahren. Es gibt insgesamt 18 Klassen (1. a, 1. b. – 9. a, 9. b). Der Unterricht findet vom Montag bis Freitag zwischen 7.30 und 14.35 Uhr statt. In der Schule gibt es 27 Klassenzimmer, einen Computerraum, eine Bibliothek, eine Turnhalle mit Balkon, einen Sportplatz und eine Mensa.

Unser Schuldirektor ist Dr. Štefan Žun. Er wohnt in Duplje. Er ist 2 Jahre älter als diese Zeitschrift. Er ist verheiratet und hat zwei Kinder. Seine Hobbys sind Radfahren und Basketball. Er ist sehr groß und nicht langweilig.

In der Schule arbeiten mehr als 40 Lehrerinnen und Lehrer. Sie unterrichten Mathematik, Physik, Chemie, Biologie, Englisch, Slowenisch, Musik, Kunst, Geographie, Sport, Geschichte, Ethik, Werken, Deutsch, Informatik, Sachkunde... Sie sind freundlich, manchmal streng, manchmal langweilig, manchmal ganz interessant.

Wir, Schülerinnen und Schüler, finden Ferien sehr interessant. Langweilig finden wir Hausaufgaben. In der Schule ist es am besten in der Pause.

Klara Aljančič, Dino Mulalič, 8. a, Neža Frantar, Rok Aljančič, Erik Koder, Rok Meglič, Jakob Žumer, 8. b

WIR LERNEN DEUTSCH

Neun Schülerinnen und Schüler aus der Klasse 8. a lernen im Schuljahr 2018/2019 Deutsch. Wir haben zwei Stunden Deutsch pro Woche. Eine Stunde ist am Montag und eine am Freitag. Deutsch lernen noch 5 Schülerinnen und Schüler aus der Klasse 8. b. Unsere Lehrerin ist Mateja Žnidaršič. Die Lehrerin erklärt sehr gut und die Stunden sind nicht langweilig. Wir schreiben, hören, lesen, sprechen viel und arbeiten an Projekten (z. B. Mein Lesetagebuch). Im Unterricht brauchen wir ein Heft, ein Kurs- und ein Arbeitsbuch. Manchmal arbeiten wir am Computer. Das Klassenzimmer für Deutsch ist altmodisch, aber hell und groß. Lernen hier macht Spaß.

Tim Dolar, 8. a

INTERVIEW MIT UNSERER DEUTSCHLEHRERIN

Wie heißen Sie?

Mateja Žnidaršič.

Was sind Sie von Beruf?

Ich bin Deutsch- und Geschichtslehrerin von Beruf.

Was war Ihr Lieblingsfach in der Grundschule?

Natürlich Geschichte und Sport.

Deutsch nicht?

Doch, aber ich habe einen Deutschkurs besucht. Damals gab es Deutsch als Schulfach leider nicht.

Welche Fremdsprachen können Sie?

Ich kann noch Englisch, Serbo-Kroatisch und ein Bisschen Italienisch.

Wie alt sind Sie?

37.

Sind Sie verheiratet?

Ja.

Haben Sie Kinder?

Ja, eine Tochter.

Wie heißt Ihre Tochter?

Iza.

Was sind Ihre Hobbys?

Sport und Lesen.

Wie ist Ihre E-Mail-Adresse?

Das sage ich nicht. ;-)

Hören Sie gern Musik?

Manchmal.

Haben Sie eine Lieblingsgruppe?

Ja, momentan höre ich sehr gern Hamo & Tribute 2 Love und Čompe. Meine Liebessänger sind aber Elvis Presley und Roger Cicero.

Wie heißt Ihre beste Freundin, Ihr bester Freund?

Rada und Draženko.

Was essen und trinken Sie gern?

Ich esse gern Pizza und trinke Tee oder Wasser.

Was sind Ihre Lieblingsfarben?

Dunkelblau, pink und weiß. (Ich weiß, weiß ist keine Farbe.)

Was möchten Sie in Ihrem Leben noch tun?

Ich möchte noch Gitarre und eine Fremdsprache lernen, ich will weiter Deutsch lernen, viel lesen, reisen, Sport machen. Einfach das Leben genießen.

Danke für die Antworten.

Keine Ursache.

Kaja Knific, Tea Krč, Tija Stritih, 8. a

EVROPSKI DAN JEZIKOV PO NEMŠKO

Letošnje leto smo že tretjič zapored na šoli praznovali evropski dan jezikov. Pri urah nemščine smo šestošolci pripravljali aktivnosti, povezane z našo severno sosedo in nemščino. Z različnimi nalogami smo med glavnim odmorom 27. septembra 2018 v mislih pokukali čez Ljubelj na drugo stran, spoznali nekaj nemških besed na temo vreme in učencem ter zaposlenim nudili vremensko masažo. Vsi, ki so bili pri reševanju nalog uspešni, so se lahko posladkali z Manner napolitankami. Če še nisi vedel, tudi te prihajajo iz Avstrije.

P. S.: Ker se je ob dnevu jezikov vse vrtelo okrog vremena, smo se pohecali z vremensko napovedjo za našo šolo. V obeh jezikih, seveda :-)

Das Wetterbericht für Donnerstag, den siebenundzwanzigsten September 2018, Grundschule Bistrice:

Früh am Morgen wird es um den Kopf der Schüler stark bewölkt und neblig. Gegen 10 Uhr wird es sonnig, die Sonne scheint nur 20 Minuten. Man kann starke Bildung von Reif um die Hefte und Bücher erwarten. Danach steigen die Temperaturen. Anschließend wird es Hausaufgaben gießen. Dabei wird es donnern und viele Augen werden blitzen. Um halb zwei fegt Tornado durch Bistrice und bringt alle Schüler nach Hause. Nachdem die Hausaufgaben gemacht werden, klärt sich der Himmel auf und entsteht ein Regenbogen. Abends und nachts ist weiterhin mit Dunkelheit zu rechnen. Sonnenaufgang erst wieder am Sonntag: ziemlich spät.

Vremenska napoved za četrtek, sedemindvajsetega septembra 2018, Osnovna šola Bistrice:

Zgodaj jutraj bo okrog učečih se glav gosta oblačnost in megla. Okrog desete ure bo sončno, a zgolj za dvajset minut. Potem se bo okoli zvezkov in knjig oblikovalo območje visoke zrelosti. Temperature bodo sčasoma narasle. Ulile se bodo domače naloge, pri čemer bo močno grmelno, bliskale se bodo oči. Ob pol dveh bo skozi Bistrice divjal tornado in učence odpihnil domov. Ko bo domača naloga narejena, se bo nebo zjasnilo in na nebu se bo pojavila mavrica. Zvečer in ponoči še vedno lahko računamo s temo. Ponovni sončni vzhod: šele v nedeljo pozno dopoldne.

Šestošolci z učiteljico

ČEZ LJUBELJ NA DRUGO STRAN ...

Sedmošolci, ki se učimo nemščino, smo v okviru projekta Brezmejno prijateljstvo 8. oktobra 2018 obiskali Slovensko gimnazijo v Celovcu. Z vrstniki smo se družili in spoznavali ob tem, ko smo skupaj pripravljali sadno solato, se podali na lov za zakladom, se pomerili v športni igri "vse", se preizkusili v besedni igri "Koffer packen" in celo skupaj zaplesali. Druženje nam bo ostalo v spominu zaradi prijaznega gostoljubja, pestrega programa, dobre hrane, velike in moderne šole, srečanja s Špelo (našo nekdanjo sošolko) in drugimi učenci gimnazije, s katerimi se ponovno snidemo v aprilu 2019, a takrat v Borovljah. Že komaj čakamo.

Sedmošolci

KO SE NEMŠČINA RIMA, JE VSE PRIMA :-)

Die Schere ist scharf
kot strune harf.

Der Spitzer ist spitz,
pri kosilu imamo pet žlic.

Die Tasche ist groß
wie ein štos.

Der Hund ist schnell
kot par čebel.

Der Hund ist alt,
a naredi pet salt.

Der Radiergummi ist leicht
und es schneit.

Der Bär ist groß,
naš gospodar je bos.

Ustvarile šestošolke pri pouku nemščine.

Stezič, Stezič, pot pokazite, o tukaj in zdaj me popeljite

Kaj bom, ko odrastem

Že otroci si v mislih predstavljamo, kaj bomo, ko bomo odrasli, kaj bomo počeli in v kateri službi čepeli.

KAJ BOMO PRVOŠOLCI ČEZ 50 LET?

Čez 50 let bom velik gospod. **Matej Bogdanič, 1. a**

Čez 50 let bom vozila avto, bom velika, dobila bom denar in kartico Piko. **Hanna Csontos, 1. a**

Čez 50 let bi bil rad oči in rad bi imel otroke. Takrat bom že malo star. Z otrokom se bom igral, da mu ne bo dolgčas. Ko bom star 50 let, bi rad popravil avione. **Mark Csontos, 1. a**

Čez 50 let bom lepa, rada bi risala in slikala. **Vita Gorenčič, 1. a**

Čez 50 let bom babica. Takrat bom pletla šal. To me bo naučila moja babica. Ko bom velika, bi rada hodila po gozdnih stezicah in v gozdu raziskovala živali. **Julija Guček, 1. a**

Čez 50 let bom trgovka kot mami. **Tajra lčanović, 1. a**

Čez 50 let si želim postati mamica in bom varovala otroke, jih umivala, jim kuhala. **Mojca Jančič, 1. a**

Čez 50 let si želim postati velika, rada bi delala v šoli in bila učiteljica. **Hana Jušič, 1. a**

Čez 50 let si želim biti na policijski postaji. **Žan Mrak Malovrh, 1. a**

Čez 50 let bom učiteljica in bom učila učence, da bodo znali pisati, brati in bomo tudi ustvarjali. Takrat bom velika. **Jerca Podjed, 1. a**

Ko bom velika, bom zobozdravnica. **Taisia Smirnova, 1. a**

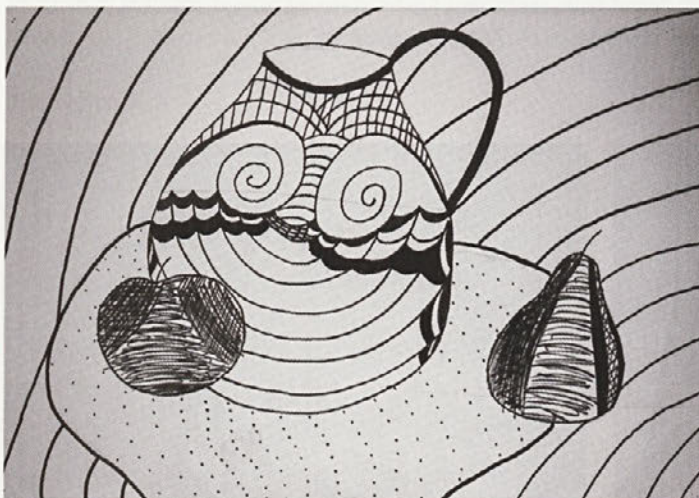
Ko bom velika, bom učiteljica. Učila bom učence številke in črke. **Tara Stojanović, 1. a**

Ko bom velik, bi bil rad policaj. Lovil bom kriminalce. Rad bil tudi astronaut. **Žiga Švegelj, 1. a**

Ko bom velika, si želim biti policistka, ker so mi všeč policijski avti. **Monika Tavčar, 1. a**

Ko bom velik, si želim postati oči. Takrat bom pospravil in kuhal kosilo. **Blaž Žeželj, 1. a**

Ko bom velika, si želim veliko stvari: da plešem, pojem, igram na flavto. Kaj bom, ko bom velika, sem napisala doma v dnevnik. Ampak to je še skrivnost, ki jo ve samo dnevnik. **Noela Žos Gosar, 1. a**

Uma Crnkič, 5. b

Polona Legat, 5. b

Tian Dizdarevič, 1. K: Rad bi bil nogometaš. Vsem bi pokazal, da sem dober.

Anže Frantar, 1. K: Bil bi delavec, ker bi rad gradil in ker že sedaj rad gradim iz lego kock hiše, policijsko postajo ...

Domen Zupan, 1. K: Bil bi policist, ker bi nosil policijsko značko in se vozil s policijskim avtom. Pri sebi pa bi vedno nosil železne lisice.

Sara Šifrar, 1. K: Rada bi imela svoj pasji salon, kjer bi frizirala in strigla kučke.

Pina Zupan, 1. K: Bila bi smetarka, ker bi se rada vozila s smetarskim avtom. Ljudje, ki so po poklicu smetarji, so zelo prijazni. Ko sem bila manjša, so mi vedno mahali.

Pia Menart, 1. K: Rada bi delala z živalmi in za njih skrbela.

Matic Žos, 1. K: Bil bi policist in bi ujel vse roparje.

Nace Hladnik, 1. K: Rad bi bil vojak. Če bi bila vojna, bi pomagal ljudem.

Matej Valjavec, 1. K: Bil bi avtomehanik. Vsem ljudem bi popravil avtomobile.

Postal bom policist. Nosil bom uniformo. Vozil se bom z motorjem. Na cesti bom delal red. Lovil bom lopove. Pomagal bom poštenim ljudem. **Anže Rožič, 2. K**

Rad bi bil lovec. Z atijem grem velikokrat na lov. Pozimi krmiva srne, divje prašiče, muflone in jelene. Imel bom lovsko orožje, daljnogled in uniformo. **Bojan Šulgaj, 2. K**

Postala bom živinozdravnica. Zdravila bom živali. Povijala bom tačke in dajala cepiva mačkom in psom. Najboljše pri tem je, da jih bom tehtala. Všeč mi je, če so živali zdrave. Da se ne izgubijo, jih je treba označiti. Ko so pod stresom, jih moramo pomiriti. **Zoja Mrak, 2. K**

Po poklicu bi bila rada frizerka, ker rada delam frizure. Frizerke strižejo, barvajo, umivajo in češejo lase. Ko sem pri njih, mi dajo čokolado. **Ula Zupan, 2. K**

Tudi jaz bi rada postala frizerka. Rada urejam lase. Frizirala bom sošolko Ulo. Frizerke so mi všeč, ker mi dajo liziko. **Kaja Dolar, 2. K**

Rad bi bil kuhar. Kuhal bom špinačo, obaro, špagete. Kuhar dela tudi v vrtcu ali šoli. Ima belo obleko, lonec in kuhalnico. Peče tudi pice. **Žan Lisec, 2. K**

Postal bom vojak. Vojaki stražijo okolico in se sprehajajo po mestu. Nosijo orožje. **Dominik Valjavec, 2. K**

Postal bom vojaški policist. Imajo drugačne uniforme. Z vojaki hodijo na vaje. Skrbijo za vojaški red, disciplino in promet z vojaškimi vozili. Varujejo objekte. **Marcel Grgič, 2. K**

Ko bom velika, bom zdravnica. Poklic mi je všeč, ker bom pomagala ljudem. Ko pridem k zdravnici, je zelo prijazna. **Leja Horvat, 2. K**

Najbolj si želim, da bi postala plezalka. Plezala bi po visokih stenah. Že zdaj pridem po kakšni steni do vrha. **Ajda Skukan Mlačnik, 2. K**

Ko bom velika, bom frizerka za pse. Frizerka za pse hočem biti, ker veliko časa preživiš s psi. Ko peljem mojo psičko Kajo k frizerju, vidim, da je zelo zanimivo. Spoznaš veliko ljudi in dobiš nove prijatelje. Spoznaš veliko psov in se spoprijateljiš z njimi. **Tija Janc, 3. b**

Po poklicu bom dirkač - to mi je zelo všeč. Zdaj vozim še gokart. Ko bom velik, pa formulo. Zdaj treniram, potem bom šel dirkat za pokal. Če si na 1., 2., 3. mestu, dobiš pokal. Moj gokart gre 120 km na uro. Z očijem greva enkrat na teden na trening. Oblečen imam kombinezon, rokavice, podkapo, čelado in zaščito za vrat. Enkrat se je vame zaletel drug voznik in mi odrgnil gokart. **Oskar Praprotnik, 3. b**

Ko bom velika, bom po poklicu plesalka. To pa zato, ker rada plešem ritmično gimnastiko, ustvarjalni ples in hip hop. Najraje plešem hip hop. Plešem v plesnem studiu Špela. Na trening hodim ob ponedeljkih in sredah. Imeli smo že en nastop. Drugače igravam klavir, pojem in igravam. **Nika Melihen, 3. b**

Po poklicu bom policist. Oblečen bom v uniformo. Skrbel bom za red na vasi, v prometu in bom lovil tatove. Ob cesti bom z radarjem meril hitrost avtomobilov. Posredoval bom ob pro-

metnih nesrečah. **Gal Avbelj Valjavec, 3. b**

Po poklicu bi bil zdravnik, ker bi rad pomagal ljudem, ki bi bili v stiski. In ko bi imeli stari ljudje kakšno zelo hudo bolezen, bi jim lahko pomagal. Če bi se kdo močno poškodoval, bi ga odpeljal v bolnišnico in mu pomagal. Ta poklic mi je všeč.

Luka Martić, 3. K

Po poklicu bi bila učiteljica, ker se rada učim. Rada tudi ustvarjam. Po poklicu bi bila tudi modna oblikovalka, ker rada šivam. Moja teta Daša me je naučila šivati. Ona je doma zašila že deset oblek, hlač in majic. S teto sem bila že na veliko prireditvah, zato znam zelo dobro šivati. Imamo tudi tri čisto nove stroje.

Taja Obrstar, 3. K

Po poklicu bi bila modna oblikovalka. Modna oblikovalka bi bila rada zato, ker imamo doma 60 let star šivalni stroj. Ko se naučim šivati obleke, jih bom vsak dan naredila 5 ali 10. Moja mami in mama pa znata poleg šivanja na stroj tudi kvačkati. Zelo sem vesela, da me učita šivati na šivalni stroj. **Maja Cvetko, 3. K**

Po poklicu bi želel biti veterinar. Veterinar bi želel postati, ker je zanimivo zdraviti živali. Všeč mi je tudi zato, ker imam rad živali. O veterinarju razmišljam, odkar sem dobil papagaja po imenu Jakec. Z Jakcem sva dobra prijatelja. Dovolj mi, da ga pobožam. Veliko se bom moral naučiti, če želim postati veterinar.

Luka Rutar, 3. K

Po poklicu bi bila jahačica. Konj je moja najljubša žival. Lahko ga jaham in češem, peljem na sprehod in nahranim. Lahko mu naredimo kitke. Nato ga damo v boks. Doma mu damo tudi vodo in seno, potem pripeljemo še eno balo sena. Na koncu obesimo še urnik za nov dan. **Iza Hudobovnik, 3. K**

Po poklicu bi bila frizerka. Pomagala bi mi tudi moja sestra Leona in bratec Halil. Imeli bi skupni salon. Delala bi pričeske, barvala lase in za svoje delo dobila denar. Vsi trije bi se izmenjavali in delali ves dan. **Elmedina Fazlijaj, 3. K**

Po poklicu bi bil rad računalničar. To bi rad delal zato, ker me to zanima. O računalniku vem veliko in rad bi vedel še več. Rad bi popravljaval računalnike in reševal računalniške probleme. **Tim Aljančič, 4. a**

Po poklicu bi bila rada vzgojiteljica. Za ta poklic me je navdušila moja mami. Včasih ji grem po šoli pomagat, ko je že proti koncu službe. Rada se igram z majhnimi otroki. Včasih sem koga čuvala s pomočjo moje mami. Včasih so otroci nagajivi. Jaz jih znam pomiriti, tudi ko se jokajo. Rada jih peljem na sprehode. Po kosilu, ko gredo otroci spat, se tudi jaz lahko spočijem. Skupaj bi se učili novih pesmi in spoznavali nove reči. Vsaka skupina ima dva vzgojitelja. **Neža Pogačnik, 4. a**

Po poklicu bi bila slaščičarka. Imela bi slaščičarno, v kateri bi prodajala svoje slaščice. Najpogosteje bi pekla torte. Te bi bile sadne in čokoladne. Pekla bi tudi torte in druge slaščice za otroke, ki imajo alergije, zato da bi si lahko vsi privoščili dobrote. Poleti bi delala tudi različen sladoled, sadni in mlečni. Sestavine za vse dobrote bi imela vedno na zalogi, tako da bi lahko vsak dan sproti pekla sveže pecivo. Poklic slaščičarja se mi zdi zanimiv, ker lahko ustvarjaš in se hkrati zabavaš. Rada bi imela tudi super sodelavko, saj bi potem še z večjim veseljem hodila v službo.

Ula Jagodic, 4. a

Ko dobro razmislim, bi bil zame popoln poklic igralec tenisa. Že večkrat sta mi starša, ko smo gledali športnike, rekla, da tisti za res pravi in dobri športniki, ki so na televiziji, zelo dobro zaslužijo. In takrat sem si rekel, da bom poskusil tudi sam doseči ta uspeh in tako tudi dobro zaslužiti.

Že štiri leta treniram tenis in v tem športu zelo uživam. Rad hodim na treninge in imam super trenerje. Vem pa, da je pred mano še veliko dela, veliko treninga, veliko truda.

Ko bom končal osnovno šolo, se bom vpisal na šolo, ki bo imela športne smeri.

Želim si postati igralec tenisa, ali pa mogoče tudi kakšnega drugega športa, in imeti poklic, ki me bo v življenju veselil in prinašal dober zaslužek. **Žan Mark Gošte, 4. a**

Že od nekdaj so mi všeč lepe in urejene pričeske. In to prav vse: kratke, dolge, ravne, skodrane, rdeče, črne ali rjave. Rada si urejam tudi svojo pričesko. Ker ima oči frizerski salon, ga večkrat opazujem pri delu. Včasih mu tudi jaz umijem lase in ga posušim. Prav to so glavni razlogi, da bi se odločila za poklic frizerja, če bi bila vsaj malo starejša.

Ker pa je lepih poklicev še veliko, se iz frizerke lahko prelevim v prodajalko, šiviljo, medicinsko sestro, zdravnico in še kaj. Pomembno mi je le, da delam z ljudmi in da jim lahko pomagam.

Lucija Katona, 4. a

Po poklicu bi bila veterinarica. Veterinarica bi bila zato, ker imam rada živali in nočem, da poginejo. Poklic mi je všeč, ker lahko zdraviš bolne živali. Rada bi ustvarila svojo veterinarsko ambulanto za male živali, kot so psi in mačke. Skupaj z mojo prijateljico Aniko bi zdravili male živali. Jaz ne bi imela veterinarske ambulante za velike živali, kot so krave in konji, ker imam raje manjše, ker so bolj ljubke. Pri sebi doma bi pa imela manjši vrtec za živali zato, da bi lahko ljudje pripeljali svojo žival v varstvo, medtem ko bi bili oni v službi. Imela bi tudi zavetišče za mačke, kjer bi jih lahko ljudje tudi posvojili. **Žana Bučič, 4. a**

Ko bom odrasla, bi bila rada frizerka. Rada bi imela svoj frizerski salon. V salonu bi imela štiri stole. Dva bi bila za ženske, dva pa za moške. Imela bi tudi sedeže za stranke, ki čakajo v vrsti. Pri striženju ali urejanju modne frizure bi uporabljala različne glavnike in krtače, frizerske škarje, razne gele, barve za lase ter druge frizerske pripomočke. Pri delu bi mi pomagali moji zaposleni. Z veliko znanja bi lahko postala modna frizerka za znane osebe. Potovala bi po svetu in urejala modne frizure. Poklic frizerke mi je všeč zato, ker je na koncu vedno drugače. Veseli me, če so stranke zadovoljne. **Petja Štrukelj, 4. a**

Po poklicu hočem biti policaj. Policaj hočem biti zato, ker imajo pištolo in lisice. Policist je oseba, ki skrbi za javni red in mir. Policist odkriva kazniva dejanja in nadzoruje promet na cesti. Policijsko delo je tudi nevarno, ker pri iskanju osumljencev hitro vozijo. Ko roparja ujamejo, ga odpeljejo na policijsko postajo. Policisti imajo modre uniforme. V posebnih primerih oblečejo tudi neprebojni jopič. Za policijsko delo rabiš pištolo, lisice, solzivec, pendrek ali gumijevko. Nekateri policisti imajo tudi policijske pse. Psi jim pomagajo pri iskanju osumljencev. Policisti imajo tudi vozilo. Prevažajo se z avti, motorji, konji, helikopterjem, čolni, s kombiji ali maricami. Policisti delajo na različnih mestih. Poznamo gorske policiste, prometne policiste, specialno enoto policistov in policiste na smučišču. Če hočeš postati policist, moraš obiskovati policijsko akademijo. Policijo pokličeš na 113. **Žiga Žeželj, 4. a**

Odločila sem se za prodajalko. Prodajalka je pri delu oblečena

v posebno haljo. Lahko dela pri blagajni, pri mesu, pri kruhu ali pa kot pomoč kupcem. Prodajalke morajo biti poštene do kupcev in jim vrniti pravo vsoto denarja. Prodajalka lahko pomaga tudi v skladišču. **Sara G. Jančič, 4. a**

Po poklicu bi bil kuhar. Kuhar si želim biti, ker rad kuham in jem. Zelo rad delam svoje izmišljotine. Nekoč bi rad imel svojo restavracijo. Doma rad pečem palačinke in pico. Pico mi po navadi pomaga pripraviti mami, palačinke pa delam sam.

Jaka Dolinar, 4. a

Po poklicu bi bila medicinska sestra. To bi bila zato, ker je to moja teta, ki mi je veliko povedala o tem. To delo je zahtevno in težko, a mi je všeč. Delala bi na Jesenicah v bolnici.

Za to delo je potrebna izobrazba, učenje ... Rada bi delala na urgenci, ker se mi zdi, da tam lahko pomagam prva, če je kdo v smrtni nevarnosti. To delo me tudi veseli. Šolo bi nadaljevala, da bi imela čim več znanja. Medicinska sestra uporablja:

- zdravstvene pripomočke,

- računalnike,

- igle,

- razkužila,

- zdravila,

- aparature (aparate).

Riana Mulalić, 5. a

Po poklicu bi bil naravovarstvenik. Ta poklic mi je všeč, ker imam rada živali in bi rad skrbel za njihovo okolje. Označeval bi živali, da bi jim lahko sledil in bi preverjal, če so zdrave. Ta poklic mi je všeč tudi zato, ker bi rad spoznal veliko živali in bi jim pomagal. Lahko bi tudi snemal dokumentarne oddaje. Živali so mi zelo všeč in bi rad preživel čim več časa z njimi. Zato mi je ta poklic tudi všeč.

Aljaž Prezelj, 5. a

Ko bom velik, bom avtomehanik, ker me to zanima. Pogosto spremljam novosti v mehaničnih revijah (Mehanik in voznik, Avtofokus). Rad pomagam atiju v delavnici, kjer pod njegovim nadzorom že sam zamenjam gume.

Da se naučim kaj novega, gledam atija pri delu, mu kaj pomagam in veliko sprašujem. To atija včasih spravlja ob pamet, sploh kadar ima težko delo.

Poklic avtomehanika je včasih zelo težak, saj avto ne zna povedati, kaj ga boli. Takrat si pomagamo s testerji in izkušnjami preteklega dela. Reševanje takšnih problemov je izziv za mehanika, kar mi je všeč, saj rad rešujem strojniške probleme.

Velikokrat poskušam izumiti kaj novega, a do sedaj mi še ni uspelo. **Matic Aljančič, 5. b**

Vsak ima svoje sanje, kaj bo postal, ko bo odrasel. Jaz pa imam posebne sanje. Rada bi postala učiteljica matematike. To bi bilo nekaj lepega zame, saj mi gre matematika najbolje.

Želim si biti učiteljica, ker imam veliko željo do učenja drugih, ki bi radi znali matematiko, ki je precej težka. Vendar mi to brez učenja ne bo uspelo. Zelo se moram potruditi. Ne le pri matematiki, temveč pri vseh predmetih. **Klara Tavčar, 5. b**

Jaz bi bil po poklicu astronaut, ker me to veseli. Lahko bi se vozil z raketo, bil na različnih planetih, in to bi mi bilo všeč. Na planetih bi lahko gledal, če je tam voda ali pa živali.

Mogoče bi iz rakete videl meteorit in vesoljske ladje. Jedel bi zelo čudno hrano, takšno, ki jo jedo astronauti. Lahko bi letel. Na sebi bi imel zanimivo obleko. Videl bi, kaj vse je v raketi, in lahko bi jo vozil. Ko bi se vrnil domov, bi šel najprej poročat staršem, kako je bilo. **Jošt Mali Hočvar, 5. b**

Ko bom velika, bi bila rada farmacevtka. Delala bi v lekarni in prodajala zdravila. V lekarni mi je všeč, ker so škatlice zdravil tako lepo zložene po policah. Farmacevt lahko dela tudi v industriji, kjer pripravljajo različna zdravila, ali pa v laboratoriju, kjer sodeluje pri proizvodnji zdravil. Pri tem poklicu moraš biti zelo natančen in odgovoren ter moraš dobro poznati zdravila. Znanje, ki ga pridobiš v šoli, moraš v praksi ves čas dopolnjevati zaradi pojava novih bolezni in zato tudi novih zdravil. Všeč mi je, ker bi pri tem poklicu lahko pomagala bolnim ljudem .

Eva Lisec, 5. K

Po poklicu bi bil vojak. To si zato želim postati, ker je bila moja teta vojakinja. Ta poklic mi je všeč zaradi učenja o preživetju v naravi brez vseh drugih stvari, ki jih imamo doma, varovati svet in se naučiti še veliko drugih veščin. Učili se bomo streljati, braniti, varovati nedolžne ljudi ter pomagali v primeru naravnih katastrof. Oblečeni bomo v zaščitno obleko, nosili nahrbtnike, imeli nože, bombe, prvo pomoč, naboje, malo pištolo in kalašnikov. Da dobimo vse to znanje, bomo imeli zelo naporene treninge na poligonih in v telovadnicah, vendar mi je kljub vsemu ta poklic trenutno najljubši. **Nejc Lunar, 5. K**

Po poklicu bi bila rada učiteljica ali igralka. Učiteljica si želim biti, ker imam rada otroke in želim delati z njimi. Veliko bi jih naučila in bila bi najprijaznejša učiteljica na šoli. Otroci bi me imeli radi. Rada pa bi učila otroke s posebnimi potrebami. Za ta poklic sta me navdihnili učiteljici Anja Janc in Marija Bohinjec. Rada bi bila tudi igralka. Veliko prijateljev mi pravi, da imam dar in da bi bila res dobra igralka. Tudi želim si nastopati v gledališčih ali v kakšni TV seriji. Igrala bi pred kamerami in pred ljudmi na kakšnem velikem odru. Odkar pomnim, pa želim plesati balet.

Laura Gorenc, 6. a

Po poklicu bi bil rad računalničar (programer). To delo me zanima. Ko doma sedem za računalnik, rad pogledam kakšno oddajo, kjer ustvarjajo nove programe. Za takšno delo je potrebna oprema, ki pa je zelo draga. Računalništvo, predvsem programiranje in tudi obdelava spletne strani, je moja prihodnost. Večino stvari v nekaterih službah računalnik naredi sam. Človek mu da le ukaz, kako kaj narediti. **Jaka Praprotnik, 6. a**

Bila bi več stvari:

- kozmetičarka,
- frizerka,
- vzgojiteljica,
- učiteljica.

To pa zato, ker se ne morem odločiti, kaj bi bila.

Kozmetičarka bi bila, ker se rada ličim, frizerka, ker rada friziram, vzgojiteljica, ker se rada igram z majhnimi otroki in jih zabavam, učiteljica pa, ker rada pišem in rišem.

Če bi bila frizerka, bi delala lepe pričeske, ampak salon bi imela samo za punce, saj za fante ne znam še nič, za punce pa znam že veliko pričesk. Imam pa tudi veliko izkušenj z otroki. Ni mi težko previjati, se zabavati, jih hraniti in tudi uspavati.

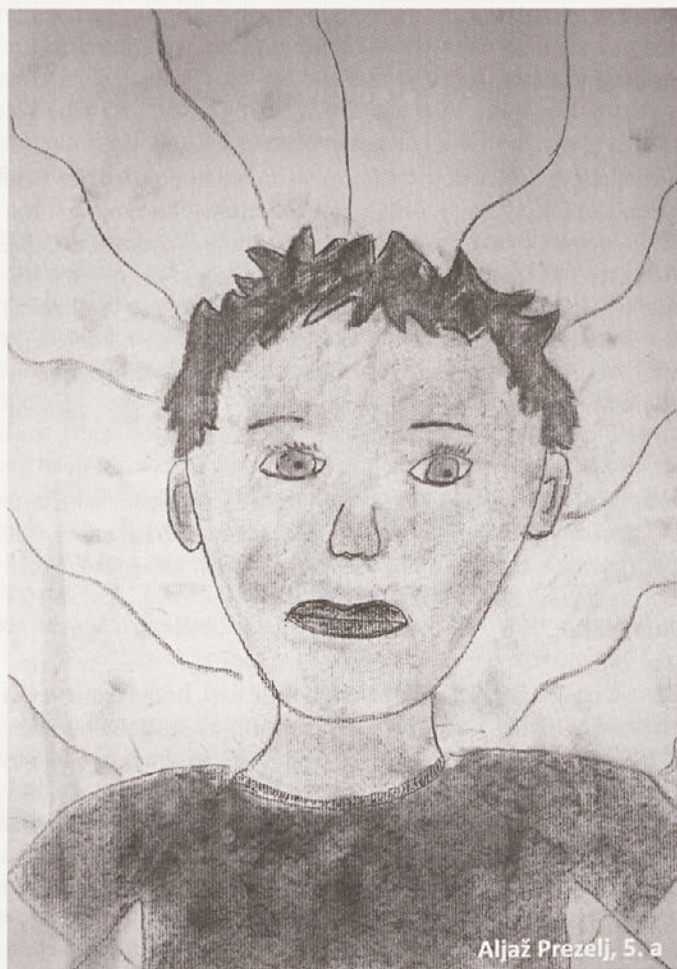
Učiteljica bi bila samo, če bi imela pridne učence, da se mi ne bi bilo treba vsak dan dreti nanje, in da bi redno delali domače naloge, sodelovali pri pouku in se zabavali. Za kozmetičarko me je navdušila prijateljica, ki je tudi sama kozmetičarka.

Vsi me hvalijo, da sem odlična z otroki, zato bom verjetno kar vzgojiteljica.

Barbara Ribič, 6. a

Gaber Rakovec, 5. a

Aljaž Prezelj, 5. a

Stezičice, Stezičice, pot pokazžite, o tukaj in zdaj me popeljzite

Življenje čez 50, 60, 100, 1000 let - življenje v prihodnosti

Ali ste kdaj razmišljali, kakšno bo življenje v prihodnosti? Bodo ptice plavale ali ribe letele? Bodo avti lebdeli in se bodo letala vozila po cesti? Preberimo, kako so o prihodnosti razmišljali učenci naše šole.

V prihodnosti se bomo lahko vozili z rolkami po zraku. Namesto avtov bo vsak imel svoj helikopter. Helikopterji ne bodo potrebovali goriva, delali bodo na vodo. Za hrano ljudje ne bodo več ubijali živali, ker bodo v laboratoriju pridelali vso hrano. Ljudje bodo bolj skrbeli za okolje.

Nika Laharnar, 2. a

Čez 50 let bom policist. Pri delu mi bo pomagal robot. Skupaj bova lovila roparje in jih peljala v zapor. Robot bo skrbel za moj zajtrk, kosilo in večerjo. Tudi v trgovino bo šel namesto mene. Moj robot se bo lahko spremenil v avto.

Tian Dolenc, 2. a

Čez 50 let bom star 57 let. V tovarnah bodo namesto delavcev delali roboti. Po cestah bodo vozili električni avtomobili. Na počitnice bomo hodili na Luno. V šolah učenci ne bodo poznali zvezkov in svinčnikov ampak samo še računalnike.

Tai Papler, 2. a

Dober dan. Moje ime je Ambrož. Tukaj sem, da vam predstavim prihodnost. Prihodnost sta telefon in zapestnica in zato bosta v šoli prepovedana. Ampak to še ni vse, takrat bodo tudi roboti, ki bodo namesto vas delali opravila, kot so sesanje, zlaganje perila in tako naprej. In želim vam lepe dni v prihodnosti.

Pozdrav, Ambrož.

Ambrož Kukovič, 2. b

Življenje čez 70 let bo precej drugačno. Imeli bomo avte, ki se bodo sami vozili, in še druge vozeče naprave bomo imeli. Najbolje pa je, da bomo čez 70 let imeli robote, ki bodo vse delali namesto nas: pomili bodo posodo, pobrisali prah, naredili domačo nalogo, celo umili ti bodo zobe. Naredili bodo vse, karkoli boš hotel. Tudi budilka se ti bo kar sama prevrtela na določeno uro. Vsi bomo vedeli veliko več. Tudi obleke bodo drugačne.

Miha Mirič, 2. b

V trgovini bo 6 blagajn. Na vsaki en trgovec. Računalniki računajo kar sami. Ljudje bodo imeli vozičke, ki se bodo kar sami vozili po trgovini. V trgovini dobiš vse, kar si zaželiš, tudi hrčke. Ljudje bodo zelo radi hodili v trgovine.

Taja Prezelj, 2. b

Zemlja bo "nagužvan" planet. Ne bo več vasi, bodo samo velika mesta, kot Fundu, Čuruč in Fnufu. Imeli bomo steklene hiše. Vsi, ki bodo hodili v službo, bodo za plačilo v celem letu dobili 1 cent, ampak bodo milijonarji!

Vseeno nam bo za druge. Samo, da bomo imeli FON! Ljudje ne bodo več znali pisati, brati in računati v zvezke, samo na fonu bomo brali in pisali. Samo še na Instagramu in YouTubeu bomo viseli. Onesnaževati Zemljo bomo pa znali!

Julia Mužan, 3. a

Dinozavri bodo zopet oživelili in iz vesolja bomo dobili obiskovalce. Ves led se bo stalil in letnih časov ne bo več. Samo poletje in vročina bosta na naši Zemlji. Vesoljci nam bodo podarili leteče krožnike, tako da bomo vsi lahko letali naokoli. Avtomobilov ne bo več. Izumili bomo kape, s katerimi bomo lahko potovali skozi čas, in čevlje za hojo po vodi. Šola se bo spremenila v zabavišni park. Imeli bomo vlak smrti in kinodvorano v vsaki učilnici. Ravnatelja bodo izvolili učenci, pa tudi malico in kosilo bodo izbrali sami. Šolskih predmetov ne bo več. Obvezna snov bo spoznavanje lego kock in v šolo bodo učenci lahko pripeljali hišne ljubljence.

Andraž Komac, 3. a

Zjutraj nas bo zbudil hologram namesto ure. Za zajtrk bomo jedli palačinke, ki se bodo naredile same. V šolo bomo šli z letečimi avtomobili. Zaradi posebnih čelad bo pouk trajal samo pet minut, saj se bomo v tem času vse naučili. Po šoli bom šel na trening rokomet, kjer bo kad z mehurčki (džakuzi) za počivanje. Pri rokometu bo žoga poznala vsa pravila in sama vedela, kdaj jih kdo ne upošteva. Domov bom odšel s hologramom, ki bo tudi letel. Doma bom jedel pico, ki bo narejena iz sladkorja.

Oskar Gorenčič, 3. a

Zemlja bo čez 50 let čudovita. Zbudil nas bo robot. V posteljo nam bo prinesel zajtrk in nam umil zobe. Na svojih ramenih nas bo peljal v šolo. V šoli bomo lahko igrali video igrice na play stationu, tablici, telefonu in računalniku. V šoli bomo lahko jedli pico, hamburger in pili kokakolo.

Pouk bo čim krajši in imeli bomo več prostega časa. V šolo bo prišel robot in nas peljal domov. Doma bom v džakuziju cel dan in ne bo domače naloge. Ali tudi ti misliš, da bo Zemlja čez 50 let takšna, kot sem jo opisal?

Rijad Ahmič, 3. a

Zemljo si predstavljam nekako zaprto. Hočem reči, da bo bolj kovinska. Zaprta stran od tovarn in onesnaževanja okolja. Ampak se to verjetno ne bo zgodilo, ker je že sedaj veliko tovarn. Za sedaj raje poskrbimo za to. Šola bo verjetno še hujša, ampak to je druga zgodba. Sedaj je Zemlja kot iz škatlice, zato mi je všeč. Če bi na Zemljo prišli vesoljci, si tega raje ne predstavljam, ker so nagji. No, nimajo oblačil, verjetno, ali pa? No, saj ni važno! Zemlja je super in pika. Pozabili smo omeniti živali, a bomo naslednjič razglabljali o tem. Važno je le to, da smo zdravi. In konec je padel v lonec.

Jaka Zrim, 3. a

Več bo sivih avtov. Ljudje ne bodo več kadili. Morski psi bodo izvedeli, da smo mi ljudje in ne ribe, in ne bodo več napadali ljudi. Avti bodo imeli nižjo ceno. Nogomet bo najpopularnejši šport. In zimski bunkerji bodo večji.

Tarik Muratović, 2. b

Vem, kakšen avto bi imel v prihodnosti, če bi ga izdelal sam. Bil bi rumene in modre barve. Imel bi okrogla okna. Avto bi bil zelo hiter in bi letel. Avto ne bi potreboval goriva, temveč bi letel s pomočjo sončne energije. Če bi bil voznik utrujen, bi avto lahko vozil sam.

Mark Bijelić, 3. b

Mislím, da bodo takrat obstajali stroji za delanje palačink, da bodo obstajali trinadstropni pogradi in da bodo obstajali 3d čevlji. Morda bodo obstajale električne rože in mavrična lepila, pralni stroji, ki bodo prali sami. In mavrice bodo pogost pojav. Morda bodo obstajali avtodomi za en cent, dom z ogrevanjem bo pa kar zastoj. Tako si jaz predstavljam svet čez 45 let. Upam, da bo vse to res.

Lira Lučovnik, 3. K

Svet bo drugačen. Šole se bodo spremenile. Učenci bodo hodili v šolo le ob sobotah in nedeljah, ostalih pet dni pa bodo doma. Takrat se ne bomo več kregali, ampak bomo hvaležni za to, kar bomo imeli. Bomo pridni, drugim bomo v pomoč in korist in vsi se bomo imeli zelo radi.

Ula Hudobivnik, 3. K

Čez sto let bo veliko električnih avtomobilov, šol, hiš in živali. Lepše bo, veliko bo gozdov. Ne bo več vojn. Veliko bo poklicev in šole bodo večje. Daljši bodo tudi letni časi in počitnice. Pouk bo samo ob petkih in ponedeljkih.

Lenart Šlibar, 3. K

Čez 100 let bo več tehnologije, bo lepo, veliko bo sreče in v življenju dobre volje. Predstavljam si, da se bodo copati premikali kar sami od sebe in me vodili tja, kamor bom želela. In mislim, da bodo avtomobili leteli in nas peljali tja, kamor bomo hoteli.

Tea Javornik, 3. K

Svet čez 10999 let bo zelo dober. Imeli bodo avtomobile, ki bodo lebdele nad cestami. Če boš avtomatu rekel, da želiš, prosim, čips s papriko, ga boš lahko vzel skozi steklo. Imeli bodo teleportacijski denar, ki ga boš lahko uporabil, če boš denar pozabil doma. V šoli bodo precej zanimivejše stvari, na primer lebdeča tabla, lebdeči stoli, mize, ure na zračni pogon in malica, ki si jo boš teleportiral v roke. Znanstveniki na področju robotike bodo izumili pametne robote in androide (robote, ki bodo izgledali kot ljudje). Izumili bodo avto z okroglimi gumami, ki jih bo izdelalo podjetje Goodyear. V veselju se bodo ljudje lahko teleportirali na Zemljo, ustvarili bodo material, s katerim bodo lahko vzeli košček Sonca.

Nejc Rožič, 3. K

Preživetje v naravi ne bo tako, kot je sedaj. Več tovarn bo in manj gozdov. Nas ljudi bo še bolj skrbelo za naš svet. Manj bo skal in narave. Otroci ne bodo več poznali starih iger, kot so slepe miši, skrivalnice, lovljenje in ristanč. Takrat bodo bonboni, kot je sedaj suho sadje. Takrat ne bo več Kurnikove hiše v Trziču, ampak bo tam stala stavba iz samega stekla.

Gozdov bo vse manj in manj. Takrat bodo ljudje zopet opazili, da je treba bolj skrbeti za naš ljubi svet. Podrli bodo par tovarn za izboljšanje našega ljubelega sveta. Ljudje bodo zopet veseli in bodo poskakovali po vaseh in mestih ter prepevali: "Naš svet se bo vrnil ..." Čez nekaj let bo svet že bolj zdrav in otroci se bodo spet spomnili starih iger.

Urša Premrl, 3. K

Čez sto let bo vse drugače. Vozila se ne bodo peljala po tleh. Z njimi bomo leteli po zraku. Ljudje ne bodo hodili v službe, namesto njih bodo delali roboti. Tudi superge bodo drugačne. Na supergah boš lahko nastavil hitrost in potem bodo tekle tako hitro, kot boš želel. Prodajalke in prodajalci ne bodo več delali v trgovinah, to bodo delali prodajalski roboti.

Takšen svet si predstavljam čez sto let.

Jaka Zupan, 3. K

Kakšen bo naš svet čez 100 let? Naš svet bo odličn, fantastičn. Za hišne ljubljence bodo ljudje imeli zmaje. Namesto avtomobilov bodo imeli rakete, dinozavre in zmaje. Hiše bodo narejene iz zlata. Nikoli ne bo deževalo.

Ajhan Selimoski, 3. K

V prihodnosti bo vse več poudarka na razvoju znanosti in tehnologije. V prihodnosti je pričakovati, da se bodo gradnje in prevozna sredstva prilagodila okolju, kjer energije ni več na pretek. Ker tehnologija zelo napreduje, lahko pričakujemo, da bo vsako gospodinjstvo imelo robota, ki bo kuhal, pral, obešal in likal perilo, nam celo skuhal kavo in jo prinesel v posteljo, šel v trgovino ... Tudi službe bodo že v bližnji prihodnosti po vsej verjetnosti drugačne. Roboti bodo razlog, da nekaterih delovnih mest ne bomo več potrebovali. Ljudje bomo vse bolj postali zasvojeni s tablicami, telefoni, z računalniki, saj bo večina informacij potekal preko interneta. Že sedaj opažam, da ljudje med seboj bolj pogosto komunicirajo preko telefona, normalnega pogovora med ljudmi ob kavici v prijetni kavarni je vse manj. Zemlja je z leti vse bolj onesnažena, tako zemlja kot tudi zrak, in v prihodnosti se bo to še stopnjevalo, ker ljudje gledajo le na gospodarstvo. Stopil se bo ves led na Antarktiki in s tem bo gladina morja narasla, voda pa bo ogrožala mesta ob morju. Da do tega ne bi prišlo, bi o tem morali razmišljati že sedaj. Podnebne spremembe vplivajo na razporeditev in količino padavin, taljenje ledenikov, širjenje puščav, na bolezni, izumrtje živalskih in rastlinskih vrst. Vremenski neustrezni pojavi so vse pogostejši (suše, poplave) in tudi v prihodnosti bodo, če ne bomo ukrepali.

Rok Renar, 4. b

Dobro jutro, reče tvoja hiša. Smo v letu 2070 in čas je, da vstaneš. Nato stopiš pred veliko ogledalo, ki te prikaže v različnih oblačilih. Izbereš si obleko, katero boš oblekel, in ti jo kmalu za tem prinese robot. V prihodnosti bo tvoja hiša opravljala različna opravila. Hišna opravila, o čem govoriš? Tvoja nova hiša in roboti bodo opravili večino tvojega dela, ki ga imaš v sedanosti. Skozi stene tvoje nove hiše se bodo videle stavbe in predmeti, ki so več kilometrov daleč. Ko prideš domov, te hiša lepo pozdravi in vpraša, kakšen dan si imel. Ko stopiš pred hladilnik, točno ve, kaj bi jedel in pil. In ko je čas za prhanje, rečeš samo prha, prosim. Hiša se ti bo lahko večala in manjšala.

Pripravi se na novo življenje v tako spodobni hiši.

Pia Meglič Zakrajšek, 4. b

Svet v prihodnosti bo drugačen kot današnji. Avti bodo na električno in sami se bodo vozili in še na sončni pogon bodo. Roboti bodo pomagali ljudem. Hiše bodo imele avtomatsko kurjavo in avtomatske luči. Bloki bodo visoki do neba. Živali ne bomo več ubijali. Narave ne bomo več onesnaževali in ozonska plast se bo odebelila. Potem se bomo vselili v blok in veselo živeli do konca svojih dni.

Luka Lunar, 4. K

Svet je takšen, kot je, a v prihodnosti bo precej drugačen. Veliko se bo spremenilo: stavbe, mesta, vozila in še veliko drugih stvari. Nobena šola ne bo imela zvezkov, pač pa tablične računalnike, avti bodo lebdeli, stavbe pa bodo imele dvesto nadstropij. V prihodnosti bo težko živeti, saj bo veliko stvari drugačnih. Zrak bo zelo onesnažen, nikjer ne bo kmetij, nikjer vasi, pa tudi čiste vode ne bo več.

Ljudje bodo iz celic spet obudili dinosavre, ki bodo morda podivjali in pobili ljudi. Mogoče bomo ustvarili vesoljce, ki bodo pobegnili prav na konec vesolja, ustvarili bomo rakete, ki bodo lahko poletele prav do Sonca in tam celo pristale.

Vsak človek bo imel svoj lebdeč avto, letal ne bomo več potrebovali. Natisnili bomo bankovce za 100.000 evrov.

Zemlja in življenje na njej se ves čas spreminjata. Znanstveniki celo napovedujejo, da bo čez 5 milijard let Sonce ugasnilo.

Matic Stegnar, 5. a

Leta 2020 ali 2021 bodo mogoče na Luni že zgradili stavbe, narejene za ljudi. Čez nekaj let, ko se bo nanotehnologija bolj razvila, ti bodo v veliko pomoč tudi roboti in še druge stvari, ki ne škodujejo naravi. Zato moramo najti načine, da naš planet ne izumre. Npr. v reviji Ekofaca pišejo stvari za rešitev planeta. Vodo lahko prihraniš na veliko načinov, namesto škodljivih kemikalij uporabi naravne snovi. Stvari, ki se bodo lahko zgodile v prihodnosti, so:

- ukinitve droge,
- ukinitve različnih podjetij in tovarn,
- nastanek letočih stvari za prevažanje,
- različne novogradnje,
- življenje drugje po svetu,
- imeli bomo same električne avtomobile, motorje, ladje in letala,
- upam, da bodo ukiniteli vojne, da bomo prijatelji in
- da človek ne bo več onesnaževal okolja.

Tara Šmigič, 5. a

V prihodnosti naj bi civilizacija zelo napredovala. Ker bi ljudje postajali vse bolj pametni, bi izumili veliko stvari:

- časovni stroj (lahko bi šel v preteklost, vzel stvar, ki je bila takrat vredna npr. 20 evrov, potem pa 1 000 evrov,)
- avto, ki bi lebdel (z njim bi lahko potoval hitreje, lažje bi prehitel druga vozila, bil bi eko) ...

V prihodnosti bo imel vsak človek lahko orožje, da se lahko obrani. Čez približno 500 let bo Zemlja v nevarnosti zaradi vesoljcev, ki bodo na Zemljo prileteli z NLP-ji. Nekaj let zatem pa bo napočila vojna (Zemljani proti vesoljcem).

Ta vojna bo največja, kar je bo človeštvo videlo:

- trajala bo približno 30 let ali dokler ena vrsta ne izgubi,
- žrtev bo veliko, vsaj 10 milijonov (z vesoljci vred),
- vesoljci bodo imeli laserske puške, zmrzala ...,
- Zemljani pa M4, AK-47, snajperje ...,
- borili se bomo na Zemlji, Luni ... (v naši galaksiji),
- vesoljci bodo večji, lahko se bodo teleportirali,
- Zemljani bodo šibkejši.

Na žalost, ker so Zemljani šibkejši od vesoljcev, je 90-odstotna verjetnost, da bodo vesoljci zmagali. Upam pa, da bodo zmagali Zemljani.

Marcel Lipušček, 5. a

Svet bo čez xy let popolnoma drugačen, kot je sedaj. Poln novih tehnologij.

Prišle bodo nove vrste živali, rastlin. Drugačne bodo reke, jezera, oceani. Tudi urniki v šolah bodo drugačni, kot so zdaj.

Cel planet Zemljo bo posrkala črna luknja, ali pa se bo razdrobila in se razletela v prah. Nastale bodo nove živalske veste, ki bodo hodile in govorile.

Pisali bomo nova leta 34 556, 34 557...

Tai Banović, 5. b

Vozili se bomo z električnimi avtomobili, ki bodo 3 cm nad tlemi. V avtobusih bodo leteči sedeži. Če bo kdo hotel igrati nogomet, se bo moral najprej naučiti balet.

Pevci bodo morali med svojim nastopom nujno plesati. Vsi bodo morali nositi očala. Miklavž bo moral nositi igrače, Božiček pa sladkarije. Otroci do 10. leta bodo ukazovali staršem. Rojstni dnevi se spremenijo v vsakodnevne zabave. Enke se spremenijo v petke. Do 5. leta bodo imeli otroci služabnike. Ptice bodo imele namesto perja dlake.

Otroci bodo morali imeti doma napravo za reševanje domačih nalog.

Patricia Dulc, Kaja Žos, 5. K

Ko bom velika, si predstavljam življenje na nebu, kako lebdimo, hiše pa stojijo na oblaku. Bodo leteči avti in promet bo tudi na nebu. Pod nami bodo gore in kadar bomo hoteli, se bomo lahko samo spustili nanje. Ne bomo nič delali, vse bo brezplačno. Življenje bo popolnoma enostavno in vsi ljudje bomo uživali. Hišni ljubljenci bodo prav tako lebdeli. Hrčki, psi, mačke bodo barvast. V šoli se učitelji ne bodo tako drli na otroke kakor sedaj, učenci pa bodo med odmorom lahko imeli telefone, tablice in prenosne računalnike. Hiše bodo velike in po vsem svetu bodo vile, vse se bo popolnoma spremenilo. Lahko bomo živeli na Marsu, ljudje pa se ne bodo več kregali, kot se zdaj.

Hana Grgič, 6. a

Kakšen bo svet čez 100 let? Mogoče človeku ne bo treba nič delati, avtomobile bodo vozili roboti, ali pa bo v avtomobilu računalnik in bo moral človek samo napisati, kam gre, in ga bo vozilo peljalo samo. Ne bo več potrebe po javnem prevozu, ker bi se tudi starejši ljudje lahko vozili z robotsko upravljanim vozilom. Namesto avtodoma bi izumili letečo hišo, namesto letala bi si človek lahko kupil dron, ki bi bil bolj zmogljiv, in kmalu bi se promet s tal preselil v zrak. A ker bi bil potem svet tako onesnažen, pridelki ne bi več uspevali, ljudje in živali bi jedli vitaminske ploščice namesto korenja, koruze ... Mogoče bi se potem tudi človeku podoba spremenila in ne bi bili več taki, kot smo sedaj. Kaj pa bi bilo, če bi zmanjkalo sestavin za vitaminske ploščice? Lahko bi celo izumrli. Zato je bolje, da je tako, kot je sedaj, mogoče pa bi bilo lahko še bolje, kot je. Zato pa naj se vsak potruži, da ne meče odpadkov, kamor se jih ne sme metati. Prav tako je bolje, da gremo včasih peš v šolo in ne z javnim prometom ali avtomobilom, kar pripomore tudi k našemu zdravju. Brez odpadkov in nepotrebnih izpušnih plinov bi bil ta svet lepši.

Mateja Rutar, 6. a

Jaz si svet v prihodnosti predstavljam kot bolj pameten in bolj onesnažen. Svet v prihodnosti bi imel hologramske televizorje, ljudje bi se pogovarjali v hologramskih video klicih in imeli pametnejše telefone. Seveda pa bi ljudje imeli tudi novejša avta,

ki bi lebdeli nad cestami zaradi magnetnih cest. Svet pa bi bil onesnažen zaradi tega, ker bi novejši avti imeli gorivo iz več svinca ter drugih kemikalij in nevarnih snovi. Zaradi te tehnologije bi bili ljudje bolj bolni in leni. Če ne bi bilo športa, bi bili manj zdravi. Število tovarn bi se povečalo in naša Zemlja bi bila bolj onesnažena. Seveda bi bili ljudje bolj bogati, ker bi imeli več služb, denarja bi bilo več in imeli bi drugačne ter bolj vredne evre. Šola pa bi bila težja. Ljudje pa po morju ne bi več pluli z ladjami ampak z letečimi manjšimi hišami.

Jakob Jan Pernuš, 6. a

Ko bom velik, bo življenje čisto drugačno. Ne bomo imeli goriv za prevozna sredstva, avtomobili bodo električni. Ko bom šel v službo, ne bomo imeli računalnika temveč tablice. Imeli bomo tudi nevidno steklo, po katerem bomo s prstom risali ter pisali. Imeli bomo tudi baterijska pisala, ki sama pišejo. Ne bomo se več vozili po cesti ampak po zraku oz. s posebnimi letali. Lahko bodo obstajale posebne omare, na katere bomo le natipkali, katera oblačila bi imeli.

Matevž Dovžan, 6. a

Svet čez 50 let si predstavljam tako, da bomo imeli leteče avte, da bodo prebivalci manj uporabljali plastiko in les. Pohištvo bo iz kovine, roboti pa nas bodo nadomeščali pri bolj težkih delih, npr. gradnjah. Ne bo več vojn, tudi kriminal se bo zmanjšal (manj roparjev ...). Prebivalstvo sveta se bo lahko povečalo za polovico. Naselili bi se tudi na druge planete v galaksijah, podobne Zemlji. V šoli bi imeli šolske tablice. Obstajala bo tudi teleportacija. Ne bomo pojedli več toliko mesa zaradi pomanjkanja živali. Na druge planete se bomo preselili tudi zaradi pomanjkanja vode. Izumili bomo hitrejša raketa za raziskovanje drugih planetov. Lahko bi izumili tudi plošče, ki bi jih postavili pred Sonce, da bi koristili njegovo energijo, kar pomeni, da bi imeli neskončno zalogo energije.

Vid Iskra, 6. a

Čez 50 let bo na svetu še večji pomen imela tehnologija. Otroci bodo v šoli namesto zvezkov imeli tudi pametne telefone, računalnike ... Način učenja bo drugačen. Drugačno življenje bodo imeli tudi starejši. Več služb bo uvedlo delo preko spleta. Upam pa, da bomo takrat ljudje pazili na onesnaženost Zemlje in jo poskušali zmanjšati. Želim si tudi, da ljudje ne bi pozabili na druženje v resničnem svetu in se ne bi družili samo preko ekranov.

Neja Bijelič, 7. b

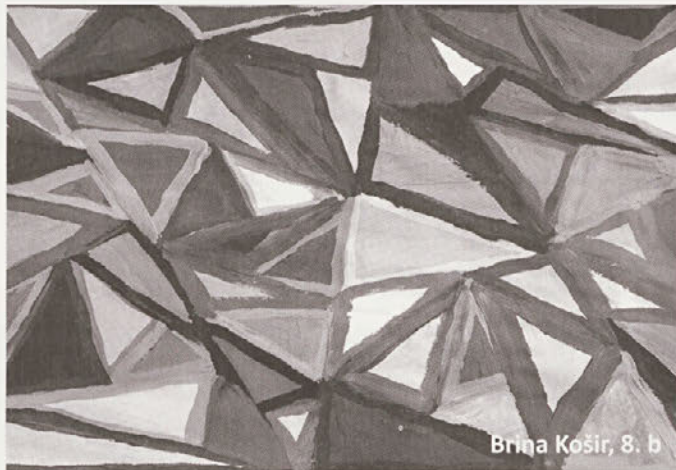
Knjige, stvari, ki nekaterim vzbujajo strašno dolgočasje in nezanimivost, nekateri pa ob besedi knjiga ali branje pomislijo na sprostitve in uživanje. Ker se v šoli učimo iz knjig in zvezkov, se marsikomu v prostem času ne ljubi brati, čeprav je to nekaterim zelo všeč. Zdi se mi, da je znanje v šoli povezano z uživanjem oziroma dolgočasenjem ob branju. Na primer, če ti v šoli ne gre prav dobro, se moraš doma kar veliko učiti in brati iz knjig, zato ti ob prostem času niti ne pade na pamet, da bi v roko vzel knjige in bral. Če pa ti v šoli ni preveč težko, se boš pa zvečer z veseljem lotil kakšne knjige.

Na raznih elektronskih napravah je vedno več aplikacij, ki ti omogočajo branje preko interneta. To je praktično, saj ob sebi ne potrebuješ knjige ampak le telefon, ki ga ima tako ali tako že vsak. Meni se zdijo e-knjige trapaste, saj smo ljudje v današnjem

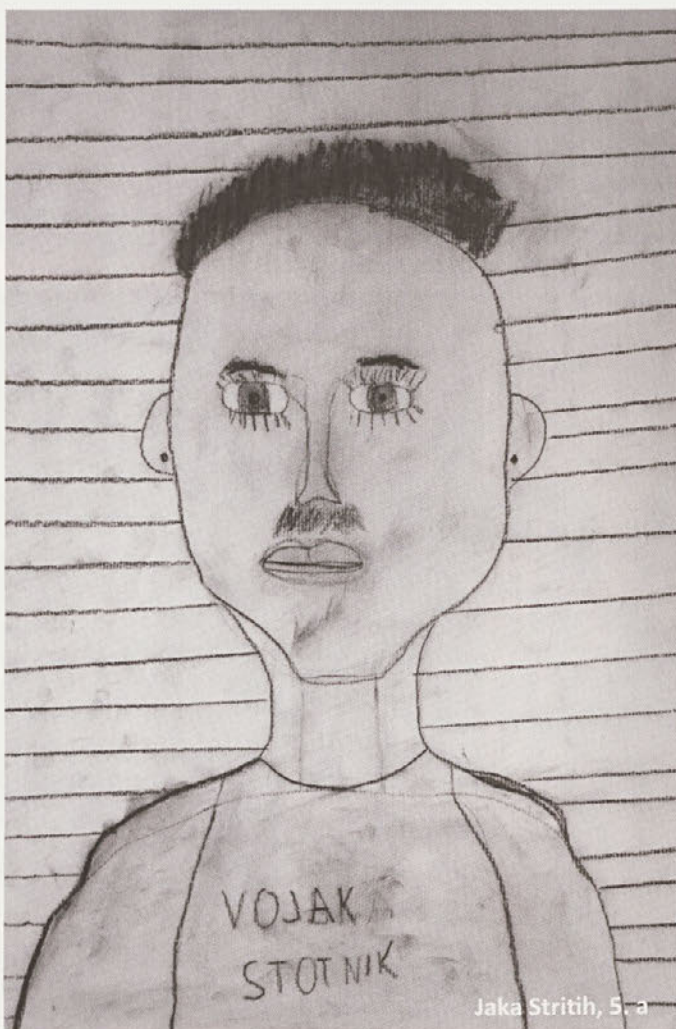
času že tako ali tako preveč na telefonih. Če se hočeš z branjem sprostiti, je najboljša branje »v živo«, neposredno iz knjige, saj razni telefoni obremenjujejo naše oči, mnogi pa se tega ne zavedajo.

Svet se zelo spreminja. Zdi se mi, da elektronika, internet in podobno zelo napreduje in sem skoraj 100 %, da čez petdeset let ne bo več knjig, zvezkov, pisal in podobnih stvari. V šoli se bodo učili preko telefonov in sploh ne bodo potrebovali šolskih torb. Zelo me zanima, kakšen bo svet čez 50 let, in ne morem še zagotovo trditi, kaj se bo spremenilo. Sem pa že danes prepričana, da se lažje sprostiš in uživaš na današnji, to je starejši način, kar velja predvsem za branje knjig in razne literature, iz katerih pridobimo tudi splošno razgledanost.

Eva Puhar, 9. b

Briča Košir, 8. b

Jaka Stritih, 5. a

Stežice, Stežice, pot pokazite, o tukaj in zdaj me popeljite

Poskrbimo za naš planet

Če hočemo živeti v čistoči in miru, moramo paziti na to, kako se obnašamo do okolja. Mogoče še ne veste, kako lahko to storimo, a ko boste prebrali to poglavje, boste zagotovo vedeli.

TIAN DIZDAREVIĆ, 1. K: Pobiral in ločeval bi odpadke.

ANŽE FRANTAR, 1. K: Odpadkov ne bi metal v gozd. Zalival bi rastline, da bi ohranil njihovo rast.

DOMEN ZUPAN, 1. K: Poskrbel bi za red na svetu. Pomagal bi ljudem, ki potrebujejo pomoč.

SARA ŠIFRAR, 1. K: Pobirala bi smeti, varčevala bi z vodo in elektriko.

PINA ZUPAN, 1. K: Pobirala in ločevala bi odpadke.

PIA MENART, 1. K: Poskrbela bi za čistočo narave, ločevala bi odpadke.

MATIC ŽOS, 1. K: Poskrbel bi za red v tovarnah, da ne bi onesnaževali naših rek.

NACE HLADNIK, 1. K: Po celem svetu bi postavil znake in napisal, naj pazijo na čistočo našega planeta.

MATEJ VALJAVEC, 1. K: Poskrbel bi, da bi se ljudje vozili z avtomobili na elektriko.

Neža Gračnar, 4. b

Tara Šmigič, 5. a

Skrbeti moramo za planet Zemljo. Če želimo, da bi planet Zemlja živel še mnogo let, moramo skrbeti zanj. Tako ne smemo metati odpadkov, podirati dreves in iz tovarn izpuščati dima. Dim onesnažuje zrak. Ne smemo podirati dreves. Npr., danes je lep gozd, čez 10 let bo tam mesto. Zato gozd pustite pri miru.

Rok Gros, 3. b

Na našem planetu je veliko smeti. Če bi vsi v ulici začeli čistiti hiše, ceste, vasi, mesta in gozdove, bi vsi živeli bolj zdravo. Če bi tako delali na celem planetu, bi bila Zemlja veliko bolj čista. Vsi, ki bi pomagali pri tem, bi bili zelo veseli, ker bi živeli v čisti okolici. Ob tem bi bil tudi zrak boljši. Če bi še ločevali smeti in imeli manj odpadkov, bi se koši spraznili. Z avtomobili pa bi lahko kaj ukrenili, recimo, da bi se ljudje po svetu več vozili z javnimi prevozi. **Hanna Kavčič, 4. a**

Nekateri se ne zavedajo, kaj lahko naredi zraku onesnaževanje planeta. To škoduje zemlji, zraku, vodi in tudi nam.

Izpušni plini onesnažujejo naš zrak, ki ga dihamo. Na Kitajskem morajo ljudje v mestih nositi maske, ker je zrak tako onesnažen. Embalaža je velikokrat odvržena v morje in živali, ki živijo v morju, mislijo, da je to hrana, zato to pojejo. Potem se zastрупijo in poginejo. To lahko pojejo tudi ogrožene vrste in njihovo število se še bolj zmanjša. Za vse to je kriv človek!

Kaj lahko naredimo otroci? Otroci lahko namesto, da kupimo pižamo v plastenkah, raje pijemo vodo iz pipe. Lahko jo sladkamo z domačimi sirupi, malinovcem ... V trgovino pa pojdimo vedno z vrečko iz blaga ali košaro. V šoli bi morali pri kosilu namesto plastičnih lončkov za enkratno uporabo uporabljati skodelice, ki se lahko pomijejo. Kar izračunajte, koliko lončkov ste odvrgli, odkar hodite v šolo. Upam, da se bo to spremenilo.

Anika Zdravec, 4. a

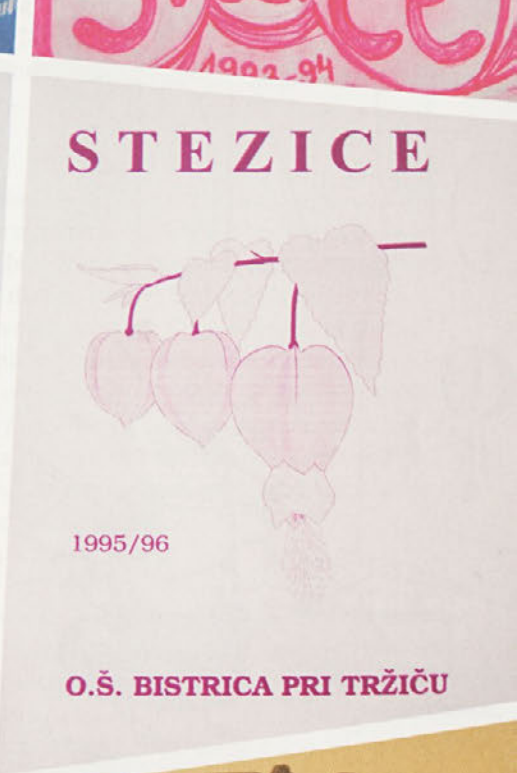
Našemu planetu Zemlja lahko pomagamo tudi sami, brez naprav. Živalske vrste lahko rešimo pred izumrtjem. Ptica modri makao je že izumrla. Tudi rastlinam lahko pomagamo, saj so gozdovi pljuča sveta. Če gozdov ne bo, bomo izumrli tudi mi, zato ohranjamo rastlinske in živalske vrste.

Tai Banović, 5. b

Teško je ohraniti čist planet,
ker vsak odvrže kakšno smet.
Če neonesnaženo bo okolje,
veliko boljše bo vesolje.
Smetnjake uporabite zato,
da našem planetu boljše bo!

Manca Polak, 9. b

šol. leto 1991/92

STEZICE

STEZICE

STEZICE
1992-94

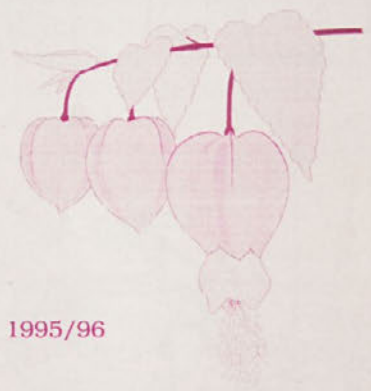
STEZICE

STEZICE

STEZICE

1995/96

O.Š. BISTRICA PRI TRŽIČU

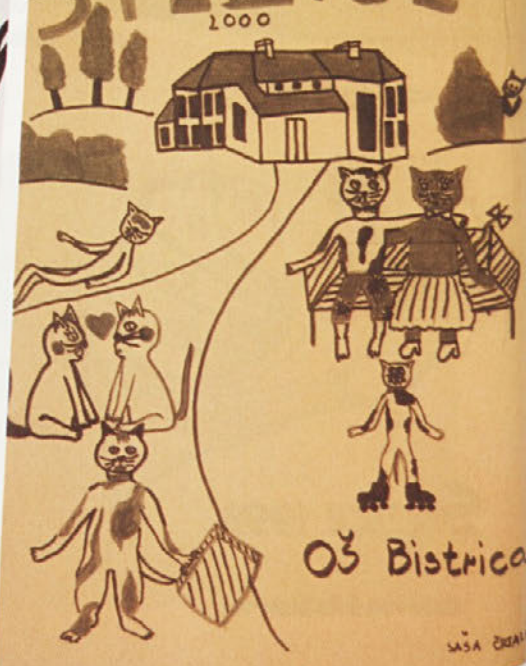
Stezičice 1998

Osnovna šola Bistrica

STEZICE 98-99

STEZICE

OŠ Bistrica

Stežice, Stežice, pot pokazite, o tukaj in zdaj me popeljite

Šola čez 50, 60, 100, 1000 let - šola v prihodnosti

Bo šola v prihodnosti lahka ali težka? Se bodo učenci še vedno učili slovenščino in matematiko, ali bodo imeli druge predmete, npr. gozdarstvo in kitajščino?

Šola prihodnosti bi bila okrogla. Učenci bi imeli tablice namesto zvezkov. Namesto, da bi nam kuhali kuharji, bi samo povedali, kaj si želimo. Odpadke bi predelovali v različne stvari. Pouk bi trajal 20 minut. Obleke bi spravili v omarice na dotik in porabili bi manj elektrike, ker bi šola delovala na sončno svetlobo.

Stina Kozamernik, 3. b

Ko sem odrasla, sem opazila, da se je šola zelo spremenila. Bila je večja, večbarvna, imela je večja igrala, odrasli so imeli več sestankov. Več ur pouka je bilo in šele v četrtem razredu so imeli pouk angleščine. Učitelji so bili bolj strogi. Zelo sem si želela, da bi bilo vse tako kot včasih, in nisem hotela, da je moj otrok žalosten.

Svojim otrokom sem povedala, kako je bilo včasih. V šoli si hodil na kroške, angleščina se je začela v prvem razredu, učiteljica te je opozarjala. Bilo pa je nerodno, ker ni bilo avtomobilov na zrak. Tehnologija takrat še ni bila tako izpopolnjena. Žal pa je šola sedaj takšna, kakršna je, mi pa se moramo temu prilagoditi.

Emma Borojevič, 4. K

V šolo bodo hodili Franc, Franček in Branko.

FRANC: Hitro, gremo v leteči avto!

BRANKO: Prav.

FRANČEK: Vzemimo torbe, ki letijo.

BRANKO: Gremo v šolo!

FRANC: V tej šoli ne pišemo, se ne učimo, nimamo domače naloge.

VSI: Super!

BRANKO: Tukaj nimamo zvezkov, ampak imamo tablice.

FRANČEK: Ali gremo po pouku na planet Legokocke?

FRANC: Prav.

FRANČEK: Naredimo vesoljsko ladjo.

BRANKO: Začnimo!

BRANKO: Gremo raje nazaj?

VSI: Prav!

Voranc Skukan Mlačnik, 4. K

Res se sprašujem, kakšna bo šola čez 50 let. Ali bo letela po zrak, morda bo kot londonsko oko ali pa kot ladja?

Mislím, da bodo takrat med učenci tudi roboti. Prinesli jim bodo hrano in pijačo. Mize in stoli bodo lebdeli in vsak učenec bo imel svojo učilnico.

Šole bodo imele rastlinjake, kjer bodo velike rastline proizvajale kisik. Tako jim ne bo potrebno zračiti učilnic in pozimi jih ne bo zeblo.

Večja mesta bodo imela več manjših šol.

Miha Rožič, 5. b

Ste se že kdaj vprašali, kako bo v šoli čez 50 let?

Učbeniki ne bodo potrebni, ker bodo v šolah uporabljali tablice ali računalnike. Čistilke ne bodo potrebne, saj bodo namesto njih čistili in pospravljali roboti. Ravno tako je vprašanje, ali bodo v šolah še učitelji ali pa bodo tudi namesto njih poučevali roboti.

V osnovnih šolah bo računalništvo obvezen predmet, saj bo zaradi vse novejših tehnologij to znanje nujno potrebno.

Ker bodo vse več delovnih mest zasedli roboti, jih bodo ljudje imeli vse manj. Šola za učitelje in učiteljice ne bo več potrebna, vse bodo lahko naredili roboti.

Vsaj jaz tako mislim, ker je tehnologija že sedaj tako napredovala in prinesla že ogromno sprememb.

Uma Crnkčič, 5. b

Čez 50 let bomo imeli samo 4 ure pouka na dan.

Več bomo hodili naokrog v naravo, enkrat letno bomo obiskali živalski vrt.

Več bomo imeli računalništva in enkrat tedensko bomo na računalniku v šoli lahko igrali igrice. Med poukom pa bomo igrali poučne in zabavne igre. Domačih nalog ne bo skoraj nič.

V višjih razredih bomo imeli robotiko. V nižjih razredih pa se bodo več igrali in plesali.

Polona Legat, 5. b

V prihodnosti bodo imele šole le osem razredov. Učenci bodo imeli le pet predmetov in res malo naloge. Malo bo tudi ocen. V šoli bodo več zunaj, na svežem zraku. Otroci bodo bolj poslušali, da se jim ne bo treba učiti doma. Odmori bodo daljši in bolj razburljivi. Učiteljice se bodo veliko smejale. Vzele si bodo prost dan in takrat bodo otroci doma. Učiteljice učencev ne bodo presedale, ampak se bodo učenci usedli po svojih željah. Gledali bodo veliko filmov in kdaj tudi kaj zapisali v zvezke. Pri gospodinjstvu bodo samo kuhali, nič pa pisali. Pri slovenščini pa bodo samo poslušali učiteljico. Pri naravoslovju in tehniki bodo gledali le filme ... Učenci bodo srečni, ker bodo imeli takšno šolo.

Kaja Dobravec Horvat, 5. K

Šola bo v prihodnosti zelo drugačna, zaradi tehnologije. Vrata, ki si jih moral odpirati, se bodo same odprle zate. Namesto zvezkov bomo imeli tablice, na katere bomo pisali, risali in tipkali veliko boljše kot zdaj. Torba, ki si jo moral nositi, bo postala kovček, ki leti, da ti ni treba nositi težke torbe. Otroci se bodo v šolo teleportirali namesto hoje ali prevoza. V šoli jih bodo učili o letečih stvareh in teleportaciji predmetov. Šole bodo šli lahko v vesolje na izlet. Namesto učenja vožnje s kolesi se bodo naučili leteti. V šoli bodo cel dan, pri starših pa bodo lahko med dvema odmoro po eno uro. Učenci bodo imeli pouk le 4 dni na teden.

Ocenjevanje bo samo ob ponedeljkih, razen če gredo na izlet. V šoli bodo namesto stopnic dvigala. Vsaka šola bo imela igrišče za tek in ogrevanje, igrišče za male, igrišče za večje, fitnes. Vsak učenec bo imel svoj računalnik. V šolo bodo malico prinesli učitelji. Šola bo trajala 8 let. Namesto table bo računalnik. Na dvorišču bodo drevesa, po katerih bodo učenci lahko plezali. Ocene se bodo spremenile v 3, 2, 1. Razrede bo mogoče ponavljati. Učenci bodo izglasovali zaporedje ur v razredu. Učenci bodo izbrali, kdo bo njihov naslednji učitelj.

Andrej Šulgaj, 5. K

Leta 2509 je živel Tine. Vsak dan je od svojega 90-letnega pradedka želel slišati zgodbo. Najbolj mu je bila všeč zgodba o dedkovi šoli pred 84 leti. Nekega dne pa je Tinetov pradedek želel slišati zgodbo od njega.

Tine je začel zgodbo tako, da jih pride ob določeni uri iskat avtobus, ki se pelje s hitrostjo 100 km/h in ki lebdi. Tinetov pradedek je samo strmel. Vedel je, da se mimo njegove hiše peljejo avtomobili, ki lebdi, ni pa vedel, da tudi po Tineta pride avtobus, ki lebdi. Ravno takrat ga je prešinila misel na tiste čase, ko je bil majhen deček, in ko so avtomobili vozili še po tleh.

Tine je nadaljeval zgodbo. Pradedek je slišal, da se avtobus hitro pripelje do velike stavbe, znane kot šola. Tine mu je povedal, da so na šoli učitelji redki in da je več robotskih učiteljev. Rekel mu je, da ko želiš odpreti zvezek, mu moraš reči »Zvezek, odpri se!« in zvezek se ti odpre. To pa so drugačni zvezki oziroma pol tablice. Dobro pa je, da ni treba pisati, ampak to, kar si pomislil, se zapiše v zvezek. Ob koncu pouka pa začnejo stoli leteti. Na njihov rob boš moral vpisati lokacijo doma in tja te bo pripeljal v manj kot desetih sekundah. Potem si nanj vpisal lokacijo šole in tja se je tudi vrnil. A na šoli so tudi nagajivi učenci in so stol lahko poslali tudi drugam. V izogib temu so stoli označeni s čipom in učitelji jih potem lahko najdejo. Na srečo pa jih ne moreš poslati več kot 500 metrov stran od šole.

Ko je Tine zaključil z govorom, je bil njegov pradedek navdušen. Tako sta se dogovorila, da bo od sedaj naprej Tine svojemu pradedku pripovedoval zgodbice in pravljice, ne pa on njemu.

Brin Zupan, 5. K

Šola čez 50 let ne bo enaka kot danes. Vprašanje je, kakšna bo ta šola, kaj bo vsebovala in kateri bodo predmeti?

Naj vam odgovorim na to.

V šolo se bomo čez petdeset let vozili z avtomobili in avtobusi na sončne celice. Šola bo imela tablične računalnike namesto zvezkov in knjig. Učitelje bodo nadomestili roboti in računalniki. Predmetov bo manj kot danes. Še vedno bo pomembno računanje in pravopis ter znanje več tujih jezikov. Poleg tega bo obvezen tudi računalniški jezik. Ostale predmete si bo lahko vsak izbral sam. Učenci se bodo lahko povezovali z ostalimi učenci po celem svetu in si izmenjevali znanje kar med šolsko uro. Prav lahko se bo zgodilo, da boš med poukom angleščine preko virtualne resničnosti obiskal London. Domače naloge bodo zaželjene in ne več obvezne. Veliko bo pouka tudi v naravi. Pouk bo potekal od ponedeljka do četrtega. Počitnice pa se bodo še podaljšale.

Pa bo res tako?

Odgovor bomo našli čez petdeset let.

Timon Valjavec, 6. b

Danes, 1. septembra 2069, je prvi šolski dan.

Hodim v osnovno šolo Mačji kašelj v Bistrici v 5. razred. Na naši šoli imamo pet razredov osnovne šole in štiri razrede gimnazije. Razredi od prvega do tretjega so razredna stopnja, od četrtega do petega pa predmetna stopnja. Osnovna šola in gimnazija sta ena zraven druge. Pouk se nam začne ob 9. uri in traja do 13.00. V šolo ne hodimo peš, nas ne pripeljejo z avti ali avtobusi, ampak priletimo z letečimi preprogami.

Namesto torb, zvezkov in učbenikov imamo elektronske tablice. Na tablice si zapisujemo razlago, delamo vaje in igramo igrice med odmorom. Punce in fantje nosimo bordo rdeče uniforme. Punce imamo krilo in majico, fantje pa imajo hlače in srajco. Imamo 6 predmetov. To so angleščina, glasba, risanje, telovadba, naravoslovni poizkusi in računanje. Imamo pa tudi izbirne predmete. Pri računanju računamo. Pri angleščini gledamo angleške filme. Pri glasbi poslušamo glasbo in pojemo. Pri naravoslovnih poizkusih delamo poizkuse in preučujemo rastline in živali. Pri risanju rišemo in poslušamo glasbo. Pri telovadbi pa se igramo razne igre. Jaz hodim na izbirni predmet tehnologija. Delamo na pametnih računalnikih, učimo se igrati na posebne škatle in delamo lastne računalnike. Po koncu vsake ure imamo 10 minut od-

mora, za malico in kosilo pa imamo časa 20 minut. Jemo v jedilnici, malico in kosilo naročimo v šolski kuhinji. Hrana je izvrstna. Na naši šoli je več učiteljev kot učiteljic. V ponedeljek imam na urniku glasbo, računanje in risanje. V torek imam telovadbo, angleščino in računanje. V sredo imam glasbo in dve uri naravoslovnih poizkusov. V četrtek imam risanje in dve uri telovadbe. V petek imam računanje in dve uri angleščine. Za telovadbo imamo v šoli veliko telovadnico, pred šolo imamo nogometno igrišče in velik bazen. Poleti se v bazenu kopamo, pozimi pa na njem drsamo.

Na naši šoli nimamo domačih nalog, ocen, testov in spraševanj, zato mi je ta šola zelo všeč.

Eva Boldin, 6. b

Čez 50 let naj ne bi bilo več učiteljic, zvezkov, avtobusov, ki otroke navsezgodaj peljejo v šolo ... Namesto učiteljic bi bili sami robotki, v kuhinji robokuharji, le v pisarni bi sedel ravnatelj kot ravnatelj in gledal televizijo, saj ga ne bi nič skrbelo, saj bi imel robotke.

Nenadoma pa je prišlo do prepira med otroki in ravnatelj je moral vstati. (To pa je bil zelo velik problem, saj se je tako zredil, da še vstati ni mogel.) Robotki bi mu pomagali, ampak je bil pretežak zanje. Robotki so otroke umirjali, a je bilo še slabše. Otroci so začeli prihajati v kuhinjo in so pred seboj vse podrli. Vzeli so hrano in se začeli obmetavati. Končno je ravnatelju uspelo vstati. Ko jih je umiril, so šli vsi v svoje razrede. Bilo je pet razredov (od prvega do petega). V prvem so bili otroci stari tri in štiri leta, v drugem pet in šest, v tretjem sedem in osem, v četrtem devet in deset in v petem enajst in dvanajst. Ure so bile dolge od dveh do štirih ur. Otroci so si zapisovali na tablice, table ni bilo, ampak je robotek pisal na poseben zaslon, ki se mu reče tablozaslon. To je bil tak zaslon, da je robotek samo pogledal nanj in vse se je napisalo. Če otroci niso bili pridni, jim je učitelj (robotek) zagrozil s kaznijo, da ne smejo hoditi več tja v šolo. To bi bila za njih huda kazen, saj bodo šole zelo redke. Ko pa se otroci vračajo domov, ni avtobusov, vlakov, avtov, ampak samo hitrorakete. Kako bo ta hitroraketa delovala?

1. Ko greš iz šole, bo nenadoma nad tebe priletela hitroraketa.
2. Odpri jo.
3. Hitroraketa te bo pokrila.
4. Primeš se jo za ročaj.
5. Na tablico napišeš, kam bi rad šel. Pazi na slovnične napake! (Če se samo za eno napako zmotiš, te lahko prepelje drugam.)
6. Hitroraketa se bo zatresla in pristal boš tam, kot si napisal.
7. Stopi ven.
8. To je konec potovanja.

Lucija Valjavec, 6. b

Čez 100 let šole ne bo več. Otroci se bodo učili doma. Učiteljev ne bodo potrebovali, saj bodo izumili robote.

Zjutraj otrokom ne bo treba zgodaj vstati, saj se bodo lahko učili ob željeni uri. Namesto zvezkov za pisanje bodo imeli računalnike in druge elektronske naprave. Naloge ne bodo več reševali v zvezke in delovne zvezke iz papirja temveč v elektronske naprave. Otroci ne bodo več znali pisati s pisali, kot jih uporabljamo danes. Zaradi novih idej bodo nekateri predmeti ukinjeni in dodani novi. Otroci se bodo učili le tiste predmete, ki jih bodo zanimali. Da bo otrokom učenje zanimivo, jih roboti ne bodo ocenjevali.

Šola bo v prihodnosti za otroke boljša, saj bodo lahko počeli, karkoli želijo.

Eva Jerman, 6. b

Leta 2069 so učitelje zamenjali roboti. Povabili so me na ogled šole, na katero sem hodila pred petdesetimi leti. Ko sem stopila v šolo, sem se začudila, kje so stopnice, saj so bile samo tekoče stopnice. Medtem ko sem se ozirala po šoli, je do mene prišel majhen fantek. Povedal je, da so učitelji brez čustev. Zanimalo me je, kdo je njegov učitelj, pa je dejal, da je B5000. Zelo sem se čudila, ker ima tako zanimivo ime. Odšla sem naprej, kjer so bili pred petdesetimi leti dežurni učenci. Tam pa je bil samo en velik robot, na katerem je pisalo dežurni. Ko sem prišla do kuhinje, ni bilo nikjer niti ene čistilke, pa je bilo vseeno vse čisto. Ko sem videla urnik šestošolcev, mi je bilo zelo čudno, da se jim je pouk začel šele ob desetih in je trajal do treh vsak dan. Omarice so bile kovinske in imele so prstni odtis. Šola je bila zelo majhna v primerjavi s staro. Učilnic je bilo zelo malo, skupaj osemnajst. Bolj mi je bila všeč šola pred petdesetimi leti, čeprav nima tekočih stopnic.

Vesna Srečnik, 6. b

Čez 50 let se bomo učili v šolah prav tako kot danes. V šoli bomo lahko tudi prespali, če bomo želeli. Vsi letniki bodo imeli 4 razrede, to bodo a, b, c in d, saj bo tu takrat več ljudi. Imeli bomo tudi obvezne predmete, to bodo računalništvo, varstvo okolja, nega živali ter kitajščina. Izpit za kolo bomo delali v prvem razredu, v petem pa bomo že delali izpit za avto, ker bodo po zakonu vsi učenci od petega razreda naprej znali voziti avto. V šolo v naravi bomo hodili v druge države in na druge kontinente, saj bo takrat potovanje z letalom poceni. Pouk bo od 8.00 do 13.00, nato bomo imeli čas za kosilo, nato pa bo pouk oziroma športi od 14.00 do 17.00. Športe bomo trenirali v šoli, saj bodo šole v isti občini tekmovali v športih in v predmetih, ki se jih bomo učili v šoli. Vse šole bodo tekmovali med seboj in tekmovalec bo prejel pokal. Učenci iz drugih šol se ne bodo marali. Tako si predstavljam učenje v šoli čez 50 let.

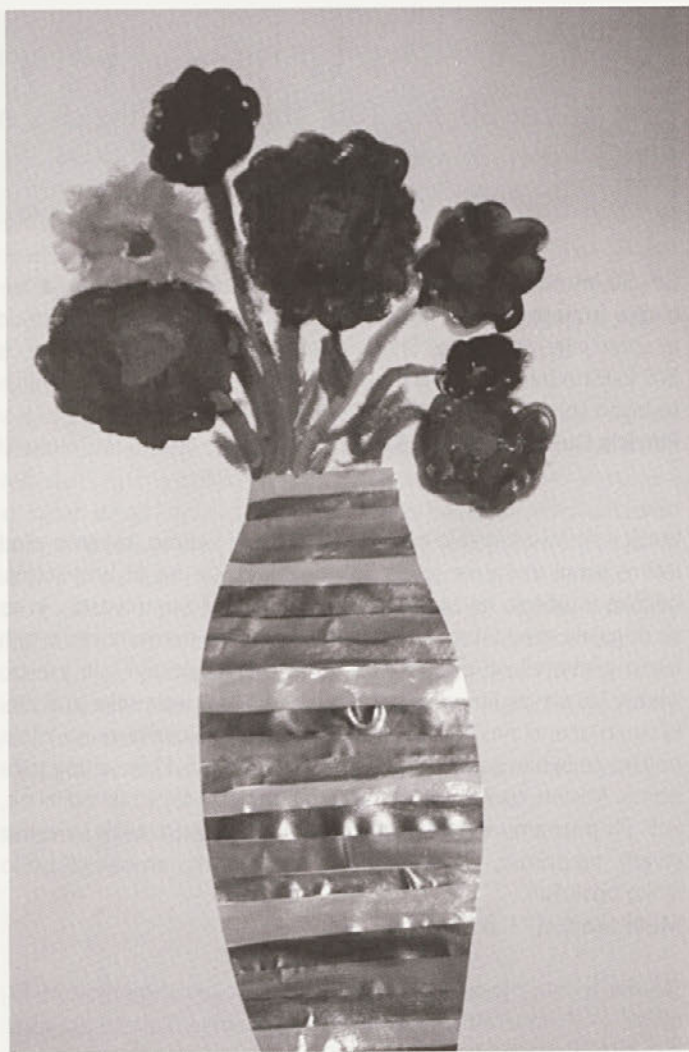
Žan Mladenovski, 7. b

Čez 50 let se bomo učili samo doma, ker šole sploh ne bo več. Učili se bomo le 15 minut, kadar bomo želeli. Učili se bomo na računalnikih, ki nam jih bo dala država, na njih pa bomo lahko igrali katerokoli igrico. Tudi zvezkov in učbenikov ne bomo imeli več, ker bo vse na računalnikih. Prepovedano se bo učiti več kot 15 minut.

Gal Ahačič, 7. b

Manca Štular, 5. b

Pia Meglič Zakrajšek, 4. b

GLASBILA ČEZ 50, 60, 100, 1000 LET - GLASBILA V PRIHODNOSTI

Glasbilo prihodnosti naj bi bilo podobno violini. Igralo bi s prelepim zvokom, ki bi segal vse do druge strani sveta. Ob vsaki noti bi bilo druge barve in ob vsaki noti bolj glasno. Če bi želel, da je tišje, bi si to moral res močno želel. Bo tako, ki se ne zlomi, in zaigraš nanj tako, da pihneš vanj in si nekaj zamisliš. Ob lepi melodiji se prikaže, kar si si zamislil. Če si zamisliš nekaj, kar ostalim ljudem, živalim ali rastlinam škoduje, glasbilo izgine in ga najde le najbolj pravičen človek na svetu.

Klara Tavčar, 5. b

Glasbila v prihodnosti bodo morda le še nova tehnologija, ki bo povsem drugačna od današnje. Morda bodo inštrumenti le še roboti, ki bodo skenirali note, ali pa bodo glasbo ustvarjali kar sami. Lahko bodo inštrumenti zelo drugačne oblike kot sedaj in morda bodo le digitalni. Tako si predstavljam jaz, lahko pa, da bodo popolnoma drugačni.

Luka Čarman, 5. b

Po mojem mnenju bodo glasbila v prihodnosti igrala kar sama in imela bolj robotiziran glas. Igrala bi katerokoli vrst glasbe in kadar koli si zaželim. Izgledala bi kot roboti. Lahko bi se sama premikala in znala govoriti. Imela bi čute in predvajala radio. Tako si jaz predstavljam glasbo v prihodnosti.

Manca Peternelj, 6. a

Stezičice, Stezičice, pot pokazajte, o tukaj in zdaj me popeljite

Stezičice čez 50, 60, 100, 1000 let - Stezičice v prihodnosti

Prihodnost Stezičic ali Stezičice v prihodnosti? Kaj bo res, bomo izvedeli v prihodnosti. Malo pa vam namignejo že učenci s svojimi spisi.

Čez 50 let bodo knjige letele in knjige se bodo povezovale s televizijo in nam kazale filme. Stezičice bodo same vase sprejemale in spravljale prispevke. Črke v abecedi se bodo zamešale in če boš kakšno besedo napisal narobe, se bo sama popravila. Knjige se bodo spremenile v filme.

Patricia Dulc in Kaja Žos, 5. K

Stezičice se mi zdijo zelo zanimive, saj v njih vidimo, kaj smo med letom pisali in kaj se je na šoli dogajalo. Če ne bi bilo Stezičic, učenke in učenci ne bi vedeli vsega o šoli ter zanimivostih, ki so se dogajale med letom, zato se mi zdijo zelo pomembne. V njih lahko prebereš od priznanj, ki so jih učenci dosegli, pa vse do izletov, ki so se jih udeležili. V njih vidiš tudi lepe slike in risbe, ki so jih učenci naslikali pri likovnem pouku. Sicer bi se mi zdelo boljše, če bi bile barvne, in bi pisale o prigrudah, ki so se dogodile doma. Mislim, da čez 50 let Stezičic ne bo več, vsaj v taki obliki ne, kot jih poznamo danes. Najbrž bodo do takrat iznašli še veliko stvari, na primer, da Stezičic ne bo treba brati, ampak jih bodo lahko poslušali.

Meta Mencej, 7. a

Stezičice se mi zdijo zelo zanimive, saj iz njih lahko izvemo tudi kaj delajo v višjih razredih in lahko obujaš spomine na nižje razrede. Poleg tega so zelo pomembne, saj bodo tudi naslednje generacije videle, kaj smo delali, ko smo bili še v šoli. Izvemo pa lahko tudi, kaj se je takrat dogajalo v šoli. V njih si lahko preberemo spise, zgodbe in vidimo celo slike, ki so jih naslikali učenci.

Še bolj bi mi bile všeč, če bi bilo v njih tudi nekaj raziskovalnih nalog in lahko bi bile tudi slike razredov. Mislim, da se bodo Stezičice čez 50 let zelo spremenile. Predvidevam, da bodo v elektronski obliki, ali pa v kateri drugi obliki, o kateri sploh ne vemo, da obstaja, saj se tehnologija izredno hitro razvija in nadgrajuje.

Neža Špendal, 7. a

Od svojega šestega leta že berem Stezičice in zdijo se mi super, še posebej likovna dela in nekatere pesmi. V njih z družino vsako leto najdemo tudi kašno moje delo ali od mlajšega brata in skupaj se smejimo vsem smešnim pesmicam, besedilom in slikam, ki so jih učenci za Stezičice napisali ali narisali. Stezičice opisujejo naša dejanja, tekmovanja, zmage, tudi kakšne skupinske podvige, in to se mi zdi zelo pomembno, saj se vsi radi spominjajo in smejejo svojim besedilom oziroma delom nasploh. V njih najraje gledam slike, ki jih učenci ustvarijo s svojo domišljijo. Zabavno bi bilo tudi, če bi učenci dodali še svoje mnenje o Stezičicah, oziroma o svojem ali drugem likovnem delu.

Morda bodo čez 50 let objavljali v elektronski obliki in bodo združili vse Stezičice iz Slovenije v ene super Slovenske Stezičice.

Tina Stritih, 7. a

Stezičice so vsako leto zelo zabavne, saj so v Stezičicah vsako leto različni in zabavni dogodki. V bližnji prihodnosti bi bile Stezičice lahko na spletu, saj bi tako lahko vsi učenci šole in tudi drugi brali Stezičice na spletu, če ne bi hoteli zapravljati denarja za naročilo. V njih se vsako leto najdejo dogodki, ki me pritegnejo, in jih ne morem nehati brati. Mogoče bi bilo lahko več pustolovskih do-

godkov, ki bi govorili o potovanju in preživljanju prostih dni.

Čez 50 let bo verjetno naprednejša tehnologija in bodo tudi Stezičice bolj moderne. Ker bomo čez 50 let že starejši, bi bile boljše v takšni obliki kakor sedaj, ker ne bodo imeli vsi doma računalnika.

Eva Gros, 7. a

Moje mnenje o Stezičicah je presenetljivo dobro, saj je prav, da otroci nismo samo pred pametnimi napravami, ampak da tudi kaj preberemo. V Stezičicah se beležijo tudi dogodki, ki se na šoli dogajajo, in to je dobro, saj bodo tako tudi naši nasledniki lahko vedeli, kaj delamo sedaj. V njih lahko preberemo marsikaj, od besedil do opisov dogodkov na šoli. V njih kaj dosti ne bi popravil, saj so dobre takšne, kakršne so, in bi se mi na kakšni šolski prireditvi zdelo smiselno primerjati prve Stezičice, ki so izšle, in te današnje, ker prve so le prve. Čez 50 let jih vidim že v digitalni obliki, saj gre tehnologija hitro naprej in s tem tudi učenje in celotna šolska skupnost.

Gašper Gros, 7. a

Letos naš šolski časopis Stezičice praznuje 50 let. Resda tehnologija že zdaj zelo napreduje, ampak ali ste se kdaj vprašali, kako se bomo učili čez 50 let? Ali bodo otroci sploh še hodili v šolo ali pa se bodo učili doma preko računalnika? Naš svet se zelo spreminja. Spreminja ga tehnologija. Upam, da čez 50 let ne bodo imeli Stezičic na računalniku, ampak bodo še vedno ohranile to obliko. Šola pa, mislim, bo zelo drugačna. Najbrž ne bodo imeli več torb, polnih zvezkov in pisal, ampak bodo imeli računalnike, tablice in telefone, ki so danes prepovedani v šolah. Svet bo zelo drugačen, če pa je to dobro, pa bomo videli čez 50 let.

Anja Stržinar, 7. b

Stezičice bodo čez 50 let čisto drugačne. Mislim, da bodo tedaj začeli obujati stare navade in jih bodo učenci pisali na roke. Slavnostna prireditve bo še petdesetkrat večja in petdesetkrat lepša. Takrat bodo učenci v svojih prispevkih pisali o prenovitvi šole ter kako so preživljali počitnice na umetnem otoku sredi Atlantika, kamor so prileteli z lastnim dronom, velikim kot kombi. Šola bo takrat še malce zahtevnejša, saj bodo znanstveniki že toliko več izvedeli.

Blaž Rožič, 8. a

V prihodnosti bodo Stezičice napisane na internetu in zanje ne bo potrebno plačati. Pripovedovale bodo o industriji, elektroniki in mladih najstnikih, ki že imajo svojo kariero. Pisali jih bodo učenci na tablice, tudi oblikovali jih bodo sami. Imele bodo deset strani in na vsaki strani bo slika. Za ogled na internetu bomo imeli deset dni časa, saj se bodo po desetih dneh izbrisale. Bralci jih bodo lahko ocenili, za svoje delo pa bodo učenci dobili denar. Objavljene bodo na šolski spletni strani.

Manca Gruden, 8. b

V letu 2068/69 Stezice beremo prek tablic. Kupimo jih v šoli in pošljejo nam jih na tablice. V njih piše o dosežkih učencev ali pa so v njih dobra besedila, ki so jih napisali. Ko se otrok vpiše v šolo, dobi tablico in svinčnik, s katerim lahko piše nanjo. Že naslednji dan pridejo v šolo le s tablico in svinčnikom. Imajo pet šolskih ur na dan. Vsakemu se na tablici prikaže pet naključnih predmetov na dan, lahko si izbere katerega koli od njih in se uči prek tablice. Na tablici je virtualni učitelj ali učitelj, ki ti razloži vse, kar moraš vedeti za tisto uro. Ko je prve ure konec, izbereš predmet za drugo uro in postopek se ponovi.

Jurij Bešter in Vid Smolej, 8. a

Sva osmošolki Hana in Maša in imava zelo podobno predstavo, kakšne bodo, če sploh bodo, Stezice čez 50 let. Zdaj Stezice beremo v reviji, ki jo natisnemo v tiskarni. Pred 50 leti smo jih brali z ročno napisanih vezanih listov, ki so jih napisali otroci prostoročno. Midve misliva, da bo tehnologija tako napredovala, da jih bomo brali iz nekakšnih hologramov, ki se nam bodo prikazali ob dotiku na nekakšno zapestnico, in strani se nam bodo kar same premikale naprej. Ko bomo pred šolo imeli nekakšno projicirano tablico na zapestnici pred seboj, bomo samo vpisali, kaj želimo pogledati, npr. Stezice, in že jih bomo imeli pred seboj. V njih pa mislim, da bo pisalo podobno, kot piše sedaj, kajti naravi se ne da ukazovati. Kar pa se tiče šolstva, učenci sploh ne bodo hodili v javne ustanove oz. šole, ampak bodo samo odprli ta hologram in že se jim bo pojavila snov ali nek glas oz. učiteljica, ki jim bo razlagala snov, oziroma si jo bodo kar samo prebrali. Misliva pa tudi, da bodo mogoče obstajale nekakšne naprave, v katerih bodo vneseni podatki, in ko bo človek to napravo dal na glavo in jo imel nekaj časa na sebi, bo dobil neko znanje v svoj spomin.

Hana Herak in Maša Lunar, 8. a

Pisanje:

Ko bodo vse pesmi in besedila zbrana, bodo uredniki Stezic govorili v računalnik in besedilo se bo napisalo. Stezice bodo črno-bele, saj bodo takrat menili, da so barve preveč kičaste. Ko bo vse napisano, bodo Stezice poslali z letečim nosilom po razredih, vrata se bodo sama odpirala in nosilo bo razdelilo Stezice.

Branje:

Na Stezicah bo črn gumb, na katerem bo pisalo beri in še "Če pritisneš ta gumb, se bodo začela predvajati vsa besedila, tako da tebi ni treba brati Stezic. Stezice pa so tudi v digitalni obliki. Če jih naročiš, jih boš dobil po hologramski pošti, torej boš dobil hologram Stezic."

Neža Frantar, 8. b

V prihodnosti, čez 50 ali celo 60 let, bodo Stezice pisali na tablice. Tablicam bomo narekovali, saj bodo nekatere kot roboti. Stezice bodo prav tako kot zdaj pripovedovale o tekmovanjih in priznanjih, ki jih bodo prejeli nekateri vestni učenci. Govorile bodo o nekaterih zanimivih krožkih, ki jih bodo prav tako imeli v prihodnosti. Krožki bodo temeljili na osnovi narave in moderne tehnologije. Učenci bodo pridobivali ocene z raziskovalnimi nalogami in vsak učenec bo moral znati programirati, saj bo obvezni predmet, prav tako kot robotika, ki že obstaja. Pouk bo potekal preko telefonov in računalnikov. Učenci bodo imeli tudi fotografski krožek, pri katerem se bodo učili urejati slike tako, kot to zdaj počnejo nekateri učenci, le da je to zdaj še neobvezni predmet, v prihodnosti pa bo morda obstajal kot obvezni predmet.

Brina Košir, 8. b

DIGITALIZACIJA STEZIC

Knjižnica dr. Toneta Pretnarja se je v letu 2017, v okviru sredstev, ki jih Mestna knjižnica Kranj kot območna knjižnica namenja za digitalizacijo, pridružila s predlogom, katero domoznansko gradivo z območja Trziča bi digitalizirali. Najprej smo dali digitalizirati domoznanski drobni tisk. To so številna vabila, plakati, zloženke, obvestila, zemljevidi, ki nastajajo ob različnih dogodkih in obveščajo ljudi ter jih vabijo nanje. So dragocen vir informacij, ko bodo kasnejši rodovi iskali podatke, kaj se je kdaj dogajalo, kdo je sodeloval, organiziral ...

V letu 2019 bo knjižnica poskrbela za digitalizacijo šolskih glasil. Mednje sodijo tudi Stezice. Digitalizacija pomeni, da ne bo treba več iskati fizične oblike (Stezic), trepetati, ali je v šolski ali splošni ali kateri drugi knjižnici shranjeno vse za nazaj, ali je ednini izvod polit, zlepljen, je tisk zbledel? Ni se treba več spraševati, ali je kje kdo, ki bi mi sploh hotel posoditi to dragoceno, staro revijo, šolsko glasilo ... V procesu digitalizacije se gradivo skenira (preslika) in shrani v elektronski obliki. Digitalizacijo izvajajo posebej za to usposobljeni ljudje s posebno, drago tehnologijo. To vpliva na kakovost digitaliziranega gradiva. Digitalizirano gradivo je shranjeno in dostopno virtualno, na Dlib-u.

Vsi digitalizirani letniki Stezic bodo tako dostopni preko spleta.

Marinka Kenk Tomazin in Valerija Rant Tišler

Še vedno na planu Stezice so naše,
prej natisnane na list, še prej napisane po domače.

Prikazane kot hologram,
beremo jih zaman, ker berejo
se same nam.

V njih so nove moderne neznane
besede, čisto drugačne od stare
sosed.

Prikradejo se v šolo kot
hologram, se z nami učijo, na
koncu pa se prijetno poslovijo.

Tinkara A. Novak, 8. a

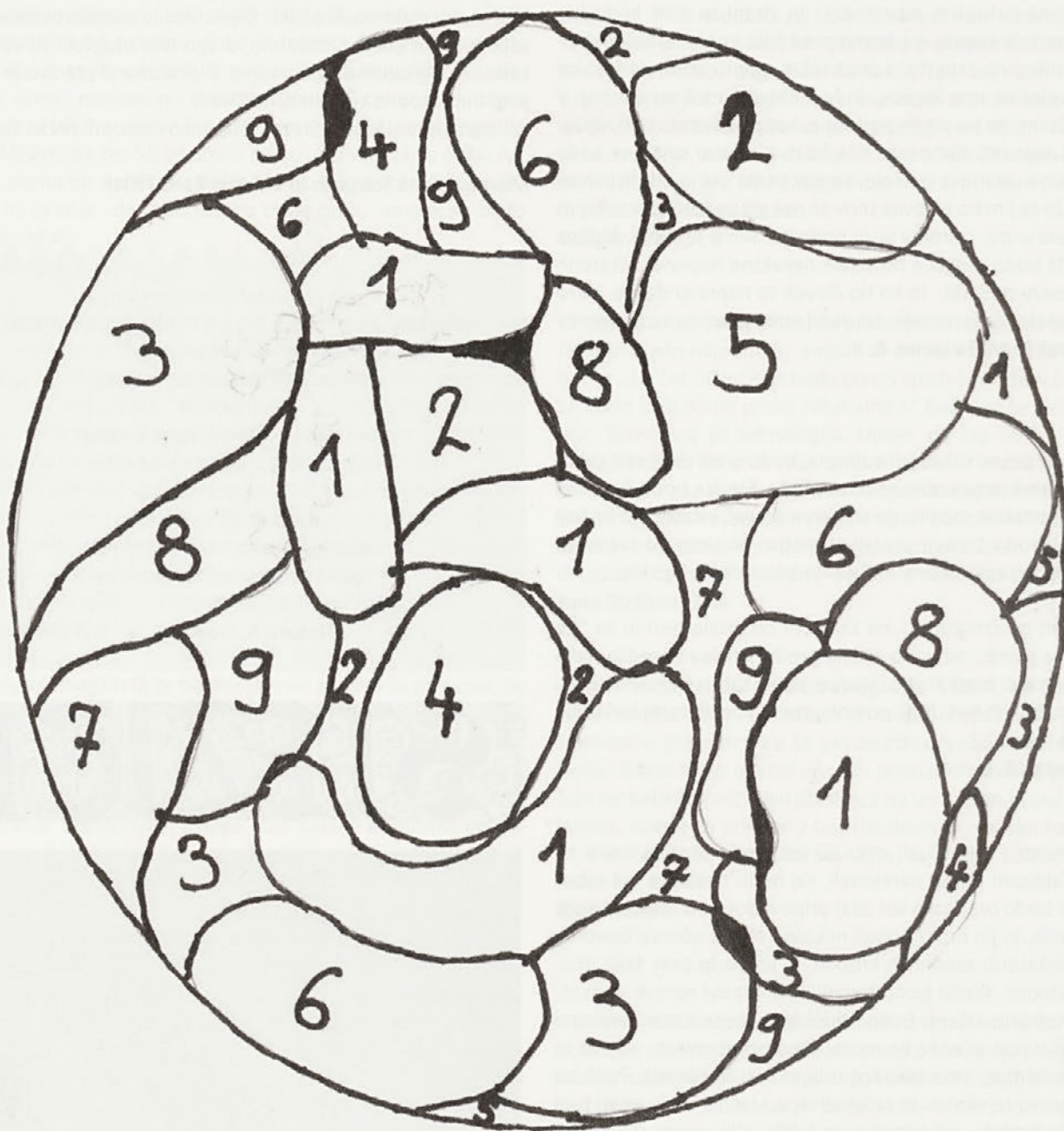
Emma Rozman, 5. a

Zabavne Stezice

SKRIVANKA

Polja pobarvaj z ustrezno barvo. Kaj se bo prikazalo?

1- rdeča, 2 - oranžna, 3 - rumena, 4 - zelena, 5 - modra, 6 - vijolična, 7- rožnata, 8 - rjava, 9 - črna

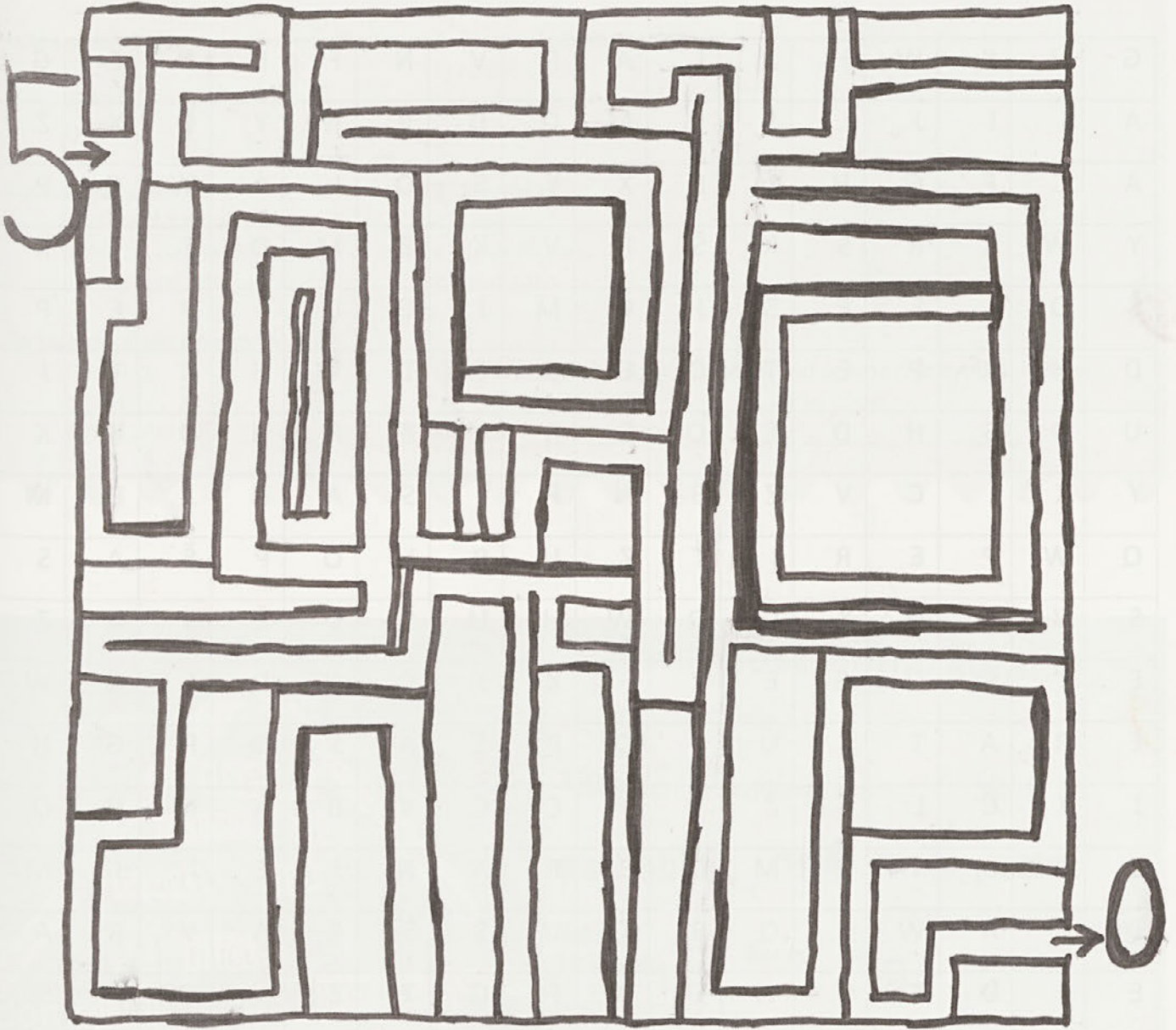

KATERA STEZA, STEZICA, POT, POTKA ... JE PRAVA?

Petica že hiti, da bi našla ničlo in tako tvorila petdesetico - obletnico naših Stezic. Po kateri poti mora iti?

VICOTEKA

Zadnja vrsta

Zaradi velikega števila študentov v dvorani si je profesor omislil miniaturni mikrofoni in pred predavanjem vprašal:

"Ali me študentje v zadnji vrsti slišite?"

"Ja!" se je oglasil nekdo, "vendar nas ne moti preveč!"

Voda ima veliko moč

Učitelj: "Voda ima veliko moč. Kdo lahko navede primere?"

Janez: "Če moja mama joka, lahko dobi od očeta kar hoče."

Učenje matematike

V šoli govore o sanjah, Tonček pripoveduje:

"Sanjalo se mi je, da sem se učil matematiko in da sem potem dobil odlično. Kaj naj bi to pomenilo?"

"Da si med spanjem pametnejši."

V osmerosmerki se skrivajo naslednje besede:

DOMIŠLIJA, ŠOLA, PETDESET, STEZICE, JUBILEJ, BRANJE, PISANJE, ČAS, ČASOPIS
Ali jih najdeš?

G	H	K	W	H	J	I	A	F	V	N	F	H	N	E	G
A	J	I	J	L	Š	I	M	O	D	V	N	Y	C	X	Ž
A	C	F	G	H	J	E	X	Y	Š	O	L	A	W	Q	P
Y	W	K	R	S	K	Š	F	V	K	B	M	D	E	T	K
Š	O	L	E	F	S	J	Q	M	J	G	L	S	P	E	P
D	H	K	P	E	T	D	E	S	E	T	W	G	K	T	J
U	D	S	H	D	E	O	E	R	L	Z	R	H	D	H	K
Y	X	I	C	V	Z	B	N	P	I	S	A	N	J	E	M
Q	W	P	E	R	I	T	Z	U	B	I	O	P	Š	A	S
S	V	O	N	K	C	D	W	H	U	Š	L	Ž	S	A	Z
E	T	S	U	G	E	K	F	K	J	Č	N	D	L	Q	W
E	R	A	T	Z	U	I	O	P	Š	A	S	D	F	G	H
J	K	Č	L	Č	Ž	Y	X	C	Č	V	B	N	M	H	O
Z	I	B	V	H	M	D	B	R	A	N	J	E	I	J	M
D	S	A	W	E	Q	R	T	U	S	S	F	A	V	B	A
E	F	D	F	S	W	E	D	F	G	T	Z	I	O	P	Š

KVIZ

1. Stezice so:

- d) zbiralna akcija
- s) šolski časopis
- m) knjiga

2. Letos praznujejo:

- t) 50 let
- k) 30 let
- š) 7 let

3. Stezice izhajajo:

- l) enkrat na teden
- a) enkrat na mesec
- e) enkrat na leto

4. Za Stezice pišejo prispevke:

- z) učenci
- o) učitelji
- ž) naključni ljudje

5. V Stezicah so objavljena:

- n) samo besedila
- j) samo risbe
- i) risbe, besedila, križanke, pesmi

6. Tema letošnjih Stezic je:

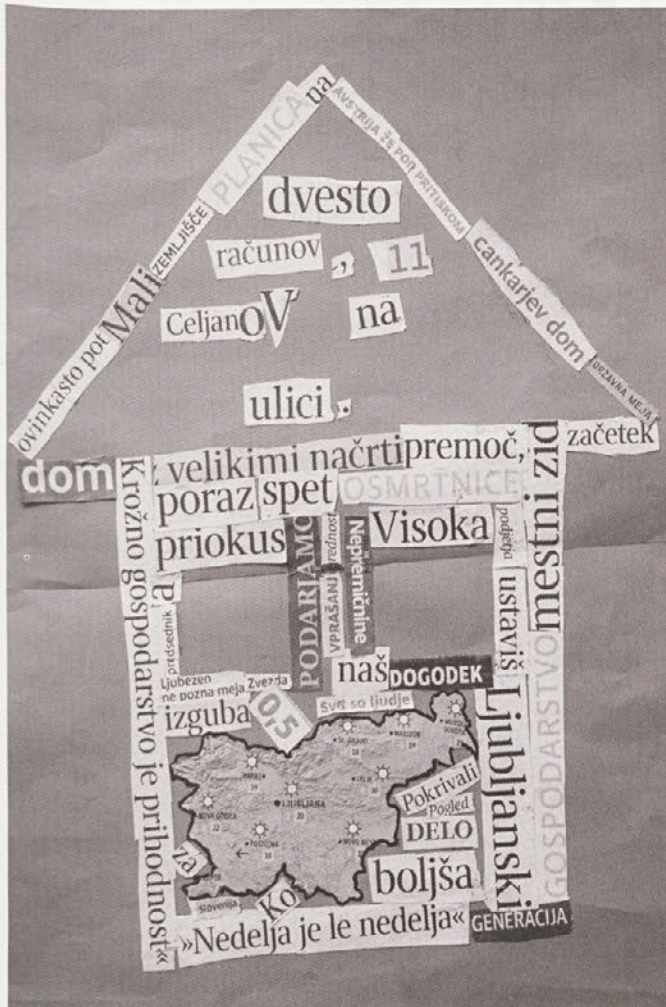
- č) nasilje v šoli
- c) časovni stroj
- t) Slovenija

7. Stezice so:

- e) super
- e) dolgočasne
- e) tako, tako

Črke ob pravih odgovorih prepisi na prazne črte in dobil boš geslo.

GESLO: _____

Normalnost mirno koraka

za dolgčas   Ni časa

Ljubezen je   velika neznanka

nad oblaki, vse do vesolja,   DO ZVEZD

Zakaj bi se veselila če   Konec je

najtužje šele prihaja!

Krvava roka, drži pero, piše zgodovino

Preteklost ne umre,

preteklost   V   sedanjost   gre

res da   denar   rešuje   želi e

a   na dražbi   ne   prodaja   mir u

Želimo vam vse od A do Ž

- A-** Avantur
- B-** Branja
- C-** Crkljanja
- Č-** Čudežev
- D-** Domišljije
- E-** Energije
- F-** Fantazije
- G-** Gibanja
- H-** Hvaležnosti
- I-** Iskrenosti
- J-** Jasnovidnosti
- K-** Književnosti
- L-** Ljubezni
- M-** Modrosti
- N-** Nasmehov
- O-** Otroškosti
- P-** Prijateljstva
- R-** Radosti
- S-** Strpnosti
- Š-** Šaljivosti
- T-** Tekmovalnosti
- U-** Umetnosti
- V-** Veselja
- Z-** Zmag
- Ž-** Želja

časopis za radovedne - LETNIK 49 - JUNIJ 2010

LETNIK 49 - ŠTEVILKA 1 - JUNIJ 2010

ŠTEVILKA 1 - JUNIJ 2011

STEZICE - šolski časopis za radovedne - LETNIK 42 - ŠTEVILKA 1 - JUNIJ 2011

50

LETNIK 42 - ŠTEVILKA 1 - JUNIJ 2011